

ПАМЕЛА ТРАВЪРЗ МЕРИ ПОПИНЗ

Част 1 от „Мери Попинз“

Превод от английски: Светлана Стефанова, 1996

chitanka.info

„Тази книга е посветена на майка ми“
Памела Травърз

ПЪРВА ГЛАВА

ИЗТОЧЕН ВЯТЪР

Искате ли да откриете улица Черешово дърво, попитайте полицая на кръстопътя. Той ще побутне леко каската си, ще се почеше замислено зад ухото и ще посочи с огромния си, облечен в бяла ръкавица пръст:

— Първо надясно, после наляво, веднага пак надясно и сте там! Довиждане!

И можете да бъдете уверени, че ако спазите точно указанията му, без друго ще се озовете там — посред улица Черешово дърво, дето къщите се нижат от едната страна, паркът е от другата, а по средата танцуват ли танцуват черешовите дървета.

Ако търсите номер седемнайсет, а повече от сигурно е, че ще го потърсите, защото в цялата ни книга се говори за този дом, много лесно ще го откриете. Първо, това е най-малката къща на улицата. Пък и тя единствена е доста занемарена отвън и явно трябва да се пребоядиса. Само че собственикът ѝ, мистър Банкс, още на времето заяви на мисис Банкс, че може да има или хубава, чиста и удобна къща, или четири деца. Но в никой случай и двете неща заедно, защото не би било по силите му.

Като поразмисли, мисис Банкс реши, че все пак предпочита да има Джейн, най-голямото си момиченце, и родения след нея Майкъл, а и последните две, близначетата Джон и Барбара. Така уредиха въпроса и семейство Банкс се засели на номер седемнайсет с мисис Брил, за да им готви, Елън — да слага и вдига масата, и Робъртсън Ай да стриже моравата, да лъска ножовете и да чисти обущата, или както обичаше да казва мистър Банкс — „да прахосва своето време и моите пари“.

И, разбира се, трябва да прибавим и гувернантката Кейти, макар и да не заслужава да я споменаваме в тази книга, защото тя беше напуснала номер седемнайсет малко преди да започне разказът ни.

— И при това без разрешение, без предупреждение! Какво да правя сега? — вайкаше се мисис Банкс.

— Дай обявление, скъпа — посъветва я мистър Банкс, докато се обуваше. — Няма да е зле и Робъртсън Ай да се изпари така, без предупреждение; ето виж, пак е лъснал едната ми обувка, а не е пипнал другата и изглеждам кривокрак!

— Сега това няма никакво значение — троснато отвърна мисис Банкс. — Кажете какво да правя с Кейти.

— Не виждам какво можеш да правиш с нея, щом си е отишла — каза съпругът ѝ. — Но ако бях на твое място, хм, струва ми се, щях да дам обявление в сутрешния вестник, че *Джейн, Майкъл, Джон и Барбара Банкс (а най-вече майка им) се нуждаят от възможно най-добрата гувернантка с възможно най-ниска заплата, и то незабавно!* А след това ще чакам, гувернантките ще направят опашка пред вратата ни и ще се ядосвам, защото ще спрат уличното движение и ще трябва да дам един шилинг на полицаия, задето съм му отворил работа. Хайде, тръгвам! Бррр, ама че студ! Сякаш сме на Северния полюс! Откъде ли духа вятърът?

С тези думи мистър Банкс подаде глава през прозореца и погледна към къщата на адмирал Бум на ъгъла. Това беше най-интересната къща и улицата много се гордееше с нея, защото беше досущ като кораб. В градината имаше дори мачта със знаме, а на покрива — позлатен ветропоказател с форма на телескоп.

— Ха! — възкликна мистър Банкс, като се отдръпна от прозореца. — Телескопът на адмирала показва източен вятър. Тъй си мислех. Измръзнах до мозъка на костите. Трябва да навлека два балтона.

И като целуна разсеяно жена си по носа вместо по бузата, той махна с ръка на децата и се запъти към Сити.

Сити беше мястото, където мистър Банкс отиваше всеки ден, с изключение на неделята и, разбира се, в дните, когато банката не работеше. Там той сядаше на грамаден стол зад грамадно бюро и печелеше пари. Цял ден се трудеше, правеше пенита, шилинги и монети от половин крона и три пенса^[1], а вечер ги носеше вкъщи в малката си черна чанта. От време на време даваше по някое пени за касичките на Джейн и Майкъл, а когато не можеше да отдели, казваше:

— Банката фалира!

И децата знаеха, че тоя ден баща им не е направил много пари.

И тъй, мистър Банкс излезе с черната си чанта, а мисис Банкс се оттегли в хола и целия ден писа писма до вестниците с молба да й пратят веднага някоя жена за гледане на деца; а в детската стая Джейн и Майкъл наблюдаваха улицата през прозореца и се чудеха каква ли гувернантка ще дойде. Доволни бяха, че Кейти си е отишла, защото не я обичаха. Беше стара, дебела и миришеше на бира. Всяка друга, мислеха си те, ще е по-добра от Кейти, ако не и много по-добра.

Докато отвъд парка денят бавно гаснеше, мисис Брил и Елън се качиха да ги нахранят и да изкъпят близнаците. След вечеря Джейн и Майкъл отново се настаниха край прозореца и зачакаха баща си, като се вслушваха в свистенето на източния вятър в голите клони на черешите по улицата. Стъблата им се виеха и се стремяха в лудешкия си танц да се изскубнат заедно с корените си от земята.

— Ето го! — извика внезапно Майкъл и посочи някаква неясна фигура, която се блъсна с трясък в градинската врата.

Джейн се взря в сгъстяващия се мрак.

— Това не е татко — промълви тя. — Някой друг е.

В този миг фигурата, подмятана и превивана от силния вятър, повдигна резето на вратата и децата видяха, че е жена. С една ръка тя придържаше шапката си, а в другата носеше чантата. Докато Джени и Майкъл наблюдаваха жената, случи се нещо много странно: щом тя влезе в градината, вятърът я вдигна във въздуха и я запокити към къщата. Първо, изглежда, я беше довел до градинската врата, изчакал я бе да отвори, а после я понесе заедно с шапката и чантата към входната врата. Изумените деца чуха ужасен трясък, а когато жената се приземи, цялата къща потрепери.

— Брей, че забавно! Никога не съм виждал подобно нещо — каза Майкъл.

— Хайде да отидем да разберем коя е! — предложи Джейн, улови Майкъл за ръка и го повлече от прозореца на детската стая чак до площадката на стълбите. Оттам винаги можеха да видят какво става долу във вестибюла.

Този път видяха майка си: тя излизаше от хола, следвана от непознатата. Джейн и Майкъл успяха да забележат, че новодошлата има лъскава черна коса: „Като на дървена холандска кукла“ — прошепна Джейн, и че е слаба, с големи ръце и крака и малки, пронизващи сини очи.

— Ще видите, че са много мили деца — уверяваше я майка им. Майкъл ръгна силно в ребрата Джейн.

— И не създават главоболия — продължи мисис Банкс несигурно, като че сама не вярваше особено на думите си.

Посетителката изсумтя, сякаш и тя не повярва.

— А сега, препоръките... — захвана мисис Банкс.

— О, не, имам принцип, не признавам никакви препоръчителни писма — отсече другата.

Мисис Банкс се ококори.

— Но, мислех, че така е прието, искам да кажа, винаги така се прави.

— Много старомодно схващане, според мен — долетя до Джейн и Майкъл строгият глас. — Много старомодно. Съвсем отживяла работа, може да се каже.

А мисис Банкс страшно мразеше да я смятат за старомодна. Просто не можеше да търпи подобно нещо. Тъй че побърза да се съгласи:

— Добре тогава. Да оставим този въпрос. Попитах ей така, нали разбирате... в случай, че вие държите. Детската стая е на горния етаж.

И тя тръгна към стълбите, като през цялото това време говореше, без да спре нито за миг. Погълната в приказките си, майка им не забеляза какво стана зад гърба ѝ, ала Джейн и Майкъл много добре видяха необикновеното нещо, което направи посетителката.

Вярно, тя последва майката нагоре по стълбата, само че не по обичайния начин. С голямата си чанта в ръка тя се плъзна грациозно нагоре по перилото и се озова на площадката едновременно с майка

им. Никой досега, Джейн и Майкъл знаеха това, не беше постъпвал така. Разбира се, самите те често се спускаха надолу по парапета. Нагоре обаче никога! Те любопитно се възряха в странната личност.

— Е, тогава да смятаме, че всичко е наред! — облекчено въздъхна майката.

— Напълно. Докато ми харесва! — каза другата и изтри запотения си нос с голяма кърпа на червени и бели квадрати.

— А, деца — изненада се мисис Банкс, която едва сега ги забеляза, — какво правите тук? Това е новата ви гувернантка, Мери Попинз. Джейн, Майкъл, кажете добър вечер! А ето — тя посочи към бебетата в креватчетата — и нашите близнаци.

Мери Попинз разглеждаше внимателно децата, всяко поотделно, все едно че решаваше за себе си дали ѝ харесват, или не.

— Бива ли ни? — попита Майкъл.

— Майкъл, дръж се прилично! — смъмри го майка му.

Мери Попинз продължи да оглежда изпитателно четирите деца. После пое шумно въздух, което, изглежда, означаваше, че е взела решение, и заяви:

— Приемам мястото.

— Сякаш ни оказваше особено благоволение — разказваше след това мисис Банкс на съпруга си.

— Може и така да е. — Мистър Банкс показва за миг нос иззад вестника, но побърза да се скрие.

Когато майка им си отиде, Джейн и Майкъл се примъкнаха към Мери Попинз, все още неподвижно изправена като мумия със скръстени ръце.

— Как пристигнахте? — попита Джейн. — Като че ли вятърът ви довея.

— Довея ме — отговори кратко Мери Попинз.

Сетне размота шала от врата си, свали шапката си и я окачи на металната топка на табления креват.

Мери Попинз явно нямаше да каже нищо повече, затова и Джейн млъкна. Но когато Мери Попинз се наведе да извади вещите си от

чантата, Майкъл не се стърпя:

— Каква смешна чанта! — каза той и я заопипва.

— Килим! — отвърна Мери Попинз, докато я отключваше.

— Вътре ли е килимът?

— Не, отвън!

— А, да, разбирам — промълви Майкъл, макар и нищо да не разбираше.

Междувременно чантата беше отворена и Джейн и Майкъл с голяма изненада видяха, че е абсолютно празна.

— Я гледай! — удиви се Джейн. — Та в нея няма нищо.

— Как така — нищо? — Мери Попинз се изправи с обиден вид.
— Нищо ли, казваш?

И тя извади от празната чанта колосана бяла престилка и я завърза около кръста си. После взе отвътре голям сапун „Сънлайт“, четка за зъби, пакет фуркети, шише одеколон, малко сгъваемо столче и кутийка с таблетки за гърло.

Джейн и Майкъл стояха изумени.

— Ама аз видях... — прошепна Майкъл, — сигурен съм, че беше празна.

— Шшт! — каза Джейн, тъй като в същия миг Мери Попинз измъкваше голяма бутилка с надпис „По една чаена лъжичка преди лягане“.

Към бутилката беше прикрепена лъжичка и Мери Попинз наля в нея някаква тъмночервена течност.

— Вашето лекарство ли е това? — попита любопитно Майкъл.

— Не, твоето. — Мери Попинз поднесе лъжичката към устата му.

Майкъл я погледна изненадано, сбърчи нос и запротестира:

— Не го искам. Нямам нужда. Не!

Мери Попинз не сваляше очи от него и Майкъл изведнъж разбра, че не можеш да гледаш Мери Попинз в лицето и да не ѝ се подчиняваш. В нея имаше нещо необикновено и странно — нещо, което плашеше и в същото време силно вълнуване. Лъжичката се доближи. Той притаи дъх, замижа и зина. Чудно вкусна течност се разля в устата му. Задържа я върху езика си, бавно преглътна и щастлива усмивка озари личицето му.

— Ягоден сладолед — извика възторжено момченцето. — Искам още! Още!

Но Мери Попинз със строго както преди лице наливаше дозата на Джейн. Този път течността беше сребриста, зеленикавожълта. Джейн я вкуси.

— Лимонов сок със захар — с наслада облиза тя устни.

Ала щом Мери Попинз се отправи към близнаците със същата бутилка, Джейн се втурна към нея.

— А, не, моля ви се! Много са малки! Не е полезно за тях!

Мери Попинз ни най-малко не се трогна. Само хвърли предупредителен, вледеняващ поглед към Джейн и поднесе лъжичката към устата на Джон. Той жадно засмука и от няколко капки по лигавчето му децата разбраха, че този път течността е мляко. След това и Барбара получи своя дял, замляска и два пъти облиза лъжичката.

Сетне Мери Попинз наля още една доза и тържествено я погълна.

— Ромов пунш — заяви тя и запуши бутилката.

Очите на Джейн и Майкъл щяха да изхвъркнат от почуда, но нямаха много време за маене, защото щом остави бутилката върху камината, Мери Попинз се обърна към тях:

— А сега моментално в леглата!

И почна да ги съблича. Направи им впечатление, че илиците и копчетата, с които така трудно се справяше Кейти, сега мигом се разкопчаваха, едва ли не само от погледа на Мери Попинз. За по-малко от минута децата бяха вече в леглата и оттам, на бледата светлина на свещта, гледаха Мери Попинз, която вадеше останалите си вещи.

От чантата — килим тя измъкна седем бархетни и четири памучни нощници, чифт ботинки, домино, две бански шапки и албум за пощенски картички. Най-накрая се появи походно легло с пълен комплект чаршафи и пухен юрган, което тя постави между креватчетата на Джон и Барбара.

Джейн и Майкъл наблюдаваха, сгушени в леглата си. Всичко беше толкова невероятно, че нямаше какво да кажат. Но и двамата съзнаваха, че нещо необикновено и чудесно се беше случило на улица Черешово дърво номер седемнайсет.

Мери Попинз нахлузи на главата си една бархетна нощница и започна да се съблича под нея като в палатка. Очарован от странната

новодошла, Майкъл не можа да се стърпи и извика:

— Мери Попинз, нали никога няма да ни напуснете?

Изпод нощницата не последва никакъв отговор.

Майкъл нямаше търпение.

— Няма да си отидете, нали? — тревожно повтори въпроса си той.

Мери Попинз подаде глава през отвора на нощницата. Изглеждаше разярена.

— Още една думичка и ще извикам полица — закани се тя.

— Само казвах... — започна кротко Майкъл, — надяваме се, че няма да си отидете скоро...

И млъкна зачервен и смутен.

Мери Попинз изгледа мълчаливо първо него, после Джейн и се намръщи.

— Ще остана, докато задуха западен вятър — отсеке тя, угаси свещта и си легна.

— Много хубаво — прошепна Майкъл отчасти на себе си, отчасти на Джейн.

Но сестричката му не го слушаше. Тя си мислеше за всичко, което се беше случило, и не можеше да се начуди...

Ето как Мери Попинз дойде да живее на улица Черешово дърво номер седемнайсет. И макар понякога да копнееха за по-спокойните, по-обикновени дни, когато Кейти водеше домакинството, всички в къщата бяха доволни от идването ѝ. Мистър Банкс беше доволен, защото тя пристигна сама и не спря уличното движение, така че не му се наложи да дава бакшиш на полица. Мисис Банкс беше доволна, защото можеше да разправя на всички, че гувернантката на нейните деца е много модерна и не държи на препоръчителни писма. Мисис Брил и Елън пък бяха доволни, защото можеха да си пият силен чай в кухнята по цял ден, без да се грижат за вечерята в детската стая. Робъртсън Ай също беше доволен, тъй като Мери Попинз имаше един чифт обувки и си ги лъскаше сама. Но никой никога не узна какво мисли Мери Попинз по този въпрос, защото Мери Попинз не казваше никому нищо...

[1] Английски монети. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

СВОБОДНИЯТ ДЕН

— Всеки трети четвъртък — каза мисис Банкс. — От два до пет. Мери Попинз я изгледа студено.

— Хората от доброто общество — рече тя — дават свободен ден всеки втори четвъртък, и то от един до шест. Така бих приела, иначе... — Мери Попинз не продължи, но мисис Банкс разбра какво значи тази пауза: ако не постигнеш своето, Мери Попинз щеше да си отиде.

— Добре, добре — побърза да се съгласи мисис Банкс, макар че ѝ се искаше Мери Попинз да не знае толкова много за хората от доброто общество, повече от самата нея дори.

И така, Мери Попинз сложи белите си ръкавици и пъкна чадъра под мишница — не валеше, но той имаше толкова красива дръжка, че просто не можеше да го остави вкъщи. Та кой ли би оставил чадъра си вкъщи, ако дръжката му представлява глава на папагал? При това Мери Попинз беше много суетна и обичаше да е тип-топ. Всъщност тя беше дълбоко убедена, че винаги изглежда така.

От прозореца на детската стая Джейн ѝ махна с ръчичка и извика:

— Къде отивате?

— Бъди така любезна да затвориш прозореца — отвърна Мери Попинз и главицата на Джейн тозчас изчезна в детската стая.

Мери Попинз прекоси градината и отвори вратата. Веднъж на улицата, тя забърза, сякаш се боеше, че следобедът ѝ ще избяга, ако не върви в крак с него. На ъгъла сви надясно, сетне наляво, кимна високомерно на полицая, който каза, че денят е хубав, и едва тогава почувства, че свободният ѝ ден започва.

Спря край една кола, за да се огледа в предното стъкло и да оправи шапката си, приглади полата си и стисна по-здраво чадъра под мишница, но така, че дръжката, или по-скоро папагалът, да се вижда от всички. След тия приготовления се запъти към Кибритопродавача.

Кибритопродавача пък имаше две професии: продаваше кибрит като всеки обикновен кибритопродавач, но и рисуваше картини по тротоара. Вършеше или едното, или другото в зависимост от времето. Ако валеше, продаваше кибрит, защото дъждът щеше да измие картините му. Ако беше слънчево, по цял ден стоеше на колене и рисуваше с цветни тебешери по плочите; ръката му се движеше с невероятна бързина и често, преди да свиете зад ъгъла, той вече беше изрисувал и двете страни на улицата.

В този ден — ясен, но студен, Кибритопродавача рисуваше. Тъкмо прибавяше нова картина — два банана, ябълка и образа на кралица Елизабет — към многото други, когато Мери Попинз се доближи на пръсти, за да го изненада.

— Ей! — извика тихичко тя.

Той продължаваше да изписва кафяви жилки по банана и кафяви къдрици по главата на кралица Елизабет.

— Ей! — повтори Мери Попинз и изискано се покашля.

Кибритопродавача стреснато се обърна и я видя.

— Мери! — възкликна той и по тона му стана ясно, че Мери Попинз е много важна личност в живота му.

Мери Попинз се загледа в краката си и потърка два-три пъти върха на обувката си в паважа. После се усмихна, без да вдига поглед, но нямаше съмнение за кого е предназначена усмивката ѝ.

— Днес е моят ден, Бърт, забрави ли?

Бърт беше името на Кибритопродавача — Хърбърт Алфред за по-официални случаи.

— Как ще забравя, Мери, но... — заекна той и погледна тъжно в шапката си. Тя лежеше на земята до последната рисунка и в нея се мъдреха два пенса. Кибритопродавача я вдигна и подхвърли монетата във въздуха.

— Само толкова ли имаш, Бърт? — попита Мери Попинз лъчезарно, без сянка от разочарование.

— Това е всичко. Не ми провървя днес. А човек би помислил, че всеки с удоволствие ще даде поне едно пени, за да види ей това на, нали? — Той кимна към кралица Елизабет. — Е, такава е положението, Мери — въздъхна Бърт. — Боя се, че не ще мога да те заведа да прием чай.

Мери Попинз си представи пастите с малиново желе, които винаги си поръчваха в свободния ѝ ден, и едва не въздъхна разочаровано, но видя лицето на Кибритопродавача и тактично превърна въздишката в усмивка — истинска, мила усмивка.

— Не се тревожи, Бърт. Няма значение. Предпочитам да не пием чай. Толкова безвкусно нещо! Честна дума!

А като имате предвид колко много обичаше пастите с малиново желе, не можете да отречете, че беше доста мило от нейна страна.

И Кибритопродавача явно беше на същото мнение, защото взе ръката ѝ в бяла ръкавица и силно я стисна. След това двамата разгледаха картините по тротоара.

— Сега ще ти покажа *нещо*, което не си виждала досега! — рече гордо Кибритопродавача и посочи нарисуваната от него планина със снежни върхове, чиито склонове буквално гъмжаха от скакалци, накацали по огромни рози.

Този път Мери Попинз можа да въздъхне, без да го наскърби.

— О, Бърт — възхити се тя, — великолепно!

Тонът ѝ го изпълни с увереност, че картината му с право може да бъде в Кралската академия — обширна зала, в която художниците излагат картините си. Всички отиват да ги видят и след като ги гледат дълго-дълго, споделят помежду си: „Ей богу, гениално!“.

Следващата картина, пред която се спряха Мери Попинз и Кибритопродавача, беше още по-хубава: само дървета, трева, а в далечината късче синьо море.

— За чудо и приказ! — възкликна Мери Попинз и се наведе да я разгледа по-добре. — Но какво има, Бърт?

Кибритопродавача беше хванал и другата ѝ ръка и изглеждаше много възбуден.

— Мери — извика той. — Хрумна ми една идея. При това знаменита! Защо да не отидем там още сега, днес? Нали разбираш — в картината. Кажи, Мери, искаш ли?

Без да пуска ръцете ѝ, той я отведе далеч от железните огради на къщите и уличните фенери — в самата картина. Хоп! Ето ги вътре в нея!

Колко зелено беше там и колко тихо, и колко мека и сочна беше тревата под краката им! Просто не можеха да повярват, че е истина. Но зелени клонки леко закачаха шапките им, когато минаваха под

дърветата, малки пъстри цветенца се увиваха около глезените им. Вгледаха се един в друг и видяха, че не са същите.

На Мери Попинз ѝ се стори, че Кибритопродавача си е купил съвършено нов костюм — носеше ярко сако на зелени и червени райета и бели панталони от каша; най-красива беше новата му сламена шапка. Изглеждаше необикновено чист, просто излъскан.

— О, Бърт, чудесен си! — каза възторжено тя.

А Бърт си беше глътнал езика от изненада, вперил поглед в Мери Попинз. Сетне си пое дъх и рече:

— Един път!

Това беше всичко. Но гласът му беше толкова особен и продължаваше да я гледа така възхитено, че Мери Попинз извади огледалце от чантата си и се огледа в него.

Откри, че и тя изглежда съвсем различно. Раменете ѝ бяха загърнати с наметка от блестяща изкуствена коприна на нежни шарки, а огледалото ѝ подсказа, че гъделичкането по тила ѝ се дължи на дългото къдраво перо, което се спускаше от шапката. Новите ѝ обувки бяха изчезнали — на тяхно място се бяха появили други, много по-красиви, с големи и искрящи диамантени токи. Само белите ръкавици и чадърът си бяха същите.

— Охо! — промълви Мери Попинз. — Наистина *имам* свободен ден!

Като продължаваха да се възхищават един на друг и всеки сам от себе си, те тръгнаха през горичката и се озоваха на поляна, залята от слънце. А там, върху зелена масичка, ги чакаше следобедният чай! В средата се издигаше цяла купчина пасти с малиново желе — чак до кръста на Мери Попинз — а до нея в голям меден самовар кипеше чаят. Имаше и две чинии с миди и игли, за да ги вадят от черупките.

— За чудо и приказ! — удиви се Мери Попинз. Винаги казваше така, когато беше доволна.

— Един път! — рече Кибритопродавача. Това пък беше негов любим израз.

— Няма ли да седнете, госпожо? — попита нечий глас.

Обърнаха се: от гората излезе висок мъж с черно сако и бяла кърпа през ръка.

Онемяла от изненада, Мери Попинз се строполи върху едно от зелените столчета до масата. Не по-малко изумен, Кибритопродавача

се отпусна на друго.

— Аз съм келнерът, нали разбирате! — поясни мъжът с черното сако.

— Така ли! Но ви нямаше на картината! — окопити се Мери Попинз.

— О, бях зад дърветата — отвърна келнерът.

— Няма ли да седнете? — предложи учтиво Мери Попинз.

— Келнерите не сядат на масата — заяви мъжът, но поканата безспорно му достави удоволствие. — Мидите ви, господине! — каза той и побутна чинията към Кибритопродавача. — И иглата ви.

Той изтри иглата в салфетката и я подаде на Кибритопродавача.

Започнаха следобедната закуска, а келнерът стоеше край тях и следеше дали имат всичко необходимо.

— Все пак ще ги опитаме! — прошепна Мери Попинз и се залови с купа пасти с малиново желе.

— Един път! — съгласи се Кибритопродавача и си взе две от най-големите.

— Чай, моля? — попита келнерът и им наля от самовара по една голяма чаша.

Изпиха я, после още две и чак тогава, за щастие, привършиха пастите с малиново желе. Станаха и отърсиха трохите от дрехите си.

— Сметката е уредена — каза келнерът, преди да успеят да я поискат. — Много ни беше приятно. Въртележката е ей там.

Той им посочи тясна пролука между дърветата, през която Мери Попинз и Кибритопродавача видяха няколко въртящи се дървени кончета.

— Ама че забавна история — слиса се Мери Попинз, — и тях не си спомням от картината.

— О, бяха на заден план — отвърна Кибритопродавача, който също не си ги спомняше.

Щом се приближиха, въртележката забави ход и те се качиха — Мери Попинз на червено конче, а Кибритопродавача на сиво. Пак засвири музика и те препуснаха; отидоха чак до Ярмът^[1] — там най-много им се ходеше и на двамата.

Върнаха се почти по тъмно. Келнерът ги чакаше.

— Много съжалявам — каза любезно той, — но затваряме в седем. Такъв е редът, нали разбирате. Да ви покажа ли изхода?

Те кимнаха, той праметна през ръка бялата кърпа и тръгна пред тях между дърветата.

— Този път картината ти беше чудна, Бърт — промълви Мери Попинз, хвана Кибритопродавача под ръка и се загърна в наметката си.

— Постарах се според силите си, Мери — отвърна скромно Кибритопродавача. Но по всичко личеше, че е много доволен от себе си.

В този миг келнерът пред тях спря до голяма бяла врата, направена сякаш от дебели тебеширени линии.

— Ето изходът! — каза той.

— Довиждане и благодаря! — Мери Попинз се ръкува с него.

— Довиждане, госпожо! — отвърна келнерът и се поклони толкова ниско, че главата му се удари в коленете.

Той кимна на Кибритопродавача, който наклони глава на една страна и му намигна — това беше обичайният му начин на сбогуване. След това Мери Попинз прекрачи белия праг и Кибритопродавача я последва.

А докато вървяха, перото падна от шапката ѝ, копринената пелерина се смъкна от раменете ѝ, а диамантените токи изчезнаха от обувките ѝ. Ярките дрехи на Кибритопродавача потъмняха, сламената му шапка се превърна в окъсан стар каскет. Мери Попинз се обърна и

щом го видя, мигновено разбра какво се е случило. Застанала на паважа, тя дълго го гледа, сетне потърси с очи келнера в гората. Беше изчезнал. На картината нямаше жива душа. Нищо не помръдваше. Дори въртележката я нямаше. Останали бяха само неподвижните дървета, тревата и късчето застинало море.

Ала Мери Попинз и Кибритопродавача се спогледаха усмихнати. Нали разбирате, те знаеха какво има отвъд дърветата...

Вечерта, когато Мери Попинз се върна, Джейн и Майкъл се втурнаха насреща ѝ.

— Къде бяхте? — в един глас извикаха те.

— В Страната на приказките — отвърна Мери Попинз.

— Видяхте ли Пепеляшка? — попита Джейн.

— Пепеляшка ли? Хич не ме интересува! — отсече презрително Мери Попинз. — Как ли не, Пепеляшка!

— Може би Робинзон Крузо? — полюбопитства Майкъл.

— Робинзон Крузо! Хайде де! — отвърна рязко Мери Попинз.

— Къде сте били тогава? Значи не сте били в *нашата* Страна на приказките?

Мери Попинз се усмихна самодоволно.

— Не знаете ли, че всеки си има своя Страна на приказките?

И с още по-загадъчна усмивка се качи в детската стая да свали белите си ръкавици и да прибере чадъра.

[1] Крайбрежен град в Англия. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

СМЕХОТВОРНИЯТ ГАЗ

— Сигурна ли сте, че ще си бъде вкъщи? — попита Джейн, когато слязоха с Майкъл и Мери Попинз от автобуса.

— Нима чичо щеше да ви покани на чай, ако мисли да излиза, питам аз? — отговори Мери Попинз, явно много засегната от този въпрос.

Беше със синьото си палто със сребърни копчета и синя шапка в тон, а когато беше облечена така, много лесно се обиждаше.

Тримата отиваха на гости при мистър Уиг, чичото на Мери Попинз. А Джейн и Майкъл с такова нетърпение и тъй отдавна бяха очаквали тоя ден, че просто се страхуваха да не би пък сега мистър Уиг да не си е вкъщи.

— Защо го наричат Уиг^[1] — перука ли носи? — попита Майкъл, подтичвайки край Мери Попинз.

— Нарича се Уиг, защото Уиг му е името и не носи перука, макар да е плешив — отговори Мери Попинз. — Ако ми се задават още въпроси, ще се върнем вкъщи начаса! — И изсумтя, както винаги, когато беше недоволна.

Джейн и Майкъл се спогледаха и повдигнаха вежди. Гримасата означаваше: „Не я питай нищо повече, иначе никога няма да стигнем там“.

На ъгъла Мери Попинз пооправи шапката си пред витрината на магазина за цигари: една от ония странни витрини, в които се виждаш утроен и ако гледаш по-продължително, започва да ти се струва, че не си ти, а цяла тълпа непознати. Мери Попинз се усмихна самодоволно на своите три образа, всеки със синьо палто със сребърни копчета и синя шапка в тон. Според нея те представляваха толкова пленителна гледка, че можеше само да се съжاليا, задето не бяха двайсет или дори трийсет. Колкото повече Мери Попинз, толкова по-добре!

— Хайде, тръгвайте — отсече тя сърдито по едно време, като че те я бяха забавили.

Свиха зад ъгъла и дръпнаха звънеца на Робъртсън Роуд, номер три. Звънецът отекна слабо някъде вътре в къщата и Джейн и Майкъл вече знаеха, че най-много след минута-две за пръв път ще пият чай с чичото на Мери Попинз, мистър Уиг.

— Ако си е къщи, разбира се — прошепна Джейн на Майкъл.

В този миг вратата се отвори и слаба жена с воднистосини очи застана на вратата.

— В къщи ли си е? — запита Майкъл нетърпеливо.

— Ще ти бъда много задължена — каза Мери Попинз, като му хвърли убийствен поглед, — ако ме оставиш аз да говоря.

— Здравейте, мисис Уиг — поздрави Джейн учтиво.

— Мисис Уиг ли? — изписка жената с глас, по-тъничък от самата нея. — Как смееете да ме наричате Уиг? Не, да си имаме уважението! Аз съм просто мис Пърсимън и се гордея с това. Уиг, и таз добра!...

Жената така се разстрои, че децата си помислиха колко странен трябва да е мистър Уиг, щом мис Пърсимън е доволна, че не му е съпруга.

— Право нагоре по стълбите, първата врата на площадката — процеди мис Пърсимън и изчезна бързо в коридора, като не преставаше да мърмори с писклив, тънък и гневен глас: — Мисис Уиг, само това липсваше!

Джейн и Майкъл тръгнаха след Мери Попинз нагоре по стълбите. Мери Попинз почука на вратата.

— Влезте, влезте! И добре дошли! — провикна се отвътре нечий весел глас.

Сърцето на Джейн заби развълнувано.

— В къщи си е! — смигна тя на Майкъл.

Мери Попинз отвори вратата и ги побутна пред себе си. Пред тях се разкри обширна уютна стая. В камината на единия край гореше буен огън, а в средата имаше огромна маса, сложена за чай: четири чаши с чинийки, грамади хляб с масло, кифлички, кекс от кокосово брашно и голяма торта със сливи, покрита с розова глазура.

— Много, много се радвам да ви видя! — приветства ги нечий гръмък глас.

Джейн и Майкъл се огледаха, но не видяха никого. Стаята като че ли беше празна.

Мери Попинз възкликна сърдито:

— Ух, чичо Албърт, пак ли? Нали днес нямаш рожден ден?

Тя говореше, гледайки към тавана. Джейн и Майкъл също вдигнаха очи нагоре и с изненада видяха един кръгъл, дебел, плешив мъж, увиснал във въздуха, без да се държи за каквото и да било. Всъщност той просто си седеше във въздуха, защото беше кръстосал крака и все още държеше в ръка вестника, който четеше при влизането им.

— Ай, ай! — промълви мистър Уиг, усмихна се на децата и погледна виновно Мери Попинз. — Много съжалявам, но днес наистина имам рожден ден.

— Хайде де! — каза Мери Попинз.

— Едва снощи си спомних и нямах време да ти пратя картичка, за да те помоля да дойдете някой друг ден. Много неприятно, нали? — обърна се той към Джейн и Майкъл. — Май сте доста изненадани.

Действително децата така широко бяха отворили уста от изумление, че ако мистър Уиг не беше толкова дебел, можеше преспокойно да падне в някоя от тях.

— Мисля, че е по-добре да ви обясня — поде той. — Това става ей тъй. По природа съм веселяк и много обичам да се смея. Никой от вас не би повярвал колко много неща ми изглеждат смешни. Почти всичко ме разсмива, истина ви казвам!

И мистър Уиг започна да се мята нагоре-надолу и да се тресе от смях при мисълта за своята веселост.

— Чичо Албърт! — извика Мери Попинз.

Той се сепна и притихна.

— О, извини ме, мила. Та докъде бях стигнал? Ах, да! И така, най-смешното нещо при мен е... е... Мери, няма да се смея, ако мога да се удържа... че ако рожденият ми ден се случи в петък, настроението ми толкова много се повишава, че излитам. В буквалния смисъл на думата.

— Ама защо?... — зачуди се Джейн.

— Но как така?... — слиса се Майкъл.

— Разбирате ли, ако се смея на този ден, така се изпълвам със смехотворен газ, че просто не мога да стоя на земята. Дори да се усмихвам само, пак става същото. При първата смешна мисъл излитам нагоре като балон. И докато не си помисля нещо много, много тъжно,

не мога да се спусна долу. — Мистър Уиг пак се закикоти, но като видя изражението на Мери, си придаде сериозен вид и продължи: — Неудобно е, но не и неприятно. Май с никого от вас не се е случвало.

Джейн и Майкъл поклатиха отрицателно глави.

— Не? Така си и мислех. Изглежда, че е единствено моя специалност. Веднъж бях на цирк и на другия ден толкова се смях, че ако щете вярвайте, стоях тук горе цели дванадесет часа. Едва след като часовникът отброи последния удар в полунощ, се плъснах на пода, защото беше вече събота и рожденият ми ден беше минал. Странно, нали? Да не кажа забавно. А сега отново е петък и имам рожден ден, и вие двамата с Мери Попинз сте ми на гости. Ай, ай! Не ме карайте да се смея, моля ви се... — Макар Джейн и Майкъл да не бяха направили нищо особено забавно, освен дето го зяпаха смаяни, мистър Уиг отново се заля в гръмогласен смях и се запремята и заподскача във въздуха. Вестникът в ръката му се тресеше, а очилата танцуваха по носа му.

Толкова смешен изглеждаше, носейки се във въздуха като голям мехур! Понякога се ловеше ту за тавана, ту за куката на лампата. Колкото и да се стараеха да бъдат възпитани, Джейн и Майкъл просто не можаха да се сдържат: избухнаха в смях. И то какъв! Стискаха устни, за да го заглушат, но нищо не помагаше и накрая се запревиваха на пода, като скимтяха и цвилеха от смях.

— Чудесно! — каза Мери Попинз. — Чудесно! Какво държане!

— Не мога да се спра, не мога! — изписка Майкъл, като се изтърколи чак до решетката пред камината. — Толкова ужасно смешно е! Ах, Джейн, нали е много смешно?

Джейн не отговори, защото с нея ставаше нещо много особено. Както се смееше, почувства внезапно, че става все по-лека, като че ли е на помпана с въздух. Странно и приятно усещане, което я караше да се смее още повече. После нещо сякаш я тласна нагоре и тя усети, че се вдига във въздуха. Майкъл, изумен, проследи полета ѝ из стаята. Главата ѝ леко се блъсна в тавана и тя се оказа до чичо Албърт.

— Ама че работа! — изненада се той. — Само да не кажеш, че и ти имаш рожден ден днес!

Джейн поклати глава.

— Не! Тогава смехотворният газ навярно е заразителен! Ей, внимавай да не счупиш нещо! — Това беше казано на Майкъл, който

устремно се беше отделил от пода, политна нагоре, като се заливаше от смях, и мина на косъм от порцелановите украшения върху камината. С един отскок той кацна върху коляното на мистър Уиг.

— Здравсти — каза мистър Уиг и се ръкува сърдечно с него. — Това наричам аз приятелски жест, честна дума! Удивително! Да се качиш при мен, защото аз не мога да сляза при теб!

И те с Майкъл се спогледаха.

— Сигурно мислиш, че съм най-невъзпитаният човек на света — каза мистър Уиг на Джейн, като избърса очите си. — Стоиш права, а би трябвало да си седнала — такава мила мъничка дама като тебе! Боя се, че тук горе не мога да ти предложа стол, но ще се убедиш, че и във въздуха се седи удобно.

Джейн се опита и откри, че може да седне съвсем удобно във въздуха. Тя си свали шапката, постави я до себе си и шапката просто увисна в пространството — ей така, без никаква опора.

— Отлично — кимна мистър Уиг. После се обърна и погледна надолу към Мери Попинз. — Е, Мери, ние се настанихме. А сега искам да разбера как си ти, мила. Много се радвам, че си ми дошла на гости с двамата ми малки приятели. Ех, Мери, защо се мръщиш? Боя се, че не одобряваш... хм...

Той посочи Джейн и Майкъл и побърза да добави:

— Извини ме, скъпа Мери. Но нали си ме познаваш. Все пак трябва да ти кажа, че ни най-малко не очаквах малките ми приятели да се заразят от мене, и през ум не ми е минало! Предполагам, че трябваше да ги поканя някой друг ден или да се опитам да мисля за нещо тъжно, или пък...

— Трябва да призная — подхвана Мери Попинз с достойнство, — че никога в живота си не съм виждала подобно нещо. И то на твоята възраст, чичо Албърт...

— Мери Попинз, Мери Попинз, елате горе, моля ви се! — прекъсна я Майкъл. — Помислете си за нещо смешно и ще видите колко е лесно.

— Хайде, моля те, Мери — подкани я и мистър Уиг.

— Самотни сме горе без вас! — извика Джейн и протегна ръце към Мери Попинз. — Хайде, помислете си нещо забавно!

— А, *тя* няма нужда от това — въздъхна мистър Уиг. — Стига да иска, може да се вдигне, без дори да се усмихне. И го знае! — Той

хвърли загадъчен и тайнствен поглед към Мери Попинз, застанала върху килимчето пред камината.

— Е — каза Мери Попинз, — всичко това е много глупаво и неприлично, ала след като всички сте горе и като че ли не можете да слезете, май ще бъде по-добре и аз да се кача.

С тези думи за изненада на Джейн и Майкъл тя прилепи ръце до тялото си и без да се засмее — без дори следа от усмивка — се стрелна нагоре във въздуха и се разположи до Джейн.

— Колко пъти досега съм ти казвала да си сваляш палтото в топла стая — рече тя хапливо, разкопча палтото на Джейн и го постави внимателно във въздуха до шапката.

— Добре стори, Мери, много добре! — добродушно каза мистър Уиг и се наведе да остави очилата си върху камината. — Сега всички сме удобно настанени...

— Удобно! Вятър! — изсумтя Мери Попинз.

— ... и можем да прием чай — продължи мистър Уиг невъзмутимо. Сетне на лицето му се изписа безпокойство. — Ама че работа! — каза той. — Колко неприятно! Едва сега се сетих — ами масата? Тя е долу, а ние сме горе. Какво да правим? Ние — тук, а тя — там. Страшна трагедия, страшна! Но ай, ай, толкова е комично! — Той скри лице в носната си кърпа и прихна да се смее.

Въпреки че не им се щеше да изпуснат кифличките и тортата, Джейн и Майкъл също се разсмяха, защото веселостта на чичо Албърт беше много заразителна.

Мистър Уиг изтри очи.

— Има само един изход — провъзгласи той. — Настроението ни да падне под нулата. Да си спомним нещо печално, много тъжно. Тогава ще слезем долу. Хайде — едно, две, три! Нещо много тъжно, не забравяйте!

Мислиха, мислиха, подпрели брадички върху ръцете си.

Майкъл се замисли за училище — един ден все трябва да ходи там. Но днес дори това изглеждаше смешно и той се разсмях.

Джейн си помисли: „След четиринадесет години ще бъда голяма“. Но никак не беше тъжно, напротив — много хубаво и при това смешно. Не можа да не се усмихне при мисълта как ще изглежда като голяма, с дълга пола и дамска чанта.

— Живееше някога клетата ми леля Емили — мислеше на глас мистър Уиг. — Автобус я прегازی. Тъжно. Много тъжно. Непоносимо тъжно. Бедната леля Емили. Но чадърът ѝ оцеля. Ама че смешна история!

И преди да се опомни, той вече се кискаше и тресеше при мисълта за чадъра на леля Емили.

— Няма смисъл — каза той, като се изсекна шумно. — Предавам се. Но и малките ми приятели, изглежда, не са по-силни в тъжните мисли. Мери, ти не можеш ли да направиш нещо? Искаме да прием чай!

До ден-днешен Джейн и Майкъл не могат да кажат какво точно се случи тогава. Знаят със сигурност само едно: щом мистър Уиг призова на помощ Мери Попинз, масата под тях се размърда и се залюля върху краката си, после се заклати застрашително. Порцелановите чаши и чинийки задрънчаха, сладкишите се разсипаха върху покривката и тя заплува през стаята, завъртя се грациозно и се закова пред тях така, че Мистър Уиг се озова на челното място!

— Умница! — усмихна се той, изпълнен с гордост. — Знаех си, че ще наредиш нещо. А сега ще седнеш ли срещу мен на масата, за да ни сервираш, Мери? Гостите пък — от двете ми страни. Ей така — каза той, когато, подскачайки във въздуха, Майкъл се настани от дясната му страна, а Джейн — от лявата.

И ето ги всички във въздуха, а между тях масата. Нищо не липсваше — долу не остана нито един сандвич, нито една бучка захар.

Мистър Уиг се усмихваше доволно.

— Струва ми се, че е редно да започнем със сандвичите — обърна се той към Джейн и Майкъл, — но тъй като днес имам рожден ден, ще започнем отзад напред — според мен така е винаги по-правилно, с тортата!

И отрязва на всеки по едно голямо парче.

— Още чай? — попита той Джейн, но преди тя да успее да отговори, на вратата се почука припряно и рязко.

— Влезте! — извика мистър Уиг.

Вратата се отвори и на прага застана мис Пърсимън с кана гореща вода върху поднос.

— Помислих си, мистър Уиг — поде тя, като шареше с очи из стаята, — че ще имате нужда от още гореща вода. — Олеле, и таз добра! Нечувано!... — ахна тя, съгледала във въздуха цялата компания, разположена спокойно около масата. — Такова чудо никога не съм виждала. Никога в живота си не съм виждала подобно нещо. Знаех, мистър Уиг, винаги съм си знаела, че сте малко странен. Но си затварях очите, защото си плащахте редовно наема. Ама такова поведение — да пиете чай с гостите си във въздуха! Изумена съм! Толкова е непристойно за джентълмен на вашата възраст — никога не съм...

— Ами ако внезапно, мис Пърсимън? — попита Майкъл.

— Какво — внезапно? — попита високомерно мис Пърсимън.

— Ако внезапно се заразите от смехотворния газ, като нас? — отвърна Майкъл.

Мис Пърсимън гордо отметна глава.

— Надявам се, млади човече, че не съм загубила всяко достойнство, за да се подмятам нагоре-надолу из въздуха като гумена топка. Да си имаме уважението, но винаги ще стоя върху краката си или името ми да не е вече Ейми Пърсимън! Олелеее! Божичко! Мамо! — какво става с мен? Не мога да ходя, аз... аз... Помощ!

Защото мис Пърсимън съвсем не по своя воля се откъсна от пода и замаха крака във въздуха, залитайки ту на една, ту на друга страна като плоска риба, и през цялото време с мъка крепеше подноса. Когато стигна до масата и остави каната с вряла вода, почти стенеше от отчаяние.

— Покорно благодаря — каза Мери Попинз със спокоен и много учтив глас.

Мис Пърсимън се обърна и закръжи надолу, като се вайкаше:

— Такъв позор, аз, така добре възпитана и солидна жена. Трябва да отида на лекар...

Едва докоснала пода, тя се втурна към вратата, без дори да погледне назад.

— Такъв позор! — мърмореше тя, докато излизаше от стаята.

— Няма вече да се казва Ейми Пърсимън, защото не остана на краката си! — прошепна Джейн на Майкъл.

А мистър Уиг гледаше Мери Попинз и погледът му беше много странен — полушеговит, полуукоризнен.

— Мери, Мери, не трябваше да правиш това, честна дума, не трябваше, Мери! Бедната старица няма да го преживее. Милостиви боже, ама нали много смешно риташе във въздуха?

И те заедно с Джейн и Майкъл отново се запревиваха във въздуха, мятаха се и примираха от смях, като си представяха колко смешна изглеждаше мис Пърсимън.

— Олеле! — викаше Майкъл. — Не ме карайте да се смея повече. Не мога! Ще се пръсна!

— Ой, ой, ой! — пискаше Джейн задъхана и притискаше с ръка сърцето си.

— О, всемилостиви боже — смехотворецо — гърмеше мистър Уиг и бършеше сълзите си с края на сакото, защото не можеше да намери носната си кърпа.

— Време е да си вървим! — гласът на Мери Попинз прозвуча като тръба над гръмките смехове.

И в същия миг мистър Уиг, Джейн и Майкъл бързо слязоха долу. Те се приземиха едновременно на пода, като здравата се раздрусаха. Мисълта, че трябва да си отиват вкъщи, беше първата тъжна мисъл този следобед и щом се промъкна в главите им, смехотворният газ мигом излетя.

Джейн и Майкъл въздишаха, докато Мери Попинз се спущаше плавно надолу с палтото и шапката на Джейн.

Мистър Уиг въздъхна също шумно и продължително.

— Е, жалко! — каза той със сериозен глас. — Много тъжно е, че трябва да си отивате. Никога не съм прекарвал по-приятен следобед, а вие?

— Никога! — отвърна Майкъл тъжно, чувствайки колко скучно е да си отново на земята.

— Никога! Никога! — повтори Джейн и се повдигна на пръсти, за да целуне приличната на спаружена ябълка буза на мистър Уиг. — Никога, никога.

* * *

На връщане в автобуса те седяха от двете страни на Мери Попинз. И двамата бяха много тихи, потънали в мисли за чудния следобед. По едно време Майкъл сънено попита Мери Попинз:

— Чичо ви често ли е такъв?

— Какъв? — срязва го Мери Попинз, като че ли Майкъл умишлено беше казал нещо обидно.

— Ами такъв — подскача, мята се, смее се, дига се във въздуха.

— Във въздуха ли? — Мери Попинз повиши ядосано глас: — Как така „във въздуха“?

Джейн се опита да обясни:

— Майкъл иска да каже — дали чичо ви често се пълни със смехотворен газ и дали се мята и подскача по тавана, когато...

— Да се мята и подскача по тавана! Що за измислица! Мятал се и подскачал по тавана! Възмутена съм! Как може да помислите подобно нещо!

Явно Мери Попинз беше дълбоко оскърбена.

— Но така правеше! С очите си видях! — настояваше Майкъл.

— Какво — мятал се и подскачал? Как се осмеляваш! Трябва да знаеш, че моят чичо е приличен, порядъчен и работлив по природа мъж. Бъдете така любезни да говорите за него с уважение. И не лапай автобусния билет! Мятал се и подскачал! Вижте ги какво измислили!

Майкъл и Джейн се спогледаха през рамото на Мери Попинз. Нищо не казаха, защото бяха разбрали, че е по-добре да не спорят с нея, колкото и чудни неща да стават.

Но погледът, който си размениха, означаваше: „Нали е вярно за мистър Уиг? Кой е прав — Мери Попинз или ние?“.

Но нямаше кой да им отговори.

Автобусът продължаваше да гърми, да трещи и да препуска в нощта. Мери Попинз седеше между тях обидена и мълчалива, и

накрая, понеже бяха много уморени, децата се примъкнаха по-близо, притиснаха се до нея и заспаха.

[1] Уиг — перука (англ.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

АНДРЮ НА МИС ЛАРК

Мис Ларк живееше в Големия дом.

Но преди да продължим, трябва да ви разкажа как изглеждаше Големия дом. Това беше много внушителна сграда — най-голямата на улица Черешово дърво. Дори адмирал Бум завиждаше на мис Ларк за прекрасната ѝ къща, макар че собственият му дом, нали си спомняте, имаше корабни комини, а в градината му стърчеше мачта със знаме. Много пъти обитателите на улицата чуваха недоволното му мърморене, когато минаваше край дома на мис Ларк:

— Триста дяволи! И защо ѝ е тоз хамбар!

Причината за завистта на адмирал Бум бяха двата входа на мис Ларк. Единият параден — за приятели и роднини, а другият черен — за месаря, хлебаря и млекаря.

Веднъж хлебарят сгрещи и влезе през парадния вход. Мис Ларк много се ядоса и каза, че повече няма да купува хляб.

Накрая, разбира се, се принуди да прости на хлебаря, защото той единствен в квартала правеше онези плоски хрупкави кифлички. Но след този случай не ѝ беше симпатичен. Той знаеше това и когато идваше, нахлупваше шапката си ниско над очите, та мис Ларк да не го познае. Но никога не успя да я заблуди.

Джейн и Майкъл знаеха кога мис Ларк е в градината или на улицата, защото носеше толкова много брошки, гердани и обици, че цялата дрънчеше и звънтеше като военна музика. Срещнеше ли децата, винаги им казваше едно и също:

— Добро утро (или добър ден, ако се случеше следобед), как сме днес?

Джейн и Майкъл никога не бяха сигурни дали пита как са те, или как са тя и Андрю. Затова отговаряха само с:

— Добър ден (или съответно „добро утро“, ако беше преди обед).

През целия ден, където и да се намираха, децата чуваха мис Ларк да вика (с много висок глас) ту:

— Андрю, къде си?

— Андрю, не трябва да излизаш без палто!

— Андрю, ела при мама!

Ако не знаете, бихте помислили, че Андрю е някое момченце. Според Джейн, за мис Ларк Андрю наистина бе малко момче. Но всъщност не беше. Бе куче — едно от ония малки, копринени, пухкави кученца, които могат да минат за кожена яка, докато не се разляят. Естествено, щом залаят, разбирате, че са кучета. Никоя кожена яка не вдига такава връва.

А Андрю живееше в такъв разкош, че бихте го взели за предрешен персийски шах. Спеше върху копринена възглавница в спалнята на мис Ларк. Два пъти седмично отиваше с кола на фризьор, за да го измият с шампоан. При всяко ядене получаваше сметана, а понякога и стриди, и имаше четири палтенца на квадрати и райета в различни цветове. С една дума, Андрювото всекидневие беше изпълнено с неща, каквито повечето хора получават само на рождениите си дни. А на рождения му ден върху тортата имаше по две свещи за всяка година, вместо по една.

Като резултат от всичко това съседите искрено ненавиждаха Андрю. Смееха се от сърце, когато тръгваше за фризьора, седнал на задната седалка в колата на мис Ларк, облечен с най-хубавото си палто. А в деня, в който мис Ларк му купи два чифта кожени ботушки да се разхожда в парка и във влажно, и в хубаво време, всички наизлязоха, за да го видят, и се смяха много в шепите си.

— Уф! — възмути се Майкъл един ден, докато наблюдаваха Андрю през оградата, която отделяше номер седемнайсет от Големия дом. — Уф! Той е мухльо!

— Откъде знаеш? — попита Джейн, силно заинтригувана.

— Зная, защото тази сутрин татко го нарече така — отвърна Майкъл и се присмя много грубо на Андрю.

— Не е мухльо! — отсече Мери Попинз. — Да го знаете!

И Мери Попинз се оказа права. Андрю не беше мухльо, както скоро ще разберете.

Не трябва да мислите, че Андрю не уважаваше мис Ларк. Уважаваше я. Дори я обичаше донякъде, защото не можеше да не изпитва хубаво чувство към човек, който винаги е бил толкова добър към него — още от времето, когато беше паленце, макар и да го *целуваше* твърде често. Но нямаше съмнение, че животът, който водеше, го отегчаваше до полуда. Той би дал половината от състоянието си — ако имаше такова — за парче хубаво, сурово червено месо, вместо обичайното си меню от пилешко месо или яйца с аспержи. Защото тайно, дълбоко в сърцето си, Андрю копнееше да бъде обикновено куче. Никога не минаваше край родословното си дърво, окачено в гостната на мис Ларк, без да потръпне. От срам. И много често му се искаше никога да не е имал баща или дядо, камо ли прадыдо, щом мис Ларк вдигаше толкова шум около тях.

Именно желанието да бъде обикновено куче го караше да си избира за приятели обикновени кучета. При първа възможност той изтичваше до пътната врата и сядаше там да ги дебне, само и само да размени по някоя най-обикновена дума.

Щом го зърнеше, мис Ларк закудкудякваше:

— Андрю, Андрю, ела тук, миличък! Остави ги онези ужасни улични бандити!

Уви, Андрю трябваше да се прибере, иначе мис Ларк щеше да го орезали — щеше да довтаса и да го внесе на ръце. Затова Андрю се изчервяваше и забързваше нагоре по стъпалата, докато приятелите му не са чули да го нарича нейно Безценно съкровище, Радост, Захарче.

Най-близкият приятел на Андрю беше нещо повече от улично куче — беше хулиган. Кръстоска от овчарско и ловджийско куче, той съчетаваше най-лошото от двете породи. Ако на улицата станеше бой, можехте да бъдете сигурни, че той е в дъното на историята. Непрекъснато влизаше в разправии с пощаджията и полицаия и най-любимото му занимание беше да души из каналите и боклукчийските кофи. Всъщност беше в устата на всички и мнозина твърдяха, че са щастливи, задето не е тяхно куче.

Но Андрю го обичаше и постоянно го търсеше. Понякога в парка имаха време колкото да се подушат, но при по-щастливи случаи — макар и много редки — се застояваха дълго на приказки край вратата. От своя приятел Андрю научаваше всички градски клюки и по силния смях, с който другото куче му ги разказваше, можехте да се досетите, че не са особено прилични.

В най-интересния момент гласът на мис Ларк прокънтяваше от прозореца, другото куче се надигаше, изплезваше ѝ се, намигаше на Андрю и си тръгваше, като въртеше с престорено нехайство опашката си.

На Андрю, разбира се, не беше разрешено да излиза извън пътната врата, освен на разходка в парка с мис Ларк или на педикюр с някой от прислугата.

Представете си тогава изненадата на Джейн и Майкъл, когато видяха Андрю да се носи съвсем сам в парка, със свити уши и вирната опашка, сякаш по дирите на тигър.

Мери Попинз рязко дръпна количката към себе си, да не би Андрю в лудия си бяг да я преобърне заедно с близнаците, а Джейн и Майкъл му подвикнаха закачливо, когато той прелетя край тях:

— Хей, Андрю, къде ти е палтото? — опита се Майкъл да имитира пискливия и изплашен глас на мис Ларк.

— Андрю, ти си малък немирник! — каза Джейн и понеже беше момиче, гласът ѝ много повече напомни мис Ларк.

Но Андрю изгледа надменно и двамата и излая кратко по посока на Мери Попинз.

— Джаф, джаф, джаф!

— Чакай да помисля. Струва ми се, че е първата улица вдясно и втората къща вляво — отвърна Мери Попинз.

— Джаф!

— Не, няма градина. Само заден двор. Обикновено вратата е отворена.

Андрю излая трети път.

— Не съм сигурна — каза Мери Попинз, — но така мисля. Обикновено се връща вкъщи за следобедния чай.

Андрю отметна назад глава и пак се втурна да бяга. Очите на Джейн и Майкъл се бяха ококорили от почуда.

— Какво каза той? — попитаха в един глас двамата, притаили дъх.

— Нищо особено — отвърна Мери Попинз и стисна здраво устни, явно решена да не каже повече.

Джон и Барбара загукаха от количката.

— Не ви е казал това! — възмути се Майкъл.

— В никакъв случай — подкрепи го Джейн.

— Е, разбира се, вие по-добре знаете! Както винаги! — сви рамене Мери Попинз.

— Май ви питаше къде живее някой, сигурен съм... — захвана Майкъл.

— Е, добре, щом знаеш, защо си правиш труда да ме разпитваш? — намуси се Мери Попинз. — Да не съм енциклопедия.

— О, Майкъл — примоли се Джейн, — тя никога няма да ни каже, ако говориш така. Мери Попинз, кажете какво ви каза Андрю, моля ви се!

— Питай него. Той знае — мистър Всезнайко! — отвърна Мери Попинз, кимайки презрително към Майкъл.

— О, не, не зная. Честна дума, не зная, Мери Попинз. Кажете!

— Три и половина. Време е за чай. — Мери Попинз обърна количката и отново затвори плътно уста, все едно я заключи с катинар.

През целия път до вкъщи не продума.

Джейн и Майкъл се мъкнеха подире й.

— Ти си виновен — каза Джейн. — Сега никога няма да узнаем.

— Не ме и интересува — нацупи се Майкъл и подкара колелото си по-бързо. — Пет пари не давам!

А му се искаше да узнае, и то много. Но стана така, че и той, и Джейн, а и всички останали разбраха каква е работата още преди следобедния чай.

Тъкмо се канеха да прекосят улицата, когато чува силни писъци откъм Големия дом и видяха странна гледка: двете прислужници на мис Ларк се шураха из градината, надзъртаха под храстите, оглеждаха клоните на дърветата, сякаш бяха загубили най-голяма скъпоценност. И Робъртсън Ай от номер седемнайсет се мотаеше там и човъркаше с метла чакълестата алея на мис Ларк, като че ли очакваше да намери под някое камъче изгубеното съкровище. Самата мис Ларк тичаше из градината, кършеше ръце и се вайкаше:

— Андрю, Андрю, ай, загуби се! Милото ми момче се загуби! Трябва да извикаме полиция. Ще отида при министър-председателя! Андрю изчезна! Олеле божичко!

— Горката мис Ларк! — промълви Джейн и бързо пресече улицата. Не можеше да не я съжали, защото наистина изглеждаше страшно разстроена.

Но затова пък на Майкъл се удаде да успокои мис Ларк. Преди да влезе в двора на номер седемнайсет, той погледна надолу по улицата и видя, че...

— Ама ето го Андрю, мис Ларк! Вижте го, ей там, точно завива край къщата на адмирал Бум.

— Къде? Къде? Покажи ми! — останала без дъх, мис Ларк тревожно се взираше натам, накъдето ѝ сочеше Майкъл.

Да, действително беше Андрю. Вървеше си бавно и безгрижно, като че нищо не се е случило. А край него подтичваше огромен пес, полуовчарски-полуловджийски, съчетал най-лошите черти и на двете породи.

— Ах, олекна ми! Какво бреме се смъкна от плещите ми! — И мис Ларк въздъхна дълбоко.

Мери Попинз и децата останаха на улицата: мис Ларк и двете прислужници се надвесиха над оградата; Робъртсън Ай се подпря на дръжката на метлата, за да си почине след усилната работа, и всички мълчаливо наблюдаваха завръщането на Андрю. Той и приятелят му важно се приближаваха към групата чакащи. Размахваха енергично опашки, наострили уши, и по очите на Андрю се разбираше, че смята да бъде делови.

— Този ужасен пес! — измърмори мис Ларк, поглеждайки към спътника на Андрю. — Чиба! Чиба! Върви си у вас! — извика тя.

Но песът се разположи на тротоара, почеса дясното си ухо с левия крак и се прозя.

— Махай се! Марш у вас! Чиба, ти казах! — Мис Ларк размаха ядосано ръце към кучето. — А ти, Андрю, веднага влизай вътре! Да излизаш съвсем сам и без палто! Много съм недоволна от тебе!

Андрю излая лениво, но не се помръдна.

— Какво значи това, Андрю? Веднага вкъщи! — повтори мис Ларк.

Андрю отново излая.

— Той казва — намеси се Мери Попинз, — че няма да се прибере.

Мис Ларк се обърна и я изгледа високомерно.

— Смя ли да попитам откъде пък *вие* знаете какво казва *мое* куче? Разбира се, че ще се прибере!

Андрю обаче поклати глава и изръмжа веднъж-дваж тихичко.

— Няма — каза Мери Попинз. — Няма да се прибере, докато не влезе и неговият приятел.

— Празни приказки! — ядоса се мис Ларк. — *Не може* да каже такова нещо. Като че ли бих допуснала в градината си този безобразен пес.

Андрю излая три-четири пъти.

— Казва, че така е решил — поде Мери Попинз. — И нещо повече — ще отиде да живее със своя приятел, ако не му бъде позволено да живее с него тук.

— О, Андрю, ти не можеш, ти не би могъл след всичко, което съм направила за теб! — Мис Ларк почти плачеше.

Андрю изджафка и се извърна. Големият пес се надигна от тротоара.

— О, той ще изпълни намерението си! — зарида мис Ларк. — Виждам, че е решен. Тръгва си! — Тя изхълца в кърпичката си, после издуха носа си и каза примирително: — Много добре, Андрю, предавам се. Това... това просто куче може да остане. При условие, разбира се, че ще спи в мазето.

Ново излайване на Андрю.

— Той настоява, че това не е достатъчно. Приятелят му трябва да има копринена възглавница като неговата и да спи също във вашата стая. Иначе самият той щял да отиде да спи при него в мазето! — обясни Мери Попинз.

— Андрю, как можеш! — простена мис Ларк. — Никога няма да приема подобно нещо.

Андрю я погледна, сякаш се канеше да се сбогува. Същото направи и другото куче.

— О, той ме напуска! — изпищя мис Ларк. — Много добре тогава, Андрю. Да бъде, както ти желаш. Той ще спи в моята стая, но аз никога няма да бъда същата с теб, никога! Такова обикновено куче!

Тя избърса сълзите, рукнали от очите ѝ.

— Никога не съм очаквала такова нещо от теб, Андрю! Но повече няма да говоря, независимо какво мисля. И това, хм, изчадие... би трябвало да го наричам „Бездомния“ или „Безпризорния“ или пък...

При тези нейни думи песът я изгледа възмутено, а Андрю пролая високо.

— Казват, че трябва да го наричате Желания и нищо друго — преведе Мери Попинз, — защото Желания е името му.

— Желания! Ама че име! — изпъшка мис Ларк в отчаяние. — Сега пък какво казва?

Защото Андрю отново лаеше.

— Андрю казва, че за да се върне, трябва да обещаете, да не го карате да носи палто и да ходи на фризьор. Това е последната му дума! — обясни Мери Попинз.

Настъпи мълчание.

— Чудесно — въздъхна най-сетне мис Ларк, — но предупреждавам те, Андрю, че ако се простудиш до смърт, не бива да се сърдиш на мен.

С тези думи тя се обърна и заизкачва надменно стъпалата, избърсвайки последните си сълзи.

Андрю кимна с глава към Желания, сякаш му казваше: „Хайде!“.

Двамата тръгнаха един до друг с бавна, танцуваща стъпка нагоре по градинската алея и размахвайки опашки като знаменца, влязоха след мис Ларк в къщата.

— Както видя, той съвсем не е мухльо — избъбри Джейн, докато се качваха в детската стая да пият чай.

— Не — отговори Майкъл, — но откъде, мислиш, Мери Попинз знаеше?

— Не знам, пък и тя никога, никога няма да ни каже, сигурна съм в това...

ПЕТА ГЛАВА

ТАНЦУВАЩАТА КРАВА

С глава, увита в пъстрата кърпа на Мери Попинз, Джейн лежеше в леглото. Болеше я ухо.

— Какво усещаш? — искаше да знае Майкъл.

— В главата ми нещо гърми — обясни Джейн.

— Топове ли?

— Не, детски пушки, с тапи.

— Ааа! — удиви се Майкъл и почти му се прииска да го заболи ухо. Изглеждаше толкова интересно.

— Да ти разкажа ли някоя приказка от книжките? — Майкъл отиде до полицата.

— Не. Не мога да изтрия! — изохка Джейн и пак се хвана за ухото.

— Добре, тогава да седна до прозореца и да ти казвам какво става навън.

— Да, моля те — зарадва се Джейн.

И така целия следобед Майкъл седя до прозореца и й разправяше какво става на улицата. Понякога това беше скучно, друг път много

забавно.

— Ето адмирал Бум! — каза по едно време той. — Излиза от къщата си и бърза насам. Ето го! Носът му е по-червен от всякога, а на главата си носи цилиндър. Сега минава край Големия дом...

— Казва ли „Триста дяволи!“...?

— Не мога да чуя. Сигурно. В градината е едната прислужница на мис Ларк, а Робъртсън Ай е в нашия двор. Мете листата и час по час гледа към нея през оградата. Сега седна да си почине.

— Има слабо сърце.

— Откъде знаеш?

— Той ми каза. Разправи ми, че лекарят му предписал да работи, колкото може по-малко. Татко пък каза, че ако Робъртсън Ай следва препоръките на лекаря, ще го уволни. О, как тупти, просто чука! — Джейн отново се улови за ухото.

— Охо! — извика възбудено Майкъл.

— Какво има? — Джейн се изправи в леглото. — Кажи ми!

— Много необикновено нещо — на улицата има крава! — От възмущение Майкъл заскача върху столчето до прозореца.

— Каква? Истинска ли — посред града? Колко смешно! Мери Попинз, Майкъл казва, че на улицата имало крава.

— Ами да, и наднича над оградите, и се оглежда, сякаш дири нещо.

— Ааах! Защо не мога да я видя и аз — проточи жално Джейн.

— Вижте! Ето я долу. — И Майкъл я посочи на Мери Попинз, която се доближи до прозореца. — Крава. Нали е забавно?

Мери Попинз хвърли бърз поглед към улицата, сепна се изненадано, но се овладя.

— Никак не е забавно. Познавам тая крава, беше голяма приятелка с майка ми. Ще ви бъда задължена, ако говорите за нея с уважение.

Тя оправи престилката си и изгледа много строго двете деца.

— Отдавна ли я познавате? — попита предпазливо Майкъл с надежда, че ако бъде учтив, ще изкопчи нещо повече за кравата.

— Още преди да се срещне с краля — отвърна Мери Попинз.

— А кога беше това? — Гласът на Джейн прозвуча нежно и умилкващо.

Мери Попинз впери поглед в празното пространство, сякаш виждаше невидими за тях неща, а Джейн и Майкъл притаиха дъх в очакване.

— Беше много, много отдавна — подхвана унесено Мери Попинз с леко напевен глас. Помълча за миг, като че ли оттогава бяха минали стотици години, после продължи, загледана замечтано пред себе си.

* * *

Рижата крава — под това име я знаеха всички. Добре поставена и благоденстваща крава беше тя (по думите на майка ми). Живееше в най-хубавата ливада в цялата околност — просторна, осеяна с лютичета, големи колкото чаени чинийки, и с глухарчета, наредени като войници. Изядеше ли главата на някой войник, на негово място веднага израстваше друг, със зелена куртка и жълт хусарски калпак.

Кравата открай време си живееше там, често казваше на майка ми, че не си спомня да е живяла другаде. Границите на нейния свят бяха зеленият плет и небето и тя не познаваше нищо отвъд тях.

Всички дълбоко уважаваха Рижата крава, защото винаги се държеше като изискана дама и знаеше кое как трябва да бъде. За нея нещата бяха или бели, или черни — не ставаше и дума, че могат да бъдат сиви или розови. Хората бяха или добри, или лоши — никакво средно положение. Глухарчетата бяха или сладки, или кисели — не съществуваха умерено вкусни.

Рижата крава водеше много деен живот. Сутрин даваше уроци на Рижото теленце, нейното отроче, а подир обед го учеше как да се държи в обществото, да мучи и други такива неща, които всяко добре възпитано теле трябва да знае. После вечеряха и Рижата крава показваше на Рижото теленце как да различава хубавите от лошите стръкове трева. А вечер, когато малкото заспеше, тя се оттегляше в някой ъгъл на ливадата, преживяше и се отдаваше на своите безобидни мисли.

Всичките ѝ дни бяха досущ еднакви. Рижото теленце порастваше, отиваше си, на негово място се появяваше друго — и пак всичко се повтаряше. Затова, естествено, Рижата крава си мислеше, че

животът ѝ винаги така ще си тече, всеки нов ден ще прилича на предишния, докато настъпи последният. Смяташе, че не би могла и да мечтае за нещо по-хубаво на този свят.

Така си мислеше тя, без да подозира — както после сподели с майка ми — че ѝ предстои голямо приключение. То я връхлетя една нощ, когато самите звезди приличаха на лютичета, а луната — на огромна маргарита сред тях.

Тази нощ, доста време след като Рижото теленце заспа, Рижата крава внезапно се надигна от тревата и започна да танцува. Носеше се буйно, грациозно, много ритмично, макар и да нямаше музика, чийто такт да спазва. Първо полка, сетне вихрен шотландски танц, а от време на време и нещо по-специално, плод на собственото ѝ въображение. А след всеки танц правеше реверанси и се кланяше така ниско, че главата ѝ се удряше в глухарчетата.

— Всемиловичи боже! — рече Рижата крава в началото на бърз моряшки танц. — Невероятна история! Винаги съм мислела танцуването за нещо неприлично, но може ли да е така, щом самата аз танцувам. Та нали съм възможно най-образцовата крава!

И си танцуваше, и истински се забавляваше. Накрая се умори, реши да сложи край на танците и да си легне. За своя голяма изненада обаче разбра, че не може да спре. Отиде да си легне при Рижото теленце, но краката не ѝ даваха мира. Все рипаха и скачаха и, разбира се, я повличаха със себе си, накъдето си щат. Тя обикаляше ливадата, въртеше се и дори заставаше на върха на копитата си.

— Ай, ай! — едва смогваше да промълви съвсем благовъзпитано. — Странна работа!

Ала не можеше да спре за нищо на света.

На сутринта кравата все още танцуваше и Рижото теленце трябваше да изяде само закуската си от глухарчета, защото майка му просто не можеше да застане на едно място и да се нахрани.

През целия ден кравата танцува из ливадата нагоре-надолу и в кръг, а Рижото теленце мучеше жално подире ѝ. Когато отново се свечери, а тя все още се въртеше и не можеше да спре, Рижата крава много се разтревожи, а след една седмица танци съвсем пощръкля.

— Ще ида при краля — реши тя, като угрижено поклати глава.

Целуна Рижото теленце, помоли го да бъде послушно, обърна се и танцувайки, напусна ливадата, за да се оплаче на краля.

Тя танцува през цялото време, затова едва смогна да си откъсне по някоя и друга зелена клонка от живия плет край пътя. Който я срещнеше, ахваше от изненада, но най-учудена беше самата Рижка крава.

Накрая стигна до двореца, където живееше кралят. Дръпна връвта на звънеца със зъби, а щом портите се разтвориха, се отпрати, танцувайки, към стъпалата пред кралския трон.

На трона седеше кралят и на бърза ръка съставяше нови закони. Секретарят му ги записваше в червена тетрадчица един след друг, както ги измисляше кралят. Наоколо се тълпяха придворните — мъже и жени, облечени в пищни дрехи — и говореха в един глас.

— Колко съставих днес? — попита кралят секретаря си.

Секретарят преброи написаните в червената тетрадчица закони.

— Седемдесет и два, Ваше Величество — отвърна той с дълбок поклон, като внимаваше да не се препъне в пачето си перо, което наистина беше много дълго.

— Хм, не е зле за един час работа — каза кралят, много доволен от себе си. — Достатъчно за днес. — Изправи се, нагласи умело гънките на хермелиновата си мантия и властно се разпореди: — Изпратете за каляската ми. Трябва да отида при бръснаря.

И едва тогава забеляза Рижката крава, която се приближаваше. Седна и отново взе скиптъра си.

— Ехе, що за чудо е това! — кимна той към Рижата крава, която подрипваше в подножието на трона.

— Крава, кралю — смирено отвърна тя.

— Колкото за това, виждам — намръщи се кралят. — Все още имам добро зрение. Но какво желаете? Бъдете кратка, моля, защото имам час при бръснаря си в десет часа. Той няма да ме чака, а трябва да се подстрижа. И, за бога, престанете да подскочате и да се въртите. Свят ми се завива — додаде с възмущение той.

— Завива ни се свят, завивааа — повториха придворните.

— Затуй и дойдох при вас, Ваше Величество. Не мога да спра! — измуча жално Рижата крава.

— Не можете да спрете? Глупости! — разгневи се кралят. — Спрете веднага! Аз, кралят, заповядвам!

— Спрете веднага! Кралят заповядва! — развикаха се придворните.

Рижата крава направи неимоверно усилие. Така се напрегна, че всеки мускул, всяко ребро се очертаха като планински вериги по тялото ѝ. Уви! Безрезултатно. Тя танцуваше ли танцуваше в подножието на трона.

— Ето на, опитах се. Не мога. Седем дни вече танцувам. Не съм мигнала и почти нищо не съм хапнала, освен едно-две клончета глог. И нищо друго. Затуй дойдох — да искам съвет.

— Хм, много интересно! — рече кралят, бутна леко короната си и се почеса зад ухото.

— Много интересно! — зачудиха се придворните и също почесаха глави.

— Какво усещате? — попита кралят.

— Някакво странно... — подхвана кравата, и спря, сякаш търсеше думи, — но в същото време и доста приятно чувство. Като лек гъдел по цялото тяло.

— Невероятно! — Кралят подпря брада върху ръката си, озадачено се вгледа в кравата, като умуваше какво е най-добре да се направи. Внезапно скочи на крака и се провикна: — Ха!

— Какво има? — спуснаха се придворните.

— Не виждате ли? — Във възбудата си владетелят изтърва скиптъра си. — Какъв идиот съм бил да не забележа по-рано! И какви идиоти сте всички вие! — обърна се гневно той към приближените си. — Не виждате ли, че на рога ѝ се е закачила една падаща звезда?

— Ах, да, да-а! — запригласяха придворните, защото едва сега видяха звездата. И колкото повече я гледаха, толкова по-ярка им се струваше.

— Тя е причината за всичко! — отсече кралят. — А сега, придворни, най-добре ще е да я измъкнете, за да може тази, хм... дама да престане да танцува и да закуси. Звездата, уважаема, ви кара да подскачате — поясни той на Рижата крава. — Хайде, елате!

Кралят кимна на най-първия измежду придворните, който галантно се представи на Рижата крава и задърпа звездата. Но не успя да я изтегли. Към него се присъединиха един по един и останалите, докато образуваха, заловени през кръста, дълга верига. Между тях и звездата започна решителна схватка.

— Внимавайте да не ми откъснете главата! — молеше Рижата крава.

— Дърпайте, по-силно! — крещеше кралят.

Придворните задърпаха още по-ожесточено. Теглиха, теглиха, докато лицата им станаха тъмночервени. Накрая в изнемога

изпопадаха един връз друг, ала звездата тъй си и остана, прикована към рога на Рижата крава.

— Брей, чудна работа! — смая се кралят. — Секретарю, отвори енциклопедията и виж какво пише там за крави със звезди по рогата.

Секретарят коленичи и запълзя под трона. Най-сетне се изправи с голяма зелена книга, която винаги стоеше там, в случай че кралят пожелае да научи нещо. Той прелисти страниците.

— Нищо не пише, кралю, освен историята, която ви е известна, за оная крава, която прескочила луната.

Владетелят потърка брадата си: това му помагаше да мисли. Въздъхна раздразнено и изгледа Рижата крава.

— Мога да кажа само, че няма да е зле и вие да опитате.

— Какво да опитам? — попита Рижата крава.

— Да прескочите луната. Може да има резултат. Във всеки случай струва си да опитате.

— Аз? — Рижата крава се втрещи от изненада.

— Та вие, кой друг? — отговори нетърпеливо кралят. Бързаше вече да отиде при бръснаря си.

— Господарю — започна с достойнство кравата, — моля ви да не забравяте, че съм почтено и уважавано животно. От дете са ме учили, че една дама не бива да скача.

Кралят се изправи и размаха скиптъра си.

— Вие дойдохте за съвет при мен и аз ви го дадох. Искате ли вечно да танцувате? Искате ли вечно да гладувате? Ще ли ви се никога вече да не мигнете?

Рижата крава си спомни за сочните сладки глухарчета. Спомни си за тревата на своята ливада — така мека, когато се излегнеш в нея. Сети се за уморените си скачащи крака и колко хубаво би било да си починат. И си рече: „Може би един-единствен опит няма да е от значение, пък и никой, освен краля няма да знае“.

— Колко високо предполагате, че е разположена тя? — измуча кравата посред танца си.

Кралят вдигна очи към луната:

— Според мен, най-малко на километър и половина.

Кравата кимна. И на нея така й се струваше. Помълча за миг, после се реши.

— Не съм мислила, че и това ще ми дойде до главата! Да прескачам, и то луната. Но... ще опитам! — Тя грациозно се поклони.

— Добре — отвърна любезно кралят, защото явно щеше да стигне навреме при бръснаря. — Вървете след мен.

Той се запъти към градината, а Рижата крава и придворните го последваха.

— А сега — каза кралят, когато стигнаха до открита морава, — свирна ли, скачайте!

Той извади от джоба на жилетката си голяма златна свирка и подсвирна леко, за да я продуха.

Рижата крава си танцуваше, но беше цялата само слух.

— Внимание! Едно! Две! Триии!

Кралят наду свирката. Кравата пое дълбоко въздух, направи исполински скок и земята пропадна някъде далеч под нея. Фигурите на краля и придворните се смаяваха все повече, докато накрая се стопиха в безкрая. Самата тя летеше нагоре в небето като стрела, а звездите се въртяха около нея като огромни златни подноси. И не след дълго сред ослепителна светлина тя почувства студените лъчи на луната. Докато прелиташе над нея, затвори очи и когато лъчистото сияние остана зад гърба ѝ, отново погледна към земята и усети, че звездата се плъзва по рога ѝ: откъсна се рязко и изчезна в небето. На Рижата крава ѝ се стори, че преди да се изгуби в мрака, от нея се раздадоха някакви силни звуци, които дълго ехтяха.

След миг Рижата крава се приземи. Остана дълбоко изумена, че се озова не в кралските градини, а в собствената си ливада с глухарчета.

И вече не танцуваше! Краката ѝ бяха стабилни като издялани от камък и тя пристъпваше невъзмутимо, както подобава на достопочтена крава. Мирно и тихо Рижата крава се приближаваше през ливадата към Рижото теленце и пътъом обезглавяваше златните си войничета.

— Така се радвам, че се върна! — възкликна очаровано Теленцето. — Бях толкова самотно.

Рижата крава го целуна и захрупа тучната трева. Това беше първото ѝ свястно ядене от седмица насам. И когато утоли глада си, беше изяла няколко полка глухарчета. Скоро заживя, както преди.

Отначало Рижата крава се наслаждаваше на старите си порядъчни навици. Беше доволна, че може да закуси, без да танцува,

да се излежава в тревата, да спи нощем, вместо да се кланя до зори на луната.

Но след известно време тя започна да изпитва някакво неспокойство и недоволство. Ливадата с глухарчета и Рижото теленце бяха чудесни, ала тя жадуваше за нещо друго, а какво точно — не знаеше. Най-сетне откри, че тъгува по звездата. Толкова беше свикнала с танцуването и с чувството за щастие, което ѝ беше дала звездата, че закопня за бурния моряшки танц и за звездата на рога си.

Посърна, изгуби апетит, изпадна в мрачно настроение. Често ревеше без причина. Накрая дойде при майка ми, разправи ѝ цялата си история и я помоли за съвет.

— Бедната! — промълви майка ми. — Да не мислиш, че само една звезда пада нощем от небето? Всяка нощ падат милиарди, зная това. Но, разбира се, падат на различни места. Не трябва да очакваш, че през твоя живот на една и съща ливада ще паднат две звезди.

— А мислите ли, че... ако сменя ливадата... — подхвана Рижата крава и очите ѝ светнаха от радост и надежда.

— Ако бях на твое място — каза майка ми, — щях да тръгна да я търся.

— Ще тръгна — зарадва се Рижата крава. — Точно така ще направя.

* * *

Мери Попинз замълча.

— И може би заради това беше дошла чак тук, на улица Черешово дърво — подсказа Джейн с нежно гласче.

— Да — прошепна Майкъл, — търси звездата си.

Мери Попинз рязко се изправи. Унесеният израз изчезна от лицето ѝ ведно със странната ѝ неподвижност.

— Веднага слизай от перваза, немирнико! — каза ядосано тя. — Изгасвам светлината! — И забърза към площадката, където беше електрическият ключ.

— Майкъл — зашепна Джейн, — виж, моля ти се, дали кравата е още там!

Майкъл се взря в сгъстяващия се мрак.

— Бързо! — шепнеше Джейн. — Мери Попинз ще се върне всеки миг. Виждаш ли я?

— Неее! — Майкъл напрягаше взор. — Няма и следа от нея. Отишла си е.

— Дано я намери! — Джейн мислеше за Рижата крава, която се скиташе из света с надеждата, че някоя звезда ще се закачи на рога ѝ.

— Дано! — рече Майкъл и при шума от стъпките на Мери Попинз бързо дръпна щорите.

ШЕСТА ГЛАВА

ЛОШИЯТ ВТОРНИК

Скоро след тази случка Майкъл се събуди една сутрин с някакво особено усещане. В мига, в който отвори очи, разбра, че нещо не е в ред, но не знаеше какво точно.

— Какъв ден е днес, Мери Попинз? — попита той, като отметна одеялото.

— Вторник — отвърна Мери Попинз. — Иди да пуснеш крана на ваната. Бързо! — повтори тя, като видя, че той дори не помръдва.

Майкъл се обърна на другата страна, зави се презглава, а странното усещане се усили.

— Казах ли нещо? — попита Мери Попинз със студен и звънлив глас, който винаги беше предупреждение за опасност.

Сега Майкъл знаеше вече какво му е. Разбра, че този ден ще бъде лош.

— Не искам! — Гласът му звучеше глухо изпод одеялото.

Мери Попинз издърпа завивката от ръцете му и го погледна отвисоко.

— Не искам!

Майкъл чакаше и се чудеше какво ли ще направи тя. С изненада видя, че Мери Попинз отиде в банята и без да промълви нито дума, пусна крана. Той взе пешкира и зашляпа натам.

За пръв път в живота си се изкъпа съвсем сам. Ясно беше, че е в немилост, а той напук не си изми ушите.

— Да отпуша ли ваната? — измърмори той с възможно най-груб тон.

Никакъв отговор.

— Пфу! Пет пари не давам! — изрече Майкъл, а горещата топка в гърдите му набъбна и нарасна. — Хич не ме е грижа!

Навлече най-хубавите си дрехи, макар и да знаеше, че са само за празник. После слезе по стълбата, като риташе пръчките на парапета, а отлично знаеше, че не бива да го прави, защото ще разбуди цялата

къща. Срещна Елън, блъсна се в нея и тя изпусна каната с гореща вода, която носеше.

— Ама че невнимателно хлапе! — възмути се тя и се наведе да избърше водата. — С какво ще се обръсне баща ти?

— Нарочно го направих! — заяви спокойно Майкъл.

Руменото лице на Елън побеля от изненада.

— Нарочно ли? А-а... тогава ти си много лошо момче и ще те обадя на майка ти, тъй да знаеш.

— Обади ме — отвърна Майкъл и заслиза по стълбите.

А това беше само началото. Целия ден нещо му имаше. Парливата топка в гърдите му го караше да върши ужасни бели, а направеше ли ги, чувстваше се безкрайно щастлив и доволен и веднага замисляше нови пакости.

В кухнята мисис Брил, готвачката, печеше кифлички.

— Не, Майкъл — каза тя, — не пипай! Още не са готови!

Тогава Майкъл вдигна крак и с все сила ритна мисис Брил в прасеца. Тя изпусна точилката и изпищя.

— Ударил си мисис Брил, добрата мисис Брил? Срамувам се от тебе! — каза майка му, когато няколко минути по-късно мисис Брил й

разправи цялата история. — Веднага се извини! Кажи, че съжаляваш, Майкъл!

— Ами, ще съжалявам! Доволен съм. Краката й са много дебели! — отвърна Майкъл и преди да го хванат, избяга в градината.

Там нарочно се блъсна в Робъртсън Ай, който хъркаше, излегнат върху най-хубавите растения в алпинеума. Робъртсън Ай много се разгневи.

— Ще кажа на баща ти! — закани се той.

— Пък аз ще му кажа, че тази сутрин пак не си изчистил обувката — озъби се Майкъл и сам се учуди на себе си. Те с Джейн обичаха Робъртсън Ай и винаги го защитаваха, защото не искаха да ги напусне.

Но не се чуди дълго, трябваше да измисли някаква друга лудория. И веднага му хрумна нещо.

През пречките на оградата той зърна в съседния двор Андрю на мис Ларк. Кучето душеше тревата и си подбираше най-хубавите стръкчета. Майкъл извади от джоба си бисквита и подло примамил Андрю. Докато Андрю дъвчеше бисквитата, той завърза с канап опашката му за оградата. А когато мис Ларк се разкрещя гневно, той побягна и просто щеше да се пръсне от възбуда.

Елън току-що беше избърсала праха от книгите в кабинета на баща му и вратата беше отворена. Майкъл направи нещо абсолютно забранено: влезе, седна пред бащиното си бюро и започна да драска по попивателната с писалката на баща си. Без да иска, бутна с лакът маситницата, преобърна я и креслото, бюрото, пачето перо и собствените му най-нови дрехи се покриха бързо с огромни маситлени петна. Беше ужасно и за миг се уплаши от това, което го чакаше. Въпреки това пет пари не даваше и не изпитваше капчица съжаление.

— Това дете трябва да е болно — каза мисис Банкс, когато Елън й докладва за последното произшествие: беше се върнала внезапно в кабинета. — Майкъл, трябва да вземеш малко смокинов сироп.

— Не съм болен! По-здрав съм от тебе! — троснато отвърна Майкъл.

— Тогава просто си лош и ще бъдеш наказан!

И след пет минути Майкъл с изцапаните си дрехи стоеше с лице към стената в ъгъла на детската стая.

Джейн се опита да го заговори, когато Мери Попинз не гледаше към тях. Той не отговори и ѝ се изплези. Близначетата пропълзяха по пода и всяко се докопа до обувките му, но брат им грубо ги пропъди. И през цялото време се радваше на лошотията си като на най-скъп приятел и я усещаше скрита дълбоко в гърдите си.

* * *

— Мразя да съм добър! — повтаряше си Майкъл, като се влачеше подир Мери Попинз, Джейн и количката с близнаците по време на следобедната разходка в парка.

— Не се мъкни така! — Мери Попинз се обърна и го изгледа.

Но той продължи да си тътри краката и да стърже носовете на обувките си по паважа, за да издраска кожата им.

Мери Попинз рязко се спря и пак го изгледа, здраво хванала количката.

— Ти — започна тя, — изглежда, тази сутрин си станал накриво — отсече Мери Попинз.

— Не, направо!... — продължаваше да спори Майкъл.

— Ако чуя още една дума — гласът на Мери Попинз беше така заплашителен, че дори Майкъл се стресна малко, — само още една думичка, и...

Тя не се доизказа, но Майкъл тръгна по-бързо.

— Опомни се, Майкъл! — прошепна Джейн.

— Я млъкни! — отвърна ѝ той, но съвсем тихо, за да не го чуе Мери Попинз.

— Сега, малкият, хайде пред мен! Хич не ми се иска да се влачиш подире ми. Ще ти бъда много задължена, ако вървиш напред! — Тя го дръпна и продължи: — Ей там, на алеята, нещо блести. Бъди така любезен да го вдигнеш и да ми го донесеш. Прилича на диадема, някой трябва да я е загубил.

Майкъл неохотно погледна към мястото, накъдето му сочеше. Да, вярно, сред алеята нещо лъщеше. Предметът изглеждаше много интересен отдалеч и блещукаше примамливо. Майкъл затътри крака натам, като се клатеше и си даваше съвсем безразличен вид. Като стигна до мястото, той се спря и вдигна предмета. Беше кръгла кутийка

със стъклен капак, върху който имаше стрелка. Когато детето взе кутийката, изпъстреният с букви диск в нея леко се завъртя.

Джейн дотича и надзърна през рамото на брат си.

— Какво е това, Майкъл?

— Няма да ти кажа! — отвърна той, макар сам да не знаеше.

— Мери Попинз, какво е това? — попита Джейн, когато количката се изравни с тях.

Мери Попинз взе кутийката от ръката на Майкъл.

— Тя е моя! — наежи се той.

— Моя е — отговори Мери Попинз. — Аз първа я видях.

— А кой я вдигна от земята? — Майкъл се опита да издърпа кутийката, но Мери Попинз го изгледа и ръката му увисна във въздуха.

Мери Попинз разклати съвсем леко напред-назад малкия предмет и дискът и буквите по него запрепусаха лудо в кутийката.

— За какво служи? — полюбопитства Джейн.

— Да се пътува по света — отвърна Мери Попинз.

— Как ли не! — рече Майкъл. — По света се пътува с параход или самолет, много добре зная. Тая нищо и никаква кутийка не може да те отведе никъде.

— Не можела, така ли мислиш? — Върху лицето на Мери Попинз се появи изразът, който означаваше „да не би да знаеш повече от мен“. — Погледни само! — С компаса в ръка тя се обърна към изхода на парка и промълви: — Север.

Буквичките весело заиграха около стрелката, внезапно стана студено и задуха толкова леден вятър, че Джейн и Майкъл чак замижаха. Когато отново отвориха очи, паркът беше изчезнал — ни дърво, ни зелена пейка, ни асфалтирана алея. Вместо всичко това наоколо имаше огромни блокове синкав лед, а земята под краката им беше покрита с дебел пласт замръзнал сняг.

— Ох, ох! — развика се Джейн, потръпвайки от студ и изненада, и се втурна да завива с одеялото близнаците в количката. — Какво се случи с нас?

Мери Попинз метна многозначително поглед към Майкъл, но не успя да отговори, защото в този миг от някакъв отвор сред ледените блокове се показва ескимос. Кръглото му тъмно лице беше оградено от бяла кожена шапка, а раменете му бяха загърнати с бяла кожена дреха.

— Добре дошли на Северния полюс, Мери Попинз и вие, приятели — поздрави ги ескимосът с широка усмивка.

Приблужи се и вместо да се ръкува, потърка нос в носа на всеки от тях. Сега от отвора излезе и ескимоска с бебе ескимосче, увито в пелена от тюленова кожа.

— О, Мери, това се казва приятна изненада! — зарадва се тя и също потърка нос с всички подред. — Трябва да сте премръзнали! — Тя учудено погледна леките им дрехи. — Ще ви дам от нашите кожи. Току-що одрахме няколко полярни мечки. Да ви сипя ли супа от китов черен дроб, мили мои?

— Боя се, че не можем да останем — побърза да обясни Мери Попинз. — Правим околосветско пътешествие и се отбихме при вас само за миг. Все пак благодаря за поканата. Ще остане за друг път.

Тя въртна лекичко компаса в ръката си и каза:

— Юг!

На Джейн и Майкъл им се стори, че заедно с компаса се завъртя и целият свят, а самите те останаха в средата, сякаш собственикът на огромна въртележка ги беше пуснал при механизма в знак на особено благоволение.

Докато светът се въртеше около тях, ставаше им все по-топло, а когато закръжи по-бавно и накрая спря, те се озоваха край палмова горичка. Слънцето ги обгръщаше с топлия си плащ, а докдето поглед стигаше, се простираха златисти и сребристи пясъци, които пареха като жарава под краката им.

Под палмите седяха мъж и жена, целите черни и лъскави. Бяха полуголи, но за сметка на това пък носеха колкото щеш мъниста: едни висяха по челата им под перести диадеми, други по ушите им, дори в носовете им имаше едно-две. На вратовете им пъстрееха нанизы от мъниста, а около кръста — колани, изплетени от мъниста. На коляното на негърката седеше черно бебе, голо-голеничко. То се смееше и гледаше децата, докато майка му нареждаше:

— Отдавна те чакаме, Мери Попинз. Нека дечицата да влязат в колибата да си хапнат диня. Ай, ай, колко са белички! Трябва им малко черна боя за обуца. Хайде, влезте. Много, ама много ви се радваме.

Тя се засмя високо и щастливо, изправи се и се запъти към колибата от палмови стъбла.

Джейн и Майкъл понечиха да я последват, но Мери Попинз ги спря:

— За жалост нямаме време. Просто наминахме, колкото да ви видим. Правим околосветско пътешествие — поясни тя.

Двамата чернокожи разпериха учудено ръце.

— Доста дълго пътешествие, Мери Попинз, няма що — усмихна се мъжът и потърка буза в горния край на големия си кривак, без да сваля от нея светналите си черни очи.

— Около света! Ще си изтъркате подметките! — извика жена му и пак се разсмя, сякаш всичко в живота беше огромна шега.

Тя все още се смееше, когато Мери Попинз раздвижи компаса и произнесе високо и решително:

— Изток.

Светът отново вихрено се завъртя и само след няколко мига — както се стори на изумените деца — палмите изчезнаха, въртенето престана и те се намериха в уличка, от двете страни на която се редяха чудновати и много малки къщички. Сякаш бяха направени от хартия, а по извитите им покриви висяха камбанки и нежно звънтяха при полъха на вятъра. Над къщите простираха клони бадемови и сливови дървета, натежали от цвят, а по уличката безшумно се движеха обитателите ѝ, облечени в странни дрехи на цветя.

— Май сме в Китай — прошепна Джейн на Майкъл. — Да, сигурна съм.

В същия миг вратата на една от хартиените къщички се отвори и от нея излезе старец. Беше облечен много чудновато, в кимоно от златен брокат и копринени панталони, прихванати със златни халки около глезените. Носовете на обувките му бяха вирнати много елегантно. Косите му бяха сплетени на сива плитка, стигаща почти до коленете, а мустаците му бяха провиснали чак до кръста.

Като забеляза групичката — Мери Попинз и децата — старецът се поклони толкова ниско, че докосна с глава земята. Джейн и Майкъл, изненадани, видяха, че и Мери Попинз се поклони по същия начин и маргаритите по шапката ѝ пометоха земята.

— Къде останаха добрите ви обноски? — изсъска Мери Попинз и ги погледна изотдолу, без да променя необикновената си поза. Думите ѝ прозвучаха толкова сърдито, че те също побързаха да се поклонят. Дори близначетата сведоха челца към ръба на количката.

Старецът се изправи тържествено и заговори:

— Благородна Мери от рода Попинз. Благоволи да огрееш със светлината на непорочното си лице моя недостоеен дом. Умолявам те, поведи към скромното ми огнище и уважаемите си спътници.

Той пак се поклони и посочи с ръка къщичката си. Джейн и Майкъл никога не бяха чували толкова странна и изящна реч и бяха много учудени. Но още повече се изумиха, когато самата Мери Попинз отвърна на поканата му по същия церемониален начин:

— Милостиви господине — поде тя, — с дълбоко съжаление ние, най-скромните измежду познатите ви, трябва да отклоним щедрата ви, едва ли не царска покана. Агнето не изоставя овцата, нито птичето гнездото си толкова неохотно, колкото ние ще се разделим с ваша светлост. Но, благородни и десеторно превъзходни господине, ние обикаляме света и посещението ни във вашия достопочтен град, уви, може да бъде съвсем краткотрайно. Позволете на нас, недостойните, да се оттеглим без повече церемонии.

Мандаринът — защото старецът наистина беше такъв — склони глава и се наклони да повтори изискания си поклон, но Мери Попинз бързо завъртя компаса.

— Запад! — твърдо изрече тя.

Светът отново полетя и главите на Джейн и Майкъл се замаяха. А когато всичко наоколо застана в покой, те откриха, че бързат след Мери Попинз през гъста борова гора към просека, където край буен огън се издигаха няколко шатри. Около огъня сновяха тъмни фигури с пера по главите, широки туники и панталони от еленова кожа с ресни. Най-високата фигура се отдели от другите и тръгна към Мери Попинз и децата.

— Зорница Мери! — възкликна той. — Привет!

Наведе се и докосна с челото си нейното. После се обърна към четирите деца и ги поздрави по същия начин.

— Моята шатра ви очаква — продължи той. Лицето му беше сериозно, а гласът — приятелски. — Тъкмо сега печем еленово месо за вечеря.

— Главатарю Палещо слънце — отвърна Мери Попинз, — ние се отбихме само за миг. Едва-що дошли, ще трябва да се сбогуваме. Обикаляме света и това е последната ни спирка.

— А, така ли? — заинтересува се индианският вожд. — Често съм искал да направя и аз такова пътешествие. Но нали ще поостанете, поне колкото този младеж — той кимна към Майкъл — да премери силите си с моя прапраправнук Бърз като вятъра.

Вождът плесна с ръце.

— Хай-хо-хи-и! — извика той и от шатрата дотича малко индианче.

То се стрелна към Майкъл, докосна го леко по рамото и извика:

— Ти гониш! — и побягна като заек.

Майкъл не можа да устои на изкушението. С един скок той се понесе след него, а Джейн хукна подире им. Тримата се гонеха около дърветата, обиколиха няколко пъти един огромен бор, а Бърз като вятъра все се смееше и не се оставяше да го настигнат. Джейн се умори и се отказа, ала Майкъл се ядоса, стисна зъби и полетя с вик след Бърз като вятъра, твърдо решен да надбяга индианчето.

— Ще те хвана! — провикна се той и затича още по-бързо.

— Какво *правиш*? — попита остро Мери Попинз.

Майкъл се обърна към нея и се закова на място.

После понечи да продължи гоненицата с Бърз като вятъра, но за негова изненада от индианчето нямаше и следа. Нито от индианския вожд или пък шатрите и огъня. Не се виждаше дори един бор. Нищо, освен пейка в парка, а до нея Джейн, близнаците и Мери Попинз.

— Тичаш около пейката като щур. Като че не беше *достатъчно* немирен целия ден. Хайде, ела!

Майкъл се нацупи.

— Около света и пак у дома за един миг! — бърбреше оживено Джейн.

— Дай си ми компаса! — сопна се Майкъл.

— *Моят* компас, да си имаме уважението! — и Мери Попинз пъкна кутийката в джоба си.

Майкъл ѝ хвърли убийствен поглед и наистина в този миг му се искаше да я убие. Но сви рамене и важно се заклати пред тях, без да продума никому.

— Мога да надбягам онуй момче, когато си поискам — утешаваше се той, като хлътна в двора на номер седемнайсет и заизкачва стъпалата.

* * *

Парещата топка все още тежеше в гърдите му. След приключението с компаса тя сякаш нарасна и Майкъл ставаше все по-лош. Ощипа близнаците, без Мери Попинз да види, а щом ревнаха, попита с престолено мил глас:

— Ой, миличките ми, защо плачете?

Мери Попинз, естествено, не се остави да бъде измамена.

— Ще ти се случи *нещо*, пази се! — предупреди го тя, но горещата буца го караше да бъде непокорен.

Безгрижно повдигна рамене и дръпна Джейн за косата. Сетне се приближи до масата, сложена за вечеря, и тозчас преобърна млякото.

— Е, това вече е връх на всичко! — заяви Мери Попинз. — Никога не съм виждала такава лошотия! Да съзнаваш, че си лош, и пак да вършиш бели! Честна дума, през целия си живот не съм срещала подобно нещо. Махай се! Веднага в леглото и ни дума повече!

Макар никога да не я беше виждал така разядосана, Майкъл пет пари не даваше.

Отиде в спалнята и започна да се съблича. „Голяма работа, само вдига пара“, мислеше си той. Беше лош и ако не внимаваха, щеше да стане още по-лош. Хич не го беше грижа. Мразеше всички и всекиго. Ако го разсърдеха, щеше да избяга с някой цирк. Едно копче от пижамата се скъса. Толкова по-добре, утре сутринта ще трябва да закопчава едно по-малко. Хоп — още едно. Отлично. Нищо на света не можеше да го накара да се почувства виновен. На всяка цена щеше да си легне, без да се среши или да мие зъбите си.

Вече си лягаше — едното му краче беше на леглото — когато съзря компаса върху шкафа. Много бавно се смъкна от леглото и на пръсти прекоси стаята. Сега вече му беше ясно какво ще прави: щеше да вземе компаса, да го завърти и да тръгне по света. И те никога нямаше да го намерят. Така им се падаше!

Без да вдига абсолютно никакъв шум, Майкъл премести стола до шкафа, покатери се върху него и сграбчи компаса.

Разклати го силно.

— Север, юг, изток, запад! — издума той на един дъх от страх някой да не влезе, преди да е потеглил.

Нещо изшумоля зад стола, Майкъл се стресна и се обърна виновно, очаквайки да види Мери Попинз. Вместо нея към него се носеха четирима великани: ескимосът с копие в ръка, негърката с дългия кривак на мъжа си, мандаринът с голям ятаган и червенокожият с томаховката. Те връхлитаха върху му от четирите ъгъла на стаята и съвсем не бяха мили и дружелюбни, както преди; напротив, сега изглеждаха заканителни и жадни за мъст. Още миг и щяха да се нахвърлят върху него — страшните им гневни лица се приближаваха; той усещаше огнения им дъх и виждаше размаханите оръжия.

Майкъл изпусна компаса и изпищя:

— Мери Попинз, Мери Попинз! Помощ!

И стисна здраво очи.

Усети, че нещо меко и топло го обгръща. Олеле, какво ли беше? Кожухът на ескимоса, наметалото на мандарина, туниката от еленова кожа на индианеца или перата на черната жена? Кой го беше сграбчил? Ах, защо не беше послушен, защо?...

— Мери Попинз! — изстена той, щом нечии ръце го понесоха във въздуха и го поставиха върху нещо още по-меко. — О, *скъпа* Мери Попинз!

— Добре де, добре! Слава богу, още не съм глуха. Няма защо да крещиш! — прозвуча невъзмутимият ѝ глас.

Майкъл отвори едното си око. Ни следа от четирите огромни фигури от компаса. Отвори и другото за по-сигурно. Не, ни помен от тях. Седна в леглото и се огледа. Нищо!

Чак сега откри, че пухкавото нещо, което го загръщаше, е собственото му одеяло, а меката постеля — собственото му легло. И — о, да! Тежката пареща буца, заседнала в гърдите му през целия ден, се беше стопила и изчезнала. Чувстваше се спокоен и щастлив, готов да раздава подаръци на всичките си познати като за рожден ден.

— Какво, какво стана? — заекна Майкъл.

— Не ти ли казах, че компасът е мой? Бъди любезен да не пипаш вещите ми!

Мери Попинз не каза ни дума повече, наведе се и сложи компаса в джоба си. Сетне започна да прибира дрехите, които той беше разхвърлил по пода.

— Да ги сгъна ли сам? — предложи момченцето.

— Не, покорно благодаря.

Тя мина в другата стая, после се върна и му подаде нещо топло — чаша мляко.

Майкъл нарочно отпиваше съвсем малки глътки и преглъщаше колкото може по-бавно, само и само Мери Попинз да остане по-дълго при него.

Тя стоеше мълчаливо и наблюдаваше как млякото постепенно намалява. Майкъл вдъхваше аромата на колосаната й, скърцаща от белота престилка и тънката миризма на препечен хляб, която винаги се носеше така приятно около нея. Но колкото и да се мъчеше, не можеше да пие млякото вечно и скоро с въздишка на съжаление той й подаде празната чаша и се пъкна под завивката.

„Никога не съм предполагал, че е толкова удобно“, помисли си той. Помисли си също, че му е много топличко, приятно и че е голямо щастие да се живее.

— Не е ли забавно, Мери Попинз — каза сънено той, — бях толкова лош, а сега се чувствам толкова добричък.

— Хм — промърмори Мери Попинз, зави го по-добре и отиде да измие съдовете.

СЕДМА ГЛАВА

ЖЕНАТА С ПТИЦИТЕ

— Може да я няма — тревожеше се Майкъл.

— А, не, там ще бъде, винаги е там, винаги! — казваше Джейн.

Вървяха по Лудгейт Хил — отиваха в Сити при мистър Банкс, защото сутринта той беше предложил на мисис Банкс:

— Ако не вали, Джейн и Майкъл биха могли да дойдат в банката, разбира се, стига да нямаш нещо против, скъпа. Приятно би ми било да ме заведат на чаша чай и сандвичи, а не се случва често да ме черпят.

Мисис Банкс беше отговорила, че ще си помисли.

Но според Майкъл и Джейн, които зорко я следяха през целия ден, тя изобщо не се замисли за това. Ако съдеха по думите ѝ, мислеше за сметката от пералнята, за новото палто на Майкъл, ядосваше се, че не може да намери адреса на леля Флоси и задето оная противна мисис Джаксън я поканила на чай другия четвъртък, макар да знаела, че точно този ден мисис Банкс има час при зъболекаря.

А ето че ненадейно, тъкмо когато бяха абсолютно сигурни, че майка им въобще няма да се сети за предложението на баща им, тя извика:

— Хайде, деца, какво чакате? Обличайте се! Нали щяхте да пиете чай с баща си в Сити, забравихте ли?

Сякаш можеха да забравят! Та тях не ги привличаше толкова чаят — там беше Жената с птиците, далеч по-интересна от всякакво угощение.

Затова вървяха така възбудено по Лудгейт Хил.

Мери Попинз пристъпваше между двамата с нова шапка и беше много елегантна. Час по час се оглеждаше във витрините само за да се увери, че шапката е все още на главата ѝ и розите по нея не са се превърнали в най-обикновени цветя, например невени.

Спреше ли се, Джейн и Майкъл въздишаха, но не смееха да протестират от страх, че нарочно ще почне да се бави още повече и да

заема разни пози пред витрините, за да види как е най-хубава.

Но ето че най-сетне се озоваха пред катедралата „Сент Пол“, строена много отдавна от човек с птиче име: казвал се Рен^[1] и навярно затова толкова много птици живеят близо до катедралата на сър Кристофър Рен. Затова и Жената с птиците живее тук.

— Ето я! — провикна се внезапно Майкъл и от възбуда заподскача на пръсти.

— Не сочи с ръка! — смърри го Мери Попинз, като погледна за последен път червените рози върху шапката си във витрината на магазина за килими.

— Пак казва същото! Пак казва същото! — викаше Джейн и ѝ се струваше, че ще се пръсне от възторг.

Жената с птиците беше там и наистина мълвеше:

— Нахранете птиците! Два пенса плика! Нахранете птиците! Два пенса плика! — и отново, и отново все същият припев, високо и

монотонно. С тези думи тя подаваше на минувачите кесийки с трохички хляб.

Навсякъде около нея летяха птици — кръжаха и пърхаха, спускаха се и се вдигаха. Мери Попинз ги наричаше „врабци“, защото за нея всички птици бяха еднакви, ала Джейн и Майкъл знаеха, че не бяха врабци, а гълъби и гугутки. Имаше гугутки, шумни и бърбиви като баби, кафяви гълъби, пресипнали като чичковци, и други, зелени, досущ като татковци, мърморещи „нямам пари днес“. А глупавичките, плахи, светлосини гълъбици приличаха на майки. Поне така си мислеха Джейн и Майкъл.

Докато децата се приближаваха, птиците кръжаха над главата на Жената с птиците, а след миг, сякаш за да я подразнят, отлетяха и кацнаха на покрива на „Сент Пол“, като се подсмиваха и извъръщаха глави, правейки се, че не я познават.

Беше ред на Майкъл да купи пликчето. Джейн беше купила миналия път. Той се приближи до Жената с птиците и ѝ подаде четири монети по половин пенс.

— Нахранете птиците! Два пенса плика! — каза Жената с птиците, пъкна кесийката в ръката му и мушна парите някъде в дуплите на широката си черна пола.

— Защо нямате кесийки по едно пени? — попита Майкъл. — Тогава можех да купя две.

— Нахранете птиците, два пенса плика! — унесено повтори Жената с птиците и Майкъл разбра, че е безсмислено да я пита.

Двамата с Джейн често се опитваха да изтръгнат някакъв отговор от нея, но единственото, което казваше и което можеше да каже, си оставаше „Нахранете птиците, два пенса плика!“, както кукувицата повтаря вечното си „ку-ку“, независимо какви въпроси ѝ задават.

Джейн, Майкъл и Мери Попинз изсипаха трохите в кръг около себе си и след малко една по една, а после по няколко наведнъж птиците долетяха от покрива на „Сент Пол“.

— Намерил, та премерил! — промърмори Мери Попинз, когато един гълъб клъвна троха, но бързо я изтърси от човката си.

Другите птици обаче се скупчиха около храната, бутаха се, блъскаха се и кряскаха. Когато изядоха и последната трохичка — добре възпитаните гълъби и гугутки не оставят нищо в чинията — те се вдигнаха внезапно със силен плясък на крилете и пак се завъртяха над главата на Жената с птиците. Подражаваха ѝ и на птичия си език повтаряха напевните слова. Един гълъб дори кацна на шапката ѝ и се запери, сякаш беше украшение на корона. Друг сметна новата шапка на Мери Попинз за градина с рози и откъсна едно цвете.

— Ей ти, нахален врабец! — извика Мери Попинз и размаха чадъра си.

Много обиден, гълъбът литна към Жената с птиците и си отмъсти като затъкна розата в панделката на шапката ѝ.

— Заслужаваш да попаднеш в някоя тенджера, само там ти е мястото! — стрелна го гневно Мери Попинз. Сетне се обърна към Джейн и Майкъл: — Време е да вървим!

Преди да си тръгнат, тя хвърли още един сърдит поглед към гълъба, но той само се ухили, въртна опашка и ѝ обърна гръб.

— Довиждане — каза Майкъл на Жената с птиците.

— Нахранете птиците — отвърна тя усмихнато.

— Довиждане — сбогува се с нея и Джейн.

— Два пенса пликчето — отговори Жената и махна с ръка.

Децата си тръгнаха, вървейки от двете страни на Мери Попинз.

Майкъл се обърна към Джейн:

— А какво става, когато всички си отидат, както ние сега?

Той много добре знаеше какво става, но в реда на нещата беше да запита Джейн, защото тя беше измислила приказката. Както винаги, сестра му започна да разказва, а той допълваше, когато тя пропуснеше нещо.

— Вечер, когато всички се разотидат... — захвана Джейн.

— И звездите изгреят — допълни Майкъл.

— Е, да, но дори и когато няма звезди, всички птици слизат от покрива на „Сент Пол“ и много внимателно прелитат съвсем ниско над площада, за да проверят дали някоя троха не е останала и да го очистят добре за сутринта. А свършат ли тази работа...

— Забрави къпането!

— О, да, те се изкъпват, сресват перата си с клюновете, сетне описват три кръга над главата на Жената с птиците, преди да кацнат.

— По раменете ѝ ли?

— Да, и по шапката.

— А в кошницата с пликчетата?

— И в нея, а някои и по коленете ѝ. Тя пригладва перата по главичката на всяка една подред и им казва да бъдат послушни.

— На птичи език, нали?

— Ами да! А щом им се доспи и не искат повече да стоят будни, тя раздипля полата си, както квачката разперва криле, а птиците пропълзяват и се мушват под нея. Влезе ли и последната, Жената се нагласява над тях и започва тихичко да им пее. Така те си спят чак до сутринта.

Майкъл въздъхна щастливо. Много обичаше тази приказка и можеше да я слуша безкрайно.

— И всичко става точно така, нали? — попита той, както винаги.

— Не — каза Мери Попинз, която на всичко казваше „не“.

— Да — отвърна Джейн многознайницата...

[1] Рен — орехче, мушитрънче (англ.). — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

МИСИС КОРИ

— Два фунта свинска наденица — първо качество — каза Мери Попинз. — И по-бързо, моля! Бързаме.

Месарят беше дебел и добродушен човек, препасан с огромна престилка на сини и бели райета. Освен това беше едър, червендалест и сам приличаше на огромна наденица. Облегнат на дървения тезгях, той с възхищение гледаше Мери Попинз. Сетне приятелски намигна на Джейн и Майкъл.

— Бързате ли? — попита той. — Жалко, много жалко! А аз се надявах, че сте се отбили да побърбим малко. Ние, месарите, обичаме приятна компания, а не ни се случва често да разговаряме с такава привлекателна млада дама като... — Той млъкна внезапно, защото забеляза изражението на Мери Попинз. То беше ужасно и месарят искрено пожела подът на магазина му да се разтвори и да го погълне. — Добре, добре... — запъна се той и стана още по-червен, — щом бързате, разбира се. Два фунта ли казахте? Първо качество? Заповядайте!

Той свали дълъг низ от надениците, които висяха като гирлянди от тавана, отрязва едно парче — най-малко половин метър — нави го на кравай, загъна го първо в бяла, после в кафява хартия и плъзна пакета по тезгяха.

— *Нещо* друго? — попита той с надежда, все още зачервен.

— Нищо! — отрязва Мери Попинз.

Взе наденицата, врътна рязко количката и излезе с такова изражение, че на месаря му стана пределно ясно, че е смъртно обидена. Но тя не пропусна да хвърли бърз поглед във витрината и да се полюбува на новите си обувки от светлокафяво шевро с две копченца — необикновено изящни.

Джейн и Майкъл се влачеха подире ѝ, чудейки се кога ще свърши списъкът с покупки, но не смееха да я попитат — такива страшни погледи мятеше.

Мери Попинз огледа нагоре и надолу улицата, дълбоко замислена, после внезапно взе решение и властно заяви:

— Рибарницата! — и вкара количката в съседния магазин.

— Една писия, фунт и половина камбала^[1], пайнт^[2] скариди и раци. — Тя избърбори всичко това като скоропоговорка и само човек, свикнал на такива поръчки, би могъл да я разбере.

Рибарят, за разлика от месаря беше висок и слаб, толкова слаб, че просто нямаше анфас, само два профила. И гледаше тъжно, сякаш току-що беше плакал или пък се канеше да заплаче.

Според Джейн на младини той е преживял голяма скръб, но Майкъл беше на мнение, че като дете майка му го е хранела само с хляб и вода и той още не може да го забрави.

— Друго? — попита унило рибарят с тон, който показваше, че не очаква нищо добро.

— За днес не.

Рибарят тъжно поклати глава, но никак не се изненада: по начало си знаеше, че повече поръчки няма да има. Подсмърквайки тихичко, загъна пакета и го пусна в детската количка.

— Отвратително време — подхвърли той и потърка очи. — Не ми се вярва въобще да имаме лято, пък и кога ли сме имали. И вие не изглеждате цветущо, но кой ли е добре днес...

Мери Попинз тръсна глава.

— Вие себе си гледайте! — сопна се тя и така стремително тръгна към вратата, че количката едва не се блъсна в един кош със стриди.

— Виж го ти! — промърмори тя, като погледна обувките си и Джейн и Майкъл сякаш отгатнаха мислите ѝ: „Не съм изглеждала цветущо — и то с новите си обувки от шевро с две копченца отстрани! Хайде де!“.

На тротоара тя се спря, прегледа списъка си и зачеркна направените вече покупки.

Майкъл отегчено пристъпваше от крак на крак.

— Мери Попинз, няма ли най-сетне да си вървим у дома? — мусеше се той.

Мери Попинз се обърна и го изгледа недоволено.

— Стига да искаш! — сухо каза тя.

Като видя, че сгъва списъка, Майкъл тайно в себе си съжали, че въобще си е отворил устата.

— Ти можеш да си вървиш, щом желаеш — продължи тя надменно, — а ние отиваме за курабии с джинджифил.

Лицето на Майкъл посърна. Ех, да беше си мълчал! Но откъде да знае, че курабиите са в края на списъка!

— Ето оттук — посочи му Мери Попинз пътя към улица Черешова. — Гледай да не се изгубиш.

— Не, не, Мери Попинз, моля ви се! Казах го ей тъй, без да мисля... Моля ви се, Мери Попинз! — завика Майкъл.

— О, нека дойде, Мери Попинз — помоли се Джейн. — Аз ще бутам количката, само го вземете с нас.

Мери Попинз изсумтя.

— Ако днес не беше петък — каза тя строго на Майкъл, — щеше да си отидеш вкъщи на минутата! На минутата!

И решително тръгна напред, като тикаше количката с близнаците и покупките. Джейн и Майкъл разбраха, че се е умилоствила, и подтичваха след нея, чудейки се какво е това „на минутата“. Внезапно Джейн забеляза, че вървят в съвсем друга посока.

— Мери Попинз, нали щяхме да отидем за курабии, а това не е пътят за сладкарницата на Грийн, Браун и Джонсън... — подхвана тя и млъкна.

Мери Попинз я погледна.

— Кой пазарува — аз или ти?

— Вие — с тъничък глас отвърна Джейн.

— Ах, така ли? Пък аз мислех точно обратното! — Мери Попинз сви подигравателно устни.

Тя леко бутна количката, която се завъртя и се закова на място. Джейн и Майкъл също рязко спряха и се озоваха пред най-чудноватата сладкарница, която някога бяха виждали. Беше малка и съвсем невзрачна. На прозорците висяха ленти от избеляла цветна хартия, а по полиците бяха наредени разкривени кутии с небетшекер, захарни пръчки и много изсъхнали, съвсем твърди ябълки на клечки. А между прозорците тъмнееше вратичка и именно оттам Мери Попинз прекара количката, а Джейн и Майкъл я следваха по петите.

В сладкарницата цареше полумрак, но децата все пак различаха покрития със стъкло тезгях. В една тава под стъклото се виждаха

няколко реда тъмни и сухи джинджифилови курабии. Върху всяка курабия имаше позлатена звезда. Бяха толкова много, че изпълваха с бледо сияние сладкарницата.

Джейн и Майкъл потърсиха с поглед продавача в този странен магазин и много се учудиха, когато Мери Попинз извика:

— Ани, Фани! Къде сте?

Гласът ѝ отекна между опушените стени на сладкарницата. При вика ѝ сякаш изпод земята изникнаха две невероятно големи женски фигури. Две грамадни жени се наведоха през тезгяха, ръкуваха се с Мери Попинз и с децата и казаха „здрости“ с мощни като самите тях гласове.

— Здравейте, мис... — заекна Майкъл, защото не знаеше коя от дамите гиганти беше Ани, коя Фани.

— Аз съм Фани — рече едната. — Ревматизмът все ме мъчи, благодаря за вниманието.

Говореше жално, сякаш не беше навикнала да бъдат така любезни с нея.

— Чудесно време! — обърна се учтиво Джейн към другата сестра, която задържа ръката ѝ в огромната си лапа цяла минута.

— Аз съм Ани — съобщи тя плачливо. — Рано е още да го хвалим.

Джейн и Майкъл си помислиха, че сестрите се изразяват доста странно, но нямаха време да се чудят, защото мис Ани и мис Фани вече протягаха ръчищата си към количката. Всяка тържествено подаде ръка на едно от близначетата, които така се смаяха, че силно заплакаха.

— Ей сега, ей сега! Какво става, какво става тук?

От дъното на сладкарницата се разнесе висок, тънък и треперлив глас. Щом го чува, и без това тъжните мис Ани и мис Фани се нажалиха още повече. Придобиха страшно изплашен вид; кой знае защо, на Джейн и Майкъл им се стори, че двете великанки биха предпочели да станат мънички и незабележими.

— Какво чувам? — Необикновеният писклив гласец прозвуча още по-наблизо.

И ето че зад стъклената витрина се показа и притежателката му. Мъничка, крехка като гласа си и много стара — най-старата жена, която бяха виждали, с оредяла коса, тънки като пръчки крака и сухо,

сбръчкано лице. Но въпреки възрастта си тя се спусна чевръсто и весело към тях като младо момиче.

— Ей сега, сегичка! Да вярвам ли на очите си! Та това е Мери Попинз с Джон и Барбара Банкс. Охо, Джейн и Майкъл също са тук. Наистина чудесна изненада. Уверявам ви, че не съм имала такава изненада от времето, когато Христофор Колумб откри Америка. Честна дума!

И сияеща, тя се здрависа с тях. Пристъпваше ситно-ситно, сякаш танцуваше с малките си крачета в старомодни ботинки. Изтича до количката, заклати я лекичко и започна да залъгва с тънките си, изкривени от старост пръсти, Джон и Барбара. Скоро те престанаха да плачат и се развеселиха.

— Така е по-добре — закудкудяка радостно тя, а след туй направи нещо много необикновено: отчупи два от пръстите си и даде по един на Джон и Барбара. Най-странното беше, че на мястото на отчупените пръсти веднага пораснаха нови. Джейн и Майкъл видяха това с очите си.

Старата дама се обърна към Мери Попинз:

— Малко небетшекер няма да им навреди, нали?

— Каквото и да им дадете вие, мисис Кори, може да им бъде само от полза — отвърна Мери Попинз необичайно любезно.

— Колко жалко, че не са ментови — не можа да се стърпи Майкъл.

— Ха, понякога се случват и ментови — отговори жизнерадостната мисис Кори. — И колко са вкусни само! Често ги смуча нощем, когато не мога да заспя. Улесняват храносмилането.

— А какви ще бъдат следващия път? — заинтересува се Джейн, загледана в пръстите на мисис Кори.

— Ех — отвърна мисис Кори, — там е работата, че никога не знам предварително в какво ще се превърнат! Просто си опитвам късмета, това съм го чула от Вилхелм Завоевателя: така той отвърна на майка си, която го съветваше да не тръгва с войските си към Англия.

— Трябва да сте много, много стара! — въздъхна Джейн със завист, питайки се дали някога тя ще помни толкова много неща, колкото мисис Кори.

Мисис Кори отметна назад рядката си коса и цяла се затресе от смях:

— Стара ли? Та аз съм младо момиче в сравнение с баба си. Виж, тя е стара, ако искате да знаете. Но все пак доста отдавна помня. Помня сътворението на света — тогава бях прехвърлила двадесетте. Голяма работа падна тогава, честна дума!

Тя млъкна внезапно и се вторачи в децата.

— Ой, ой, разбъбрих се, а още не съм ви обслужила. Предполагам, мила — обърна се старицата към Мери Попинз като към стара познайница, — предполагам, че сте дошли за курабии с джинджифил.

— Права сте, мисис Кори — отвърна любезно Мери Попинз.

— Добре. Ани и Фани предложиха ли ви нещо? — попита тя Джейн и Майкъл.

Джейн поклати глава. Откъм тезгяха долетя уплашен шепот.

— Не, мамо — хрисимо промълви мис Фани.

— Тъкмо се канехме... — смънка мис Ани.

Мисис Кори внезапно се изопна като струна, погледна гневно дъщерите си великанки и изрече тихо със свиреп и смразяващ глас:

— Канехте се, така ли? Много интересно. А кой, ако мога да запитам, Ани, ти е разрешил да раздаваш моите курабии с джинджифил?

— Никой, мамо. Нищо не съм дала, само мислех...

— Тя само мислела! Колко мило! Но ще ти бъда благодарна, ако престанеш да мислиш. Моя грижа е да мисля за всички в тая къща! — И пак се изкикоти злобно: — Погледнете я! Вижте я само! Страхопъзла! Ревла! — викаше пискливо тя и сочеше дъщеря си с изкривения си пръст.

Джейн и Майкъл се обърнаха: по широкото унило лице на мис Ани се стичаше голяма сълза. Не им се щеше да вземат нейната страна, защото, колкото и дребна, мисис Кори им внушаваше страх и почит. Но щом тя отмести очи, Джейн подаде на мис Ани носната си кърпичка. Тя цяла се измокри от огромната сълза и мис Ани, като поблагодари на Джейн с поглед, я изстиска, преди да я върне.

— А ти, Фани, и ти ли мислеше, бих искала да знам?

— Не, мамо — отвърна мис Фани разтреперана.

— Хм, толкова по-добре за тебе! Отвори онази витрина.

С плахи, несигурни пръсти мис Фани повдигна стъкления капак.

— Ето, миличките ми! — Гласът на мисис Кори сега звучеше съвсем различно и тя се усмихваше така ласкаво на Джейн и Майкъл, че те се засрамираха, задето се бяха уплашили преди малко, и решиха, че въпреки всичко тя може би не е лоша.

— Сами ли ще си изберете, пиленцата ми? Днес са приготвени по специална рецепта — научих я от Алфред Велики. Много добър сладкар беше, помня, макар и веднъж да изгори курабиите. Колко да ви дам?

Джейн и Майкъл погледнаха Мери Попинз като по команда.

— По четири на всеки. Общо дванадесет — една дузина.

— Ще я направя дяволска дузина — тринадесет — подметна весело мисис Кори.

И тъй, Джейн и Майкъл избраха тринадесет джинджифилови курабии, всяка с позлатена звездичка отгоре. Майкъл не издържа и отхапа едно крайче.

— Вкусно ли е? — попита мисис Кори и когато той кимна, прихвана с две ръце поли и затанцува от удоволствие. — Ура, отлично, ура! — записука тя. После спря и изведнъж стана сериозна. — Да сме

наясно. Не ги давам даром. Искам парички, парички! По три пенса от всекиго.

Мери Попинз извади от портмонето си три монети от три пенса и даде по една на Джейн и Майкъл.

— А сега прилепете ги към палтото ми — каза мисис Кори. — Там им е мястото.

Като се вгледаха по-отблизо в дългото ѝ черно палто, децата видяха налепени по него много монети от три пенса.

— По-смело, по-смело! Лепете! — повтори мисис Кори и потри ръце в приятно очакване. — Ще видите, няма да паднат.

Мери Попинз пристъпи и притисна трипенсовата си монета към яката на палтото.

За изненада на Джейн и Майкъл монетата прилепна. След туй и те залепиха своите — Джейн на дясното рамо, Майкъл — точно отпред. И техните монети се задържаха.

— Истинско чудо! — каза Джейн.

— Нищо особено, мила — изкикоти се мисис Кори, — или поне не чак толкова. Колко други неща бих могла да ви кажа... — И тя намигна многозначително на Мери Попинз.

— Съжалявам, но е време да си ходим, мисис Кори — каза Мери Попинз. — За обед ще имаме крем карамел и трябва да се прибера, за да го приготвя. Нашата мисис Брил...

— Лошо ли готви? — прекъсна я мисис Кори.

— „Лошо“! — процеди презрително Мери Попинз. — Малко е да се каже — лошо!

— Аха! — Мисис Кори дълбокомислено потърка носа си. Сетне каза: — Е, скъпа мис Попинз, много ми беше приятно, че ме посетихте. Уверена съм, че и моите момичета ви се зарадваха. — Тя кимна към огромните си тъжни „момичета“. — Ще дойдете пак с Джейн и Майкъл, и бебетата, нали? А вие сигурни ли сте, че ще можете да отнесете курабиите? — обърна се тя към Джейн и Майкъл.

Децата кимнаха. Мисис Кори се доближи към тях с много важен и тайнствен вид.

— Питам се само — поде тя замечтано, — какво ли ще направите с книжните звезди?

— Ние ги събираме. Всичките! — каза Джейн.

— Аха! Събирате ги. А къде ги държите?

Очите на мисис Кори бяха полупритворени, ала погледът ѝ беше още по-изпитателен от обикновено.

— Моите — започна Джейн — са в горното ляво чекмедже под носните ми кърпички, а...

— А аз — в кутията за обувки на долната полица на гардероба — каза Майкъл.

— Горното ляво чекмедже и кутията за обувки — повтори унесено мисис Кори, сякаш искаше да запомни. Сетне изгледа продължително Мери Попинз и кимна с глава. И Мери Попинз кимна в отговор. Като че ли тайно се договориха за нещо.

— Да — оживи се мисис Кори, — това е много, много интересно! Не можете да си представите колко се радвам, че пазите звездичките си. Няма да забравя. Виждате ли, помня всичко, дори какво обядваше Гай Фокс два пъти месечно. А сега довиждане. Елате пак! И то по-скоро! Скорооо!...

Гласът на мисис Кори стана далечен, затихна и изведнъж, без да разберат какво става, децата се намериха на тротоара. Крачеха забързано след Мери Попинз, която отново преглеждаше списъка с покупките.

Извърнаха се назад.

— Джейн! — възкликна удивено Майкъл. — Няма я!

— Вярно! — отговори Джейн, като също се озърна.

Така беше: сладкарницата я нямаше, беше изчезнала.

— Странно! — каза Джейн.

— И още как! — съгласи се Майкъл. — Но курабиите са много вкусни.

И на децата така се усладиха курабиите с различна форма — човече, цвете, чайка, че скоро забравиха странното приключение.

* * *

Припомниха си го още същата нощ, когато лампите бяха загасени и се предполагаше, че децата отдавна сладко спят.

— Джейн, Джейн! — прошепна Майкъл. — Някой се качва на пръсти по стълбата. Слушай!

— Тссс! — прошепна Джейн от леглото си, защото и тя беше чула стъпките.

Вратата се отвори с леко скърцане и някой влезе в стаята. Беше Мери Попинз с палто и шапка, готова за излизане. Тя прекоси безшумно стаята с бързи тайнствени движения.

Джейн и Майкъл я наблюдаваха през полуотворените си клепащи, без да смеят да помръднат.

Тя отиде първо до шкафа, издърпа някакво чекмедже и почти веднага го затвори.

След това на пръсти се приближи до гардероба, отвори го, наведе се и сложи нещо там или може би взе (децата не успяха да разберат).

Щрак! Вратата на гардероба се затвори и Мери Попинз излезе тичешком от стаята.

Майкъл седна в леглото.

— Какво ли правеше? — високо прошепна той.

— Не зная. Може би си беше забравила ръкавиците или обувките, или... — Джейн внезапно млъкна. — Майкъл, слушай!

Той се послуша. Долу — изглежда в градината — се чуваха гласове. Там като че ли спореха за нещо, оживено и развълнувано.

Джейн излетя като куршум от леглото и повика Майкъл. Децата изтичаха боси към прозореца и погледнаха в градината.

На улицата, точно пред къщата им, се очертаваха три фигури — една мъничка и две грамадни.

— Мисис Кори, Фани и Ани! — промълви Джейн.

Странна гледка беше това! Дребничката мисис Кори подскочаше, като се опитваше да надникне през оградата; на мощното си рамо мис Фани крепеше две дълги стълби, а мис Ани носеше в едната си ръка кофа с нещо като лепило, а в другата — огромна бояджийска четка.

Скрити зад пердето, децата ясно различаваха гласовете им.

— Тя закъснява! — полусърдито-полузагрижено каза мисис Кори.

— Навярно... — плахо се обади мис Фани, като нагласи стълбата на рамото си — навярно някое от децата е болно и тя не може...

— Да излезе навреме — завърши тревожно мис Ани думите на сестра си.

— Млък! — изсъска свирепо мисис Кори и Джейн и Майкъл ясно чува, че промърмори нещо за „големи несръчни жирафи“. Явно

имаше предвид злощастните си дъщери.

— Шшт! — внезапно каза мисис Кори. Наклонила глава на една страна като птичка, тя се заслушваше.

Някой тихо отвори и затвори входната врата на номер седемнайсет и пясъкът по пътеката заскърца. Мисис Кори радостно замаха с ръка. По пътеката вървеше Мери Попинз с кошница за пазар, от която струеше бледа, тайнствена светлина.

— По-бързо, по-бързо! Нямаме много време — каза мисис Кори и хвана Мери Попинз подръка. — Малко по-живо, ей вие, дунди!

Тръгна напред, следвана от мис Ани и мис Фани, които безспорно се стараеха да изглеждат по-весели, но без особен успех. Те крачеха след майка си и Мери Попинз, тромави, приведени под тежкия си товар.

Четирите вървяха към Черешовия хълм. Когато стигнаха на върха на хълма, където нямаше къщи, а само трева и храсти, те спряха.

— Какво ли ще правят? — чудеше се Майкъл.

Но не се наложи Джейн да му отговаря, защото още начаса получи нагледен отговор на въпроса си.

Щом мис Фани и мис Ани нагласиха стълбите така, сякаш единият им край се опираше на земята, а другият на небето, мисис Кори запретна пола, взе в една ръка кофата, в другата — четката, и се заизкачва по стълбата. Мери Попинз с кошницата си се качи по другата.

И тогава Джейн и Майкъл видяха нещо съвсем поразително. Като стигна до върха на стълбата, мисис Кори потопи четката в кофата и започна да маже с лепило небето. Щом тя свърши, Мери Попинз извади от кошницата нещо блестящо и го нагласи върху намазаното място.

Когато отдръпна ръката си, децата видяха, че тя лепи по небето звездите от курабиите!

Веднъж закрепена, всяка звезда започваше с все сила да трепка и да сипе на всички страни ярки златисти лъчи!

— Това са нашите! — Майкъл се задъха от вълнение. — Нашите звезди! Мислеше, че спим, и влезе да ги вземе!

Джейн мълчеше. Беше прекалено погълната от зрелището. Мисис Кори пляскаше лепило по небето, Мери Попинз лепеше звездите, а мис Фани и мис Ани отместваха стълбите, щом част от небето се покриеше със звезди.

Най-сетне свършиха.

Мери Попинз обърна кошницата с дъното нагоре, за да покаже на мисис Кори, че е празна.

Двете слязоха долу и процесията тръгна надолу по хълма; мис Фани — със стълбите на рамо, мис Ани — като дрънчеше с празната кофа.

На ъгъла спряха и поприказваха малко: Мери Попинз се ръкува с всички и забърза по улицата; мисис Кори изискано прихвана полите си и с леки, танцуващи стъпки пое в обратна посока.

Скоро крехката ѝ фигурка и грамадните фигури на дъщерите ѝ, пристъпващи тежко след нея, се стопиха в мрака.

Градинската врата хлопна. По алеята проскърцаха стъпки. Входната врата се отвори, ключалката щракна. Мери Попинз тихо се изкачи по стълбата, мина на пръсти покрай детската стая и влезе в спалнята на Джон и Барбара.

Когато шумът от стъпките ѝ затихна, Джейн и Майкъл се спогледаха. Мълчаливо станаха и отидоха до шкафа. Отвориха горното ляво чекмедже и надникнаха в него. Там нямаше нищо друго, освен носните кърпички на Джейн.

— Какво ти казах! — прошепна Майкъл.

Децата провериха и в гардероба. Кутията за обувки също беше празна.

— Но как така? Защо? — недоумяваше Майкъл. Той седна на ръба на леглото и впери поглед в Джейн.

Джейн не отвърна нищо. Просто седна до него, обгърна с ръце коленете си и дълбоко-дълбоко се замисли. Накрая отметна назад коси, протегна се и стана.

— Искам само да знам дали звездите са от позлатена хартия или позлатената хартия е от звезди?

Въпросът ѝ остана без отговор, пък и тя не очакваше да ѝ се отговори. Знаеше, че само някой, който е много, много по-умен от Майкъл, би могъл да го стори...

[1] Камбала — вид риба. — Б.пр. ↑

[2] Пайнт — английска мярка, равна на 0,57 литра. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

КАКВО СЕ СЛУЧИ С ДЖОН И БАРБАРА

Джейн и Майкъл отидоха на гости, облечени в най-хубавите си дрехи и според думите на Елън изглеждаха „като от витрина“.

Целия следобед къщата беше много тиха и спокойна, сякаш потънала в собствените си мисли или мечти.

В кухнята мисис Брил четеше вестник с кацнали на носа ѝ очила, в градината седеше Робъртсън Ай, страшно зает да не прави нищо, а в хола мисис Банкс се излежаваше върху дивана. Къщата беше притихнала, унесена в своите мечти или може би мисли.

Горе, в детската стая, Мери Попинз сушеше дрешките на близнаците край камината, а слънцето нахлуваше през прозореца, пръскаше отблясъци по стените, танцуваше по креватчетата на бебетата.

— Ей, ти, отмести се малко! Греш ми право в очите! — каза Джон високо.

— Прости ми, но не зависи от мене — отвърна слънчевият лъч. — Волю-неволю трябва да прекося стаята. Заповедта си е заповед. Дневният ми маршрут е от Изток до Запад, а вашата детска стая ми е на пътя. Така че, прости ми. Затвори очички и няма да ти преча.

Златната слънчева струя се удължи. Навярно се опитваше да мине колкото може по-бързо през стаята, за да угоди на Джон.

— Колко си нежен, колко си гальовен! Обичам те! — Барбара протегна ръце към топлата светлина.

— Добро момиченце! — каза слънчевият лъч и ласкаво я погали по косите и бузките. — Приятно ли ти е, като те милвам? — попита той, защото обичаше да го възхваляват.

— Ху-убаво! — прозина се щастливо Барбара.

— Дрънкат ли, дрънкат! Същинска дрънкалица! В тая стая все се бърбори! — прозвуча нечий остър глас откъм прозореца.

Джон и Барбара погледнаха натам.

Беше скорецът, който живееше на комина.

— Мене пък ми харесва! — рече Мери Попинз, като бързо се обърна. — Ами ти? Цял ден — да, и чак до полунощ си на покривите и телефонните стълбове. Цвъртиш, врякаш и кряскаш. Мелиш като воденица. По-бърбив си от кой да е врабец. Това е чистата истина.

Кацнал на прозореца, скорецът наклони настрани глава и я погледна отвисоко:

— Ами, да — имам много работа, много съм зает. Консултации, съвещания, преговори, дискусии и прочие. Естествено, налага се, хм... спокойно да се поговори!

— Спокойно ли! — Джон се разсмя от сърце.

— Не говоря с теб, млади момко — каза скорецът и нахално подскочи върху перваза на прозореца. — Ти по-добре изобщо не си отваряй устата. Миналата събота ти се наслушах. Ей, мислех си, че никога няма да млъкнеш — цяла нощ ме държа буден.

— Та аз не съм приказвал. Бях... — Джон замълча — болен бях.

— Хм — отвърна скорецът и скокна върху ръба на креватчето на Барбара. Приблужи се до възглавничката и каза нежно, подмилкващо се: — Е, Барбара Банкс, имаш ли нещо за стария си приятел?

Като се улови за една от пръчките, Барбара седна в креватчето си.

— Ето вземи, остана ми половин бисквита — каза тя и протегна пухкавото си юмруче.

Скорецът се наведе, грабна бисквитата, хвъркна обратно на перваза на прозореца и лакомо закълва.

— Благодаря! — многозначително подхвърли Мери Попинз, но той беше премного зает с бисквитата и не разбра намека.

— Казах: „Благодаря!“ — повтори Мери Попинз, този път по-високо.

Скорецът вдигна глава.

— Какво? Я остави тези работи, момиче! Нямам време за превземки и любезности. — И с удвоена енергия се залови за бисквитата.

В стаята настъпи тишина.

Сънен от слънчевите лъчи, Джон напъха дясното си краче в устата и затърка венците си там, където започваха да никнат зъбите.

— Защо се мъчиш с този фокус? Никой не те гледа! — весело попита Барбара.

— Зная — каза Джон, като продължи да свири на въображаема хармоника с крачето си. — Просто тренирам, за да се поддържам във форма. Възрастните толкова се забавляват. Видя ли вчера леля Флоси? Щеше да полудее от възторг, когато ѝ го демонстрирах! „Злато! Умничкият ми! Дете чудо! Рожбичката ми!“ Помниш ли как нареждаше?

И Джон пусна крачето си и избухна в смях, като си представи леля Флоси.

— Тя обича и моя номер — подметна самодоволно Барбара. — Събух си двете терлички едновременно и тя каза, че просто ѝ се искало да ме изяде, толкова съм била сладка! Що за глупост! Когато кажа: „Искам да изям това“, действително ще го изям! Бисквити, сухар, топките на креватите и разни други неща. А възрастните сякаш не съзнават какво говорят. Не е възможно *наистина* да е искала да ме изяде, нали?

— Разбира се, че не. Това е само идиотският им начин на говорене — отвърна Джон. — Не вярвам въобще някога да разбере възрастните. Всички са някак глупави. Дори Джейн и Майкъл понякога оглупяват.

— Гу-гу — съгласи се Барбара, като замислено изуваше и обуваше пантофките си.

— Ето на — продължи Джон, — те не разбират нищо от говора ни. И по-лошото е, че не само нас не разбират. В понеделник Джейн каза, че би искала да знае езика на вятъра.

— Да, да, помня — каза Барбара. — Удивителна история! А не си ли чувал Майкъл? Той твърди, че скорецът само цвъртял: „Чик-

чирик!“. А съвсем не е така, скорецът говори също като нас. Как може Майкъл да не знае? Не ще и дума, от мама и татко не може да се очаква толкова много — те абсолютно нищо не разбират, макар да са така мили — но си мислех, че поне Джейн и Майкъл...

— Доскоро и те са разбирали — подхвърли Мери Попинз, като сгъваше нощницата на Джейн.

— Какво? — извикаха Джон и Барбара в един глас, силно изненадани. — Вярно ли? Искате да кажете, че са знаели езика на скореца и на вятъра, и...

— И на дърветата, на слънчевия лъч, на звездите — да, да, точно така. Доскоро — каза Мери Попинз.

— Но... но как така са забравили всичко? — смая се Джон и в усилието си да разбере, сбърчи челце.

— А-а. — Скорецът вдигна глава от бисквитените трохи. — Искате ли ви се да знаете?

— Защото пораснаха — обясни Мери Попинз. — Барбара, моля те, веднага се обуй!

— Хайде де! — сърдито я изгледа Джон.

— И все пак така е — отвърна Мери Попинз и завърза здраво терличките на Барбара.

— Е, добре, Джейн и Майкъл са глупави — продължи Джон. — Но аз никога няма да забравя, когато порасна.

— А още по-малко аз — каза Барбара и доволно засмука палец.

— О, без друго ще забравите — отсече Мери Попинз.

Близнаците се стъписаха и я загледаха.

— Хи-хи! — надсмя им се скорецът. — Виж ги ти! Смятат се за деца чудо! Мънички феномени! Но аз не съм на това мнение. Всичко ще забравите, гълъбчета, също както Джейн и Майкъл.

— Няма! — Близнаците му метнаха убийствен поглед.

Скорецът насмешливо си свирукаше.

— Бъдете спокойни, всичко ще забравите! — повтори той. — И не по ваша вина — добави малко по-любезно. — Нищо не може да се направи. Никое човешко същество *не помни* тези неща, помни ги най-много докато навърши годинка. С изключение на нея, разбира се. — Той посочи с човка Мери Попинз.

— А защо тя да помни, а ние не? — упорстваше Джон.

— Ааа! Тя не е като всички. Тя е голямото изключение. Не можете да се сравнявате с *нея*!

Джон и Барбара се умълчаха.

Скорецът продължи да обяснява:

— Виждате ли, тя е единствена по рода си. Не по външен вид, естествено. Кое да е от новоизлюпените ми птичета е по-хубаво, отколкото Мери Попинз е била, е и...

— Ще те науча аз тебе, нахалнико! — разсърди се Мери Попинз, мигом се обърна и замахна да го перне с престилката си. Но скорецът отскочи настрана, подхвъркна на перваза и почувствал се в безопасност, безочливо си засвирука.

— Реши, че тоз път ме хвана, а? — хихикаше той и пърхаше с криле пред лицето й.

Мери Попинз само изсумтя.

Слънчевият лъч бавно обхождаше стаята, влачейки като шлейф дългия си златен сноп. Навън задуха ветрец и зашепна нежно на

черешовите клони по улицата.

— О, слушайте, слушайте, вятърът говори! — възкликна Джон и наведе главичка на една страна. — Вярно ли, че няма да го чуваме, когато пораснем, Мери Попинз.

— Ще го чувате, но няма да разбирате езика му — отвърна Мери Попинз.

Барбара се разхълца. В очите на Джон също блеснаха сълзи.

— Какво да се прави, такъв е животът — каза поучително Мери Попинз.

— Олеле, какъв позор! — присмиваше се скорецът. — Плачат, та се късат. Един дори неизлюпен скорец има повече ум в главата си. Не ви ли е срам!

И действително, сега вече Джон и Барбара жално хлипаха в креватчетата си — задавяха се от плач, дълбоко нещастни.

Внезапно вратата се разтвори и в детската стая влезе мисис Банкс.

— Стори ми се, че бебетата плачат — каза тя и се спусна към близнаците. — Какво има, миличките ми? О, съкровищата ми, сладките ми, златните ми пиленца! Защо така плачат, Мери Попинз? Целия ден бяха толкова спокойни. Какво им стана?

— Да, госпожо. Не, госпожо. Предполагам, че им никнат зъби — обърка се Мери Попинз, като нарочно не гледаше към скореца присмехулник.

— Ах, да, разбира се! Това трябва да е — оживи се мисис Банкс.

— Не искам никакви зъби, ако заради тях трябва да забравя всичко! Всичко, което обичам на света! — скимтеше Джон и се мяташе в креватчето.

— И аз не искам! — хълцаше Барбара, заровила лице във възглавницата.

— Бедничките ми, галените на мама, всичко ще се оправи! Веднъж зъбките да поникнат! — нежно мълвеше мисис Банкс, като се навеждаше ту над едното креватче, ту над другото.

— Не разбираш! — ревна Джон. — Не ми трябва никакви зъби!

— Нищо няма да се оправи, само ще се обърка — плачеше Барбара във възглавницата си.

— Е, хайде, хайде! Мама знае, мама всичко разбира! Всичко ще се оправи, щом зъбките поникнат — успокояваше ги мисис Банкс.

Откъм прозореца долетя лек шум. Там се спотайваше с тих кикот скорецът. Мери Попинз го изгледа по своя си начин. Той мигом се овладя и стана сериозен.

А мисис Банкс галеше своите близначета, ту едното, ту другото, и шепнеше всевъзможни думички с надежда да ги успокои.

И ето че Джон престана да плаче. Беше добре възпитано бебе, обичаше майка си и съзнаваше синовния си дълг. „Та нали тя не е виновна, бедната, че винаги казва обратното на това, което трябва. Чисто и просто нищо не разбира!“ — размишляваше той. За да докаже, че ѝ прощава, той се превъртя на гръб и макар натъжен и едва сдържащ сълзите си, улови дясното си краче с две ръце и напъха пръстчетата в устата.

— Ах, ти, умничкият ми, ах, ти, умникът на мама! — възхищаваше се мисис Банкс.

Джон повтори номера си и майка му много се зарадва.

Тогава Барбара, за да не остане по-назад от него, отлепи от възглавницата мокрото си лице, седна в креватчето и изу и двете си пантофки.

— Чудо, а не момиченце! — каза очаровано мисис Банкс и я целуна. — Е, виждате ли, Мери Попинз, пак са съвсем, съвсем добрички. Винаги зная как да ги успокоя — повтаряше мисис Банкс, сякаш пееше приспивна песен. — И зъбките скоро ще поникнат.

— Да, госпожо — спокойно отговаряше Мери Попинз.

Майката се усмихна още веднъж на близнаците и излезе от стаята.

Едва затвори вратата след себе си и скорецът най-нахално прихна да се смее.

— Простете, че не се сдържах — викаше той, — но, честна дума, не мога! Ой, каква сцена! Ой, каква сцена!

Джон не му обърна никакво внимание. Провря лице между пръчките на леглото си и извика тихо, но решително на Барбара!

— Няма да бъда като другите! Няма да бъда, казвам ти! Нека те — той посочи с глава скореца и Мери Попинз — си говорят, каквото щат! Никога няма да забравя, никога!

Мери Попинз се усмихна с тайнствената си, всезнаеща усмивка.

— И аз няма да забравя — каза Барбара. — *Никога!*

— Кълна се в опашката си! Чуйте ги! — изписка скорецът, подпря криле на хълбоците си и се заля в смях. — Като че ли от тях зависи ще забравят ли, или не! Ами че само след месец-два, най-много три, те дори няма да знаят как се казвам, глупави кукувичета! Глупави, проскубани кукувичета! Ха-ха-ха!

И с нов изблик на смях скорецът разпери пъстрите си крилца и отлетя.

* * *

Мина известно време.

След немалко страдания зъбките, както винаги става, поникнаха и близнаците отпразнуваха първия си рожден ден.

И ето че точно на другия ден след празненството скорецът, който беше заминал на курорт в Борнмът (град край морето), се завърна на улица Черешова номер седемнайсет.

— Здравейте, здравейте! Ето ни и нас! — изцвърча весело той, като се приземи върху перваза и заподскача. — Е, как е момичето? — безсрамно попита той Мери Попинз, кривнал глава на една страна и вперил в нея светналите си, присмехулни, мигащи очи.

— Няма да стане по-добре от въпроса ти! — тръсна глава Мери Попинз.

Скорецът се разсмя.

— Все същата Мери П.! — каза той. — Не си се изменила! А как са другите? Имам предвид кукувичетата — поясни той и погледна към креватчето на Барбара. — Ей, Барбарина — захвана той тихо и ласкаво, — имаш ли нещо за стария си приятел днес?

— Бъ-ра, бъ-ра, бъ-ра! — занарежда Барбара и продължи да дъвче бисквитата си.

Скорецът се сепна изненадан и подскокна по-близо до нея.

— Питам — повтори той съвсем отчетливо, — дали днес имаш нещо за стария си приятел, мила Барби?

— Бъ-ра, бъ-ра, бъ-ра! — бърбеше си Барбара с очи към тавана и погълна последната сладка троха.

Скорецът втренчено я изгледа.

— Ха! — каза той най-сетне и се обърна въпросително към Мери Попинз.

Тя спокойно срещна погледа му. Известно време те се гледаха, сетне скорецът литна към леглото на Джон и кацна на ръба. Джон стискаше в ръцете си голямо плюшено агънце.

— Как се казвам? Как ми е името? Как се казвам? — изписука тревожно скорецът.

— Та-та-та! — каза Джон и напъха в устата си крака на агънцето. Скорецът поклати глава и се извърна.

— Значи това се случи — каза тихо той на Мери Попинз.

Тя кимна.

За миг скорецът тъжно се взря в близнаците, после сви пъстрите си рамене.

— Е, няма що! Знаех си, че тоя ден ще дойде. Винаги им казвах, но не им се вярваше.

Помълча малко, загледан в децата, сетне енергично отърси пера.

— Е, хайде! Време е да си вървя. Коминът ми се нуждае от основно чистене, уверен съм в това.

Той хвъркна на перваза на прозореца, спря се там и погледна през рамо.

— Както и да е, ще ми бъде криво. Обичах да си приказвам с тях, много обичах. Ще ми липсват.

Той бързо прекара крило през очите си.

— Нима плачеш? — подхвърли подигравателно Мери Попинз.

Скорецът се овладя.

— Да плача? Нищо подобно! Аз... ммм... малко се простудих при пътуването. Това е всичко. Да, лека простуда. Нищо страшно.

Той се стрелна към малкото горно прозорче и изгледа с човка перата на гушата си.

— Останете си със здраве! — извика безгрижно, разпери криле и изчезна...

ДЕСЕТА ГЛАВА

ПЪЛНОЛУНИЕ

През целия ден Мери Попинз сновеше насам-натам, а когато беше улисана в работа, ставаше заядлива.

Каквото и да направеше Джейн, все беше лошо, а каквото направеше Майкъл — още по-лошо. Озъби се дори на близнаците.

Джейн и Майкъл се стараеха да се мяркат колкото е възможно по-малко пред очите ѝ: вече знаеха — понякога е по-добре Мери Попинз нито да те вижда, нито да те чува.

— Да можехме да станем невидими! — въздъхна Майкъл, след като Мери Попинз му каза, че само видът му можел да изкара от търпение всеки уважаващ себе си човек.

— Много просто — отвърна Джейн, — хайде да се скрием зад дивана. Ще си преброим парите в касичките, а след вечеря може да ѝ мине.

Така и сториха.

— Шест и четири пенса правят десет пенса и половин пени и три пенса — броеше бързо Джейн.

— Четири пенса и три фартинга^[1], и... и това е всичко — жално промълви Майкъл, като нареди монетите си на колонка.

— Ще стигнат за благотворителната кутия — изсумтя Мери Попинз, като надзърна зад дивана.

— О, не, те са си мои — възрази Майкъл. — Пестя си ги!

— Хм! Навярно пак за някакъв *сумолет*! — презрително каза Мери Попинз.

— Не, слон, лично мой, собствен слон. Като Лизи от зоологическата градина. Ще мога да ви разхождам на него — каза Майкъл, поглеждайки я под око, за да види как възприема идеята му.

— Хм! Ама че глупост! — каза Мери Попинз. Но беше ясно, че вече не се сърди.

— Интересно — подхвана Майкъл замислено, — какво ли става в зоопарка нощем, когато всички се разотидат.

— Ако много знаеш, бързо ще остарееш — сръза го Мери Попинз.

— Та аз не зная, просто питам — поясни Майкъл. — Вие знаете ли? — попита той Мери Попинз, която в това време събираше трошите от масата с невероятна бързина.

— Още един въпрос и ще те пратя в леглото! — отговори тя и се зае да разтребва детската стая така ожесточено, че приличаше повече на фурия с боне и престилка, а не на човек.

— Няма смисъл да я питаш — прошепна Джейн. — Тя знае всичко, но нищо не казва!

— А каква полза има да знаеш, щом никому не казваш — изръмжа Майкъл, но под носа си, за да не го чуе Мери Попинз...

Джейн и Майкъл не помнеха да са си лягали друг път така набързо. Мери Попинз изгаси лампата много рано и излетя от стаята, сякаш гонена от всички вихри на света.

Миг след като тя излезе — поне така им се стори — зад вратата се чу тих глас.

— Джейн, Майкъл, елате бързо! — шепнеше гласът. — Облечете какво и да е и — бегом!

Двете деца скочиха от леглата изненадани и изплашени.

— Хайде! — каза Джейн. — Ще бъде интересно!

И затършува за дрехи в тъмнината.

— По-бързо! — подкани ги гласът.

— Ах! Можях да намеря само моряшката си шапка и някакви ръкавици! — вайкаше се Майкъл, като тичаше с боси крачета из стаята, издърпваше чекмеджета, опипваше полиците.

— Стига вече. Слагай ги! Не е студено. Хайде!

Самата Джейн успя да се докопа само до палтенцето на Джон, но се напъха как да е в него и отвори вратата. На площадката нямаше никой, но им се стори, че чуват забързани стъпки надолу по стъпалата. Джейн и Майкъл поеха след тях.

Не успяха нито да догонят, нито да зърнат съществото или нещото отпреде им, но чувстваха, че ги увлича подире си и непрекъснато им кима да го следват. След миг вече тичаха по пустата улица, а пантофките им шляпаха по паважа.

— По-бързо! — зовеше гласът иззад близкия ъгъл, но когато свиха, там нямаше никой.

Хванати здраво за ръка, те затичаха подир гласа по улици, по алеи, под арки и през паркове, докато останали без дъх, най-сетне спряха пред висока ограда и въртяща се врата.

— Пристигнахте! — каза гласът.

— Къде? — извика Майкъл.

Но отговор не последва. Джейн тръгна към въртящата се врата, като държеше Майкъл за ръка.

— Погледни! — каза тя. — Нима не виждаш? Това е зоопаркът.

Беше пълнолуние и на лунната светлина Майкъл ясно различи железната решетка и погледна вътре. Разбира се! Как не можа да познае оградата на зоопарка!

— А как ще влезем? — зачуди се той. — Нямаме пари!

— Ще се уреди — чу се дрезгав бас отвътре. — Тази вечер входът е безплатен за специалните гости. Бутнете вратата, моля.

Децата се подчиниха и след миг бяха в зоологическата градина.

— Ето билетите — каза дрезгавият бас и вдигайки глава, те видяха огромна кафява мечка в униформа с медни копчета и фуражка на главата. В лапата си държеше два червени билета и им ги подаваше.

— Обикновено ние даваме билетите — отбеляза Джейн.

— Обикновеното е за обикновени случаи. Тази нощ не вие, а аз ви ги давам — усмихна се мечката.

В това време Майкъл я разглеждаше най-внимателно.

— Помня те — каза той. — Веднъж ти дадох кутия сироп.

— Е, да, даде ми — отвърна мечката, — ала забрави да махнеш капака. Знаеш ли, че цели десет дни се мъчих с тоя капак! Друг път бъди по-внимателен!

— Но защо не си в клетката? Винаги ли те пускат нощем? — попита Майкъл.

— А, не! Само ако *Рожденият ден* съвпадне с пълнолуние. Но... сега трябва да ме извините, портиер съм.

И мечката се обърна и забута въртящата се врата.

Стиснали здраво билетите си, Джейн и Майкъл тръгнаха из зоопарка. Кръглата луна осветяваше всяко дърво, всеки храст и цвете и съвсем ясно се виждаха павилионите и клетките на зверовете.

— Тука става нещо! — отбеляза Майкъл.

И наистина цареше голямо оживление. По пътеките препускаха различни животни, някои придружени от птици, други сами. Два вълка

минаха покрай децата, потънали в разговор с дългокрак щъркел, който изискано и грациозно ситнеше между тях. Докато отминаваха, Джейн и Майкъл ясно дочуха думите „рожден ден“ и „пълнолуние“.

По-далеч се разхождаха три камили, а близо до тях бобър обсъждаше нещо с американски лешояд. И според децата — всички говореха за едно и също нещо.

— Интересно, кой ли има рожден ден? — чудеше се Майкъл, но Джейн вървеше напред, привлечена от необикновена гледка.

Пред павилиона на слона извънредно дебел стар джентълмен пълзеше на четири крака напред-назад, а на гърба му на две пейчици седяха осем майmunки.

— Виж ти, всичко тук е с главата надолу! — провикна се Джейн.

Старият джентълмен ѝ хвърли гневен поглед.

— С главата надолу ли? Аз? Каква обида! — процеди през зъби той, а майmunките нахално се изхилиха.

— А, не! Простете, не говорех за вас, а за всичко тук — заизвинява се Джейн. — Обикновено хората яздят животните, а в случая животни яздят човек. Само това исках да кажа.

Ала дебелият джентълмен, който пуфтеше и лазеше, твърдеше, че е обиден, и побърза да отmine с крещящите майmunки на гръб.

Джейн разбра, че е безсмислено да върви подире му, хвана за ръка Майкъл и тръгна на друга страна. Сепна ги някакъв глас, който идваше сякаш изпод краката им:

— Ей, вие, двамата! Хайде, скачайте! Да ви видим как ще се гмуркате за парче портокалова кора, макар и да не ви се яде!

Беше сърдит, огорчен глас и като се вгледаха, децата видяха черно тюленче, което им се хилеше злобно в огрения от лунна светлина басейн.

— Хайде, хайде! Да видим как ще ви се хареса! — продължи то.

— Но ние не можем да плуваме — каза Майкъл.

— С нищо не мога да ви помогна! Да сте мислили по-рано. Да не би някой да ме е питал мога ли аз да плувам, или не. Какво? Какво казваш?

Последният въпрос той зададе на друг тюлен, който беше изплувал от водата и му шепнеше нещо на ухото.

— Кой де, кажи! — недоумяваше първият тюлен.

Вторият тюлен пак му зашепна нещо. Джейн долови думите: „Специални гости...“, „Приятели на самата...“ — и нищо повече. Първият тюлен изглеждаше разочарован, но все пак доста любезно се обърна към децата:

— Ах, извинете! Приятно ми беше да се запознаем. Извинете. — И непохватно подаде перката си за сбогом.

— Ей, ти, гледай къде вървиш! — извика той, когато нещо връхлетя върху Джейн.

Тя бързо се извърна и уплашено се отдръпна, защото пред нея стоеше огромен лъв.

Очите на лъва светнаха, когато той на свой ред разгледа Джейн.

— О, простете! — започна той. — Не знаех, че сте вие. Тук е такава блъсканица тази нощ, а аз толкова бързам за храненето на хората, че просто не гледах къде вървя! Да тръгваме, а? Не си струва да пропуснете такова зрелище!

— Може би ще ни заведете? — каза учтиво Джейн. Тя малко се боеше от лъва, но той изглеждаше по-скоро добродушен. „Пък и всичко тази нощ е нагоре с краката“ — мина ѝ през ума.

— С удоволствие! — отвърна предвзето лъвът и ѝ предложи лапата си.

Тя я взе, но за всеки случай притегли Майкъл по-близо към себе си — лъвът си е лъв.

— Харесвате ли гривата ми? — попита я лъвът, когато тръгнаха. — Бях на фризьор специално за случая.

Джейн огледа гривата. Личеше си, че е грижливо намазана с помада и сресана на вълни.

— Много — каза тя. — Но... не е ли странно един лъв да се занимава с такива неща? Мислех си...

— Какво си мислехте? Мое мило момиченце, лъвът, както ни е известно, е царят на зверовете. И никога не бива да забравя високото си положение. Поне лично аз няма опасност да го забравя. Твърдо вярвам, че *лъвът* винаги трябва да изглежда отлично, където и да е. Оттук, моля!

С величествен жест той посочи павилиона на пантерата и ги поведе натам.

Джейн и Майкъл ахнаха, смаяни от гледката, която се разкри пред очите им. Обширният павилион гъмжеше от животни. Едни се

облягаха по желязното перило пред клетките, други бяха стъпили на пейките край насрещната стена. Имаше пантери, вълци, тигри, антилопи, маймуни, таралежи, кенгура, диви кози и жирафи, също големи ята чайки и лешояди.

— Фантастично, нали? — попита гордо лъвът. — Също както в доброто старо време в джунглата. Но елате насам, трябва да си намерим хубави места.

Той се запровира из тълпата, като викаше: „Сторете път! Сторете път!“ — и влачеше Джейн и Майкъл подире си. След малко се озоваха в средата на павилиона и през една пролука можаха най-сетне да зърнат клетките.

— Охо! — извика Майкъл смаян. — В тях има само хора!

Така си беше.

В една клетка двама възпълни мъже на средна възраст, с цилиндри и раирани панталони, лазеха насам-натам и тревожно надзъртаха през решетките, сякаш очакваха нещо.

В друга клетка се боричкаха деца на всички възрасти — от бебета в пелени нагоре. Зверовете зрители ги разглеждаха с голям интерес и някои се опитваха да размиват най-малките, като пъхаха лапи и опашки през решетките. Един жираф дори протегна дългия си врат над главите на останалите животни и позволи на момченце с моряшко костюмче да го почеше по носа.

Три възрастни дами с мушам бяха затворени в трета клетка. Едната плетеше, но другите две стояха край решетките, викаха по животните и ги мушеха с чадърите си.

— Гадни зверове! Махайте се! Искам чай! — пищеше едната.

— Ама че чучело! — присмяха ѝ се животните.

— Джейн, погледни! — извика Майкъл и посочи последната клетка. — Това не е ли...

— Адмирал Бум! — довърши изумена Джейн.

И наистина беше адмирал Бум. Той се мяташе из клетката, кихаше и хъркаше с пяна на уста от ярост.

— Триста дяволи! Всички на помпата! Земя, хо-хо! Вдигай котва! Триста дяволи! — ругаеше адмиралът.

Щом се приближеше до решетката, един тигър го ръгваше с пръчка и адмиралът се разбесняваше още повече.

— Ами как всички те попаднаха в клетките? — попита Джейн лъва.

— Загубили са се. Или по-скоро са се забавили. Тия хора останаха вътре, след като вратите бяха затворени. Трябваше да пренощуват някъде и ги вкарахме в клетките. Оня там е опасен! Ей оня! Насмалко не изяде пазача си. Стой по-далеч от него! — лъвът посочи адмирал Бум.

— Назад, назад, моля! Без блъсканица! Дайте път, моля! — проехтяха няколко мощни гласа над общия шум.

— Аха! Ще ги хранят! — обясни възбудено лъвът и заблъска тълпата. — Ето пазачите идват.

По тесния коридор, който отделяше зрителите от клетките, тикаха колички с храна четири кафяви мечки с фуражки на главите.

— Отдръпнете се! — викаха те всеки път, когато някой звяр зрител препречеше пътя им. Пред всяка клетка се спираха, отваряха малката вратичка и с дълги вили пъхаха храната вътре.

Между пантерата и кучето динго, застанали пред тях, имаше пролука, през която децата виждаха много добре всичко, което ставаше. На бебетата хвърлиха бутилки с мляко; с мъничките си пухкави ръчички те ги сграбчиха и бързо, лакомо засукаха. По-големите деца измъкваха набучените на вилиците кексове и понички и ги захапваха. Дамите с мушамите получиха чинии с тънки сандвичи и кифлички, а мъжете с цилиндрите — агнешки котлети и крем карамел в стъклени чаши. Щом взеха храната си, те я отнесоха в един ъгъл, разгънаха носни кърпи върху раираните си панталони и започнаха да ядат.

Докато пазачите минаваха край клетките, ненадейно се вдигна голяма врява.

— Да пукна, ако това е ядене! Нищожно парче говеждо и малко зеле! И без пудинг? Възмутително! Позор! Вдигаме котва! А къде ми е портото? Портвайн, казах! Ей, вие там, в камбуза! Къде е виното на адмирала?!

— Чуйте го само! Разбесня се! Казах ли ви — опасен екземпляр! — възмути се лъвът.

Джейн и Майкъл знаеха за кого говори. Отлично познаваха речника на адмирал Бум.

— Е — каза лъвът, когато шумът в павилиона поутихна, — изглежда, това е краят. Съжалявам, но сега ще трябва да ви оставя, с ваше разрешение. Надявам се, че ще се видим по-късно на Голямата фигура на кадрила. Там ще ви откроя.

Придружи ги до вратата, сбогува се и се отдалечи с развята накъдрена грива. По златистото му тяло пробягваха светли и тъмни петна под лунната светлина.

— О, моля ви се... — извика след него Джейн, но той не я чу. — Исках да го попитам дали въобще тия хора ще излязат някога от клетките. Знаеш ли, можеха да бъдат Джон и Барбара или някой от нас двамата!...

Тя се обърна към Майкъл, но видя, че вече не е до нея. Беше поел по една от алеите и тя затича след него. Завари го да разговаря с един пингвин, който беше застанал наред пътеката с голям бележник

под едното крило и грамаден молив под другото. Той замислено хапеше края на молива.

— Не мога да се сетя — казваше Майкъл, явно в отговор на някакъв въпрос.

Пингвинът се обърна към Джейн:

— Може би вие ще ми помогнете. С какво се римува „Мери“? Не мога да употребя „двери“, защото вече съм го писал. Трябва да сме оригинални. Ако смятате да кажете „пери“ — недейте. И на мен ми мина през ума, но няма нищо общо с нея, не върви.

— „Звери“ — остроумно предложи Майкъл.

— Хм, не е достатъчно поетично — отбеляза пингвинът.

— А може би „фенери“? — каза Джейн.

— Също не е много подходящо, нали? — отговори унило пингвинът, след като поразмисли. — Съжалявам, но не става. Разбирате ли, искам да съчиня стихотворение за *Рождения ден*. Мислех си, че няма да е зле да започна така: „О, Мери, Мери...“, и повече не можах да напиша. Много досадна история. От пингвина, сами разбирате, всички очакват нещо интересно и не искам да ги разочаровам. Но... не трябва да ме бавите — работа ме чака!

И с тези думи той забърза по алеята, ухапал молива и забил лице в бележника си.

— Нищо не разбирам! — каза Джейн. — Чий рожден ден е, интересно?

— Хей, вие двамата, елате, елате насам. Предполагам, че искате да поднесете поздравленията си за *Рождения ден* и изобщо — изрева някой зад тях и като се обърнаха, видяха кафявата мечка, която им беше дала билетите на входа.

— О, разбира се! — промълви Джейн, като съобрази, че това е най-добрият отговор, макар и съвсем да не знаеше кого трябва да поздравят.

Кафявата мечка обгърна с лапа раменцата им и властно ги поведе по пътеката. Децата усещаха топлата ѝ мека козина, чуваха даже как в корема ѝ нещо боботеше, докато говореше.

— Ето че стигнахме! — заяви кафявата мечка и се спря пред къщичка, чийто прозорци бяха така ярко осветени, че ако не беше лунна нощ, човек би помислил, че грее слънце.

Мецаната отвори вратата и леко побутна двете деца вътре.

В първия миг светлината ги ослепи, но очите им скоро привикнаха и децата видяха, че са в терариума. Всички клетки бяха отключени и змиите се разхождаха на свобода — някои се бяха навили лениво на големи възли, други пълзяха безшумно по пода. А сред змиите, върху дънер, изнесен навярно от някоя клетка, седеше Мери Попинз.

Джейн и Майкъл не вярваха на очите си.

— Още двама гости за *Рождения ден*, подарке! — обяви почтително кафявата мечка.

Змиите любопитно извиха глави към децата.

Мери Попинз не помръдна, после заговори:

— А къде ти е палтото, ако мога да попитам? — обърна се строго тя към Майкъл, без да се изненада от присъствието му. — А твоите ръкавици и шапка? — попита тя със същия тон Джейн.

Ала преди някое от децата да успее да отговори, в терариума настъпи оживление.

— Сссс! Сссс!

С тихо съскане змиите се изправяха на опашките си и се кланяха на някого зад Джейн и Майкъл. Кафявата мечка свали фуражката си. Мери Попинз също бавно се изправи.

— Мило дете! Мое скъпо дете! — просъска някой тихо и нежно и от най-голямата клетка с бавни, безшумни, гъвкави движения изпълзя индийската кобра. Като се виеше грациозно, тя се отправи към Мери Попинз покрай кланящите се змии и кафявата мечка. Когато стигна до нея, изправи горната част на дългото си златисто тяло и изискано я целуна — първо по едната, после по другата буза.

— Сссърдечни поздравления. Много сссъм щастлива! Отдавна Рожденият ти ден не е сссъвпадал с пълнолуние, ссскъпа! — Тя изви глава, кланяйки се благосклонно на другите змии. — Ссседнете, приятели!

Змиите се плъзнаха почтително отново на пода, свиха се на кълба, без да откъсват поглед от Мери Попинз и индийската кобра.

А кобрата се обърна към Джейн и Майкъл.

Децата я погледнаха и тръпки ги полазиха: по-мъничка и по-съсухрена глава не бяха виждали дотогава. Неволно пристъпиха напред, сякаш привлечени от дълбоките, странни очи. Продълговати и тесни бяха те, с мрачен, замечтан поглед, но сред тъмния унес светеше като скъпоценен камък някакво будно пламъче.

— Кой ссса те, ако сссмея да попитам? — каза кобрата с нежен глас, от който кръвта застиваше в жилите, загледана въпросително в децата.

— Джейн и Майкъл Банкс, с ваше позволение — отвърна хрипливо мецаната, сякаш и тя леко поизплашена. — *Нейни* приятели.

— Ааа, *нейни* приятели. Тогава ссса добре дошли. Сседнете, мили мои!

С чувството, че се намират в присъствието на кралица, чувство, което не бяха изпитали при срещата си с лъва, Джейн и Майкъл с мъка откъснаха очи от повеляващия поглед на кобрата и се озърнаха къде да седнат. Кафявата мечка се погрижи за това, като се разположи на пода и им предложи рунтавите си колене.

Джейн прошепна:

— Говори като господарка!

— Такава е. Господарка на нашия свят — най-мъдра и най-страшна от всички — каза кафявата мечка тихо и с уважение.

Индийската кобра се усмихна — дълга, бавна, тайнствена усмивка — и се обърна към Мери Попинз.

— Братовчедке — изсъска нежно тя.

— Действително ли й е братовчедка? — прошепна Майкъл.

— Втора братовчедка по майчина линия — изръмжа мецаната, закрила муцуна с лапата си. — А сега помълчи. Ще поднесе подаръка си за *Рождения ден*.

— Братовчедке — повтори кобрата, — много отдавна Рожденият ти ден не е сссъвпадал с пълнолунието и отдавна не сссме имали възможност да го празнуваме така, както тази нощ. Затова имах премного време да мисля какво да ти подаря. И реших — тя спря за миг, в терариума не се долавяше никакъв звук, защото всички бяха притаили дъх, — реших, че най-добре би било да ти подаря сссобствената си кожа.

— О, не, братовчедке, прекалено мило е от ваша страна — подхвана Мери Попинз, но кобрата й направи знак да мълчи.

— Сссъвсем не, сссъвсем не. Знаеш, че от време на време ссси сссменям кожата; една повече или по-малко не е от голямо значение за мен. Не сссъм ли... — Кобрата замълча и обходи с поглед залата.

— Владетелка на джунглите! — прошепнаха в един глас змиите, сякаш въпросът и отговорът бяха част от добре известна церемония.

Индийската кобра кимна.

— Така — каза тя. — И каквото е хубаво за мене, е хубаво и за тебе. Ссскромен подарък е, ссскъпа Мери, но от него може да сссе направи колан или чифт обувки, или лента за шапка — с една дума, ще ти послужи.

С тези думи тя започна леко да се вие. Джейн и Майкъл я наблюдаваха внимателно и им се стори, че по цялото й тяло пробягват тръпки — от главата до опашката. После внезапно кобрата направи мълниеносен винтообразен скок. Златистата й кожа се свлече на земята, а под нея се показа нова, сребриста.

— Почакай! — заповяда тя на Мери Попинз, която се наведе да вземе кожата. — Ще напиша приветствието ссси върху нея.

Прекара бързо края на опашката си по смъкнатата златиста кожа, сръчно я нави на руло и като я надяна на главата си като корона, я поднесе грациозно на Мери Попинз. Тя с поклон прие подаръка.

— Не зная как да ти благодаря — започна тя и млъкна. Бездруго беше много доволна, защото не преставаше да глади кожата с ръка и да я гледа с възхищение.

— О, недей, недей — отвърна кобрата. — Тссс! — добави тя и се послуша. — Не чувате ли ссигнала за *Голямата фигура*?

Всички се послушаха. Някъде биеше звънец и нечий глас викаше все по-близо и по-близо:

— *Голямата фигура! Голямата фигура!* Всички към централния площад за *Голямата фигура* и финала! По-бързо! По-бързо!

— Така ссси и мислех — усмихна се индийската кобра. — Трябва да тръгваш, ссскъпа. Не ги карай да те чакат. Всичко най-добро до идния ти *Рожден ден*!

И пак се изправи и целуна нежно Мери Попинз по двете бузи.

— Побързай! — каза тя. — Аз ще сссе погрижа за малките ти приятели.

Децата станаха и кафявата мечка също се размърда. В краката им пълзяха змиите, забързани към изхода.

Мери Попинз много почтително се поклони на кобрата и без да погледне децата, затича към огромния затревен площад в центъра на зоопарка.

— Можеш да сссе оттеглиш — каза кобрата на кафявата мечка, която смирено се поклони и с фуражка в ръка побягна в тръс към центъра, където животните вече се тълпяха около Мери Попинз.

— Ще дойдете ли с мен? — ласкаво попита индийската кобра и без да чака отговор, се плъзна между Джейн и Майкъл и с повелителен жест им нареди да вървят от двете ѝ страни. — Ззапочва! — изсъска доволно тя.

Да, *Голямата фигура* започваше.

От центъра на зоопарка се носеха викове и шум, и децата веднага се досетиха за това. Когато се приближиха, видяха леопарди, лъвове, бобри, камили, мечки, жирафи, антилопи и много други, образували голям кръг около Мери Попинз. В ритъма на дивите си песни от джунглата, те заиграха. Подскачаха, събираха и разтваряха хоровода,

като докосваха лапи и криле, като танцьорите при Голямата фигура на кадрила.

Нечий тънък, писклив гласец се извиси над останалите:

*„О, Мери, Мери,
Колко си ми мила,
Ти си ми най-мила!“*

И видяха пингвина. Той танцуваше, размахваше късите си крила и пееше с все гърло странната песен. Щом съзря децата, поклони се на кобрата и извика:

— Налучках римата! Чухте ли песенчицата ми? Не е съвършено, разбира се. „Мила“ не се римува *напълно* с „Мери“. Но все пак върви. Вървиии! — и той ликуващо подскочи и предложи крилото си на един леопард.

Джейн и Майкъл се любуваха на танца, а кобрата стоеше тайнствена и неподвижна между тях. Но когато приятелят им, лъвът,

мина край тях и се наведе да хване крилото на бразилски фазан, Джейн срамежливо се опита да изрази чувствата си.

— Винаги съм мислела... — смотолеви тя и замълча, като се чудеше дали да продължи, или не.

— Говори, дете мое! — насърчи я кобрата. — Какво сси мислела?

— Ами... че лъвовете и птиците, тигрите и малките животни — всички...

Индийската кобра ѝ помогна:

— Мислела сси, че сса врагове, че лъвът не може да види антилопа, без да я изяде, нито пък тигърът — заек?

Джейн се изчерви и кимна.

— Е, да... може би сси права. Отчасти е така. Но — не на *Рождения ден* — каза кобрата. — Тази нощ сслабите не се боят от ссилните, ссилните закрилят малките. Дори аз... — тя млъкна и сякаш се умисли, — дори аз мога да ссрещна дивата гъска, без да помисля за вечеря. Но ссамо тази нощ. Най-ссетне — продължи тя и ужасният ѝ разцепен език се замята в устата ѝ — може би *да ядеш* и да бъдеш *изяден* е едно и сс също нещо. Моята мъдрост ми подсказва, че е така. Всички ние, и вие в градовете, и ние в джунглите, сс сме направени от едно и сс също вещество, от една материя. Дървото над главите ни, камъкът под краката ни, птицата, звярът, звездата — всички сс сме едно и ссе движим към една цел. Помни това, дори когато напълно ме забравиш, дете мое!

— Но как може дървото да е камък? Птицата и аз не сме едно и също! Джейн не е тигър! — упорстваше Майкъл.

— Мислиш, че не е? — изсъска кобрата. — Погледни! — И кимна към танцуващата тълпа пред тях.

Птици и животни подскачаха прегърнати и все повече затягаха обръча около Мери Попинз, която леко се поклащаше ту на една, ту на друга страна. Множеството се люшкеше напред-назад като махало на стенен часовник. Дори дърветата навеждаха и изправяха клони, а луната се люлееше в небето като кораб в морето...

— Звяр и птица, звезда и камък — всички сс сме едно, едно... — шептеше кобрата; навела глава, тя леко се олюляваше между децата. — Змия и дете, камък и звезда — всички сс сме едно...

Все по-тихо ставаше съскането ѝ. Замираха, отслабваха, отдалечаваха се виковете на танцуващите животни. Заслушани, Джейн и Майкъл също започнаха неусетно да се полюшват. Или някой ги люшкаше?

Мека светлина озари лицата им.

— Спят и сънуват — прошепна нечий глас.

Кой беше — дали индийската кобра, или майка им, както обикновено, беше влязла в детската стая, за да ги завие?

— Какво по-хубаво? Нека си спят.

Чий беше този бас — на кафявата мечка, или на мистър Банкс?

Люшкани и унасяни, Джейн и Майкъл не биха могли да кажат, не биха могли...

* * *

— Какъв странен сън сънувах тази нощ! — сподели Джейн на закуска, като поръси със захар кашата си. — Сънувах, че сме в зоологическата градина и Мери Попинз има рожден ден. Вместо животни в клетките имаше хора, а всички животни бяха на свобода...

— Това е моят сън! Същото сънувах и аз! — удиви се Майкъл.

— Не може да ни се присъни едно и също нещо. Да не грешиш? Спомняш ли си лъва с накъдрената грива и тюлена, който искаше...

— ... да се гмуркаме във водата за парче портокалова кора? — пресече я Майкъл. — Разбира се! И бебетата в клетките, и пингвина, който не можеше да измисли рима, и индийската кобра...

— Тогава изобщо не е било сън — заяви Джейн. — Значи е истина. И тогава...

Тя плахо погледна към Мери Попинз, която вареше млякото.

— Мери Попинз — попита Джейн, — може ли Майкъл и аз да сънуваме един и същ сън?

— Ах, вие с вашите сънища! — изсумтя Мери Попинз. — Бъдете любезни да си ядете кашата, иначе няма да получите препечен хляб с масло.

Но Джейн не се предаваше. *Трябваше* да знае.

— Мери Попинз — подхвана тя, гледайки я право в очите, — бяхте ли снощи в зоопарка?

Мери Попинз ахна.

— В зоопарка ли? Аз — в зоопарка? Снощи? Такава благовъзпитана девица като мене, която знае кое е редно и кое не...

— Но бяхте ли, или не? — настояваше Джейн.

— Разбира се, че не! Отде ти хрумна! А сега ще ви бъда много задължена, ако си изядете кашата, без повече глупости!

Джейн си наля чаша мляко.

— Трябва да е било все пак сън.

Ала Майкъл с широко отворена уста беше вперил поглед в Мери Попинз, която препичаше филии върху печката.

— Джейн — зашепна той ужасен. — Джейн, виж!

Джейн се обърна да види какво й сочи.

Мери Попинз носеше около кръста си колан от златиста змийска кожа, а по него се виеше изящен змийски надпис: „Подарък от зоологическата градина!“.

[1] Фартинг — английска монета равна на 1/4 пени. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КОЛЕДНИ ПОКУПКИ

— Мирише на сняг — каза Джейн, когато слязоха от автобуса.

— Мирише ми на коледни елхи — каза Майкъл.

— На мен пък ми мирише на пържена риба — заяви Мери Попинз.

Но след това нямаха време да душат това или онова, защото автобусът беше спрял пред *най-големия магазин на света* и те бързаха да влязат и да направят коледните си покупки.

— Може ли първо да погледаме витрините? — запита Майкъл, който от вълнение подскачаше на един крак.

— Нямам нищо против — каза Мери Попинз с необичайна сговорчивост.

Джейн и Майкъл всъщност не се изненадаха много от отговора, защото знаеха, че от всичко на света Мери Попинз най-много обичаше витрините. Знаеха също, че докато те разглеждаха играчки и книги, клончета с коледна украса и сливови торти, Мери Попинз виждаше във витрините единствено своето отражение.

— Виж самолетчета! — каза Майкъл пред една витрина, в която окачени на тел самолетчета се носеха из въздуха.

— Я виж! — извика Джейн. — Тези две малки бебета в люлката. Как мислиш, дали са от шоколад или са порцеланови?

— А погледни тук! — си каза Мери Попинз и с особено внимание разгледа хубавите си нови ръкавици, поръбени с кожа. Това бяха нейните първи ръкавици и тя мислеше, че никога няма да ѝ омръзне да ги гледа във витрините, разбира се, върху ръцете си.

След като приключи огледа на ръкавиците, тя продължи с цялостния си вид — палто, шапка, шал и обувки и самата тя във всичко това, като накрая реши, че никога не беше виждала друга толкова елегантна и забележителна личност.

За съжаление обаче зимните следобеди бяха къси, а Мери Попинз знаеше, че трябва да си бъдат вкъщи за чая. И така с въздишка

тя откъсна очи от своето отражение.

— Влизаме! — отсече тя, а после изнерви Джейн и Майкъл, защото се замота пред щанда за кинкалерия и дълго умува дали да купи едно гранче черна памучна прежда.

— Отделът за играчки е натам — напомни ѝ Майкъл.

— Зная, благодаря ти! Само не сочи с пръст! — тросна се тя и плати покупката си влудяващо бавно.

Най-сетне те стигнаха до Дядо Коледа, който с голямо старание започна да им помага да изберат подаръците си.

— Това е хубаво за татко — каза Майкъл и взе едно електрическо влакче със сигнална уредба. — Аз ще се грижа за него, когато татко е в Сити.

— Смятам да взема за мама това — Джейн избута една мъничка бебешка количка за кукли, твърдо убедена, че майка ѝ винаги си е мечтала да има такава количка. — Може би ще ми я дава от време на време.

После Майкъл избра по един пакет фуркети за близнаците, комплект „Млад техник“ за майка си, механичен бръмбар за Робъртсън Ай, очила за Елън, която имаше отлично зрение, и връзки за обувки за мисис Брил, която винаги носеше пантофи.

След известно колебание Джейн реши, че най-подходящ подарък за мистър Банкс е едно бяло патенце, а на близнаците купи книгата „Робинзон Крузо“ — да четат, когато пораснат.

— Дотогава ще мога и аз да я чета — добави тя. — Сигурна съм, че ще ми я дават.

После Мери Попинз поспори разгорещено с Дядо Коледа за един сапун.

— Защо не лайфбю? — предлагаше Дядо Коледа, който искрено желаше да услужи, но гледаше притеснен Мери Попинз, която беше много рязка.

— Предпочитам вайнолия, това е! — високомерно заяви тя и купи такъв сапун.

— Божичко — промърмори тя, галейки кожата на дясната си ръкавица, — не бих го заменила за цяла чаша чай!

— Е, а за половин? — попита Майкъл.

— Никой не те е молил да бъдеш духовит — срязва го Мери Попинз с такъв тон, че Майкъл действително се убеди в това.

— А сега, време е да се прибираме.

Ето! Тя изрече думите, които децата се надяваха, че няма скоро да каже. Толкова типично за Мери Попинз.

— Само още пет минути! — замоли се Джейн.

— Хайде, Мери Попинз! Толкова си хубава с новите си ръкавици — каза Майкъл лукаво.

Мери Попинз прие комплимента, но не се остави да бъде подведена.

— Не! — тя отсече като с нож, стисна здраво устни и тръгна към изхода.

— О, боже! Не може ли поне веднъж да каже „да“! — въздъхна Майкъл и тръгна след нея, клатушкайки се под тежестта на пакетите.

Мери Попинз обаче бързаше напред и те трябваше да вървят с нея. Дядо Коледа остана зад тях и им махна с ръка, а феята на коледното дърво и всички други кукли се усмихваха някак тъжно, сякаш им казваха: „Няма ли да ме вземете вкъщи с вас?“, докато самолетчетата размахваха криле и с птичи гласчета молеха: „Пуснете ни да летим! Пуснете ни да летим!“.

Джейн и Майкъл бързаха нататък, запушили уши, за да не чуват тези примамливи гласове, и си мислеха, че времето за Отдела за играчки беше неоправдано и жестоко късо.

И тогава, точно когато стигнаха до изхода на магазина, приключението започна.

Тъкмо щяха да завъртят стъклената врата, за да излязат, видяха как от тротоара към нея се втурна трептящата фигурка на едно момиченце.

— Гледай! — Джейн и Майкъл извикаха в един глас.

— Леле божичко! — възкликна Мери Попинз и се стъписа.

И имаше защо — детето фактически нямаше никакви дрехи върху себе си, освен ивица лек син плат, който сякаш беше откъснало от небето, за да го увие около голото си телце.

Очевидно момиченцето не разбираше от въртящи се врати, защото влязло вътре, то започна да обикаля заедно с вратата и да я блъска с все сила, за да се върти по-бързо. Всеки път, когато вратата го застигаше и поемаше в кръг, момиченцето избухваше във весел смях. След известно време обаче, с пъргаво леко движение то се освободи от вратата и скочи в магазина.

Застанало на пръсти, момиченцето обърна глава насам-натам, като че ли търсеше някого, а когато съзря Джейн, Майкъл и Мери Попинз, полузакрити от една огромна елха, то трепна доволно и радостно се втурна към тях.

— Ах, ето ви и вас! Благодаря ви, че ме изчакахте. Страхувам се, че позакъснях — каза детето и протегна ръце към Джейн и Майкъл. — Е, не сте ли доволни, че ме виждате? Кажете „да“! Кажете „да“! — и то килна закачливо главичка към рамото си.

— Да! — Джейн се усмихна. Та кой не би се зарадвал да види едно тъй лъчезарно и щастливо дете. — Но коя си ти?

— Как се казваш? — запита Майкъл, без да може да откъсне очи от нея.

— Коя съм аз? Как се казвам? Да не искате да кажете, че не ме познавате? О, възможно е, възможно... — Детето ги погледна изненадано и малко разочаровано. После бързо се обърна към Мери Попинз и я посочи с пръст. — Но тя ме познава. Нали? Сигурна съм, че ме знае.

По лицето на Мери Попинз се изписа любопитство. В очите ѝ Джейн и Майкъл виждаха отражението на блестящата синя дреха на детето.

— Името ти не започва ли с М, не започва ли, а? — прошепна тя.

Възхитено, детето подскочи на един крак.

— Разбира се, да. И ти го знаеш. М-А-Я. Аз съм Мая. — После се обърна към Джейн и Майкъл. — Сега познахте ли ме? Аз съм втората от Плеядите. Електра — тя е най-голямата — не можа да дойде, защото се грижи за Меропа. Меропа е бебето, а между тях двете сме ние, останалите пет. Всички момичета. Майка ни отначало била много разочарована, че няма момче, но сега вече не е.

Момиченцето направи няколко танцуващи стъпки и отново извиси развълнуваното си гласче:

— О, Джейн! О, Майкъл! Толкова често съм ви наблюдавала от небето и ето сега наистина говоря с вас. Зная всичко за вашата къща. Майкъл не обича да се реши, Джейн пази яйце от дрозд в един буркан върху полицата на камината. А баща ви оплешивява на темето. Харесвам го. Той ни запозна, не помните ли? Една вечер миналото лято той ви каза: „Вижте, деца. Ето ги плеядите. Общо седем звезди, едната обаче не се вижда“. Имаше предвид, разбира се, Меропа. Тя е още малка и не може да стои будна цяла нощ. Трябва да си ляга рано. Някои там горе ни наричат Седемте гълъбици, но за Орион сме „момичетата“ и той ни взима със себе си, когато отива на лов.

— Но какво правиш тук? — искаше да знае Майкъл, все още не съвзел се от изненадата.

Мая се засмя.

— Питай Мери Попинз. Сигурна съм, че тя знае.

— Кажни ни, Мери Попинз! — настоя и Джейн.

— Е — троснато каза Мери Попинз, — да не смятате, че вие единствени на този свят искате да купувате подаръци за Коледа?

— Това е то! — изписка Мая доволно. — Права е. Слязох да купя играчки за всички. Знаете ли, не можем да отсъстваме много, защото правим и събираме пролетните дъждове. Това е работата на Плеядите. Сега хвърлихме чоп и аз спечелих. Късмет, нали?

Тя сви доволно рамене.

— Хайде сега! Не мога да се бавя дълго. Трябва да се върнете и да ми помогнете да избира подаръците.

Танцувайки около тях, момиченцето ги поведе обратно към Отдела за играчки. Когато влязоха, тълпите купувачи се стъписаха и от изумление изпуснаха пакетите си.

— Тук е твърде студено за нея. Къде е бил умът на родителите й! — разтревожиха се всички майки и гласовете им затрептяха нежно.

— Искам да кажа... — забъбриха бащите. — Такова нещо не трябва да се позволява. Ще пиша до вестник „Таймс“ по въпроса — и гласовете им звучаха надебелено и дрезгаво.

Тези, които бяха дошли само да гледат, също се държаха странно. Когато малката групичка минаваше покрай тях, всички се покланяха на Мая като на кралица.

Никой от тримата обаче — нито Джейн, нито Майкъл, нито Мери Попинз, не забелязваше и не чуваше какво става наоколо. Те бяха твърде погълнати от необичайното си приключение.

— Ето ни! — извика Мая и се втурна в Отдела за играчки. — Сега да видим какво да изберем.

Помощник продавачът се сепна като я видя и се поклони почтително.

— Искам по нещо за всяка от сестрите ми. Те са шест. Моля ви, трябва да ми помогнете — усмихна се Мая.

— Разбира се, мадам — съгласи се помощник продавачът.

— Първо за най-голямата ми сестра. Тя е домосед. Какво ще кажете за една малка печка и сребърни тенджерки? Да. И онази метла на райета. Звездният прах ни създава проблеми и тя ще е доволна да има с какво да го мете.

Помощник продавачът започна да опакова покупките в разноцветна хартия.

— Сега Тайгета. Тя обича да танцува. Джейн, какво ще кажеш за въже за скачане? Подходящо е за нея, нали? Завържете го внимателно, моля — обърна се момиченцето към помощник продавача. — Чака ме дълъг път.

С бързи леки стъпки, без да спира дори за миг, Мая сновеше между играчките, трептейки и блещукайки сякаш на небето.

Мери Попинз, Джейн и Майкъл не можеха да откъснат очи от нея, а тя притичваше от един до друг за съвет.

— Ред е на Алкиона. Тя е мъчна. Толкова е тиха и замислена, никога не иска нищо. Може би книга, какво ще кажеш Мери Попинз? Що за име — Швейцарски Робинзоновци? Струва ми се, че ще ѝ хареса. Пък ако не, да гледа картинките. Опаковайте я!

Тя подаде книгата на помощник продавача.

— Зная какво би искала Келено — продължи момиченцето. — Обръч. През деня може да го търкаля по небето, а нощем ще го върти в кръг около себе си. Онзи, червено-синият ще ѝ хареса.

Помощник продавачът се поклони отново и започна да опакова обръча.

— Остават само двете, малките. Майкъл, какво би ме посъветвал за Астеропа?

— Ами... може би един пумпал — предложи Майкъл след най-усърдно обмисляне.

— Пеещ пумпал? Каква чудесна идея! Толкова ще му се радва, като го гледа как се върти и пее по небето. А за бебето Меропа, Джейн?

— Джон и Барбара имат гумени патета — предложи Джейн плахо.

Мая изписка доволно.

— О, Джейн, колко си умна! Никога нямаше да се сетя. Едно гумено пате за Меропа, моля. Синьо с жълти очи.

Докато помощник продавачът правеше пакетите, Мая подтичваше около него, опипваше хартията и подръпваше канапа, за да се увери, че е завързан здраво.

— Така е добре. Нали разбирате, не трябва да изтърва нищо.

Майкъл, който от самото ѝ появяване не беше престанал да я наблюдава, се обърна към Мери Попинз и прошепна:

— Но тя няма портмоне! Кой ще плати играчките?

— Не е твоя работа! — сръза го Мери Попинз. — И не е прилично да шушукаш.

Въпреки забележката тя започна да рови из своето портмоне.

— Какво каза? — попита Мая, разтвори широко очи от изненада. — Плащане? Никой няма да плаща. Няма нищо за плащане, нали?

Тя обърна блестящите си очи към помощник продавача.

— Съвсем нищо, мадам — увери я той и постави пакетите в ръцете ѝ, и пак се поклони.

— Така си и мислех — после се обърна към Майкъл. — Нали затова е Коледа — да се подаряват разни неща? Освен това с какво бих могла да платя? Там горе ние нямаме пари. — И при самата мисъл за подобно нещо тя весело се засмя. — А сега да си вървим — продължи тя и улови Майкъл за ръка. — Всички трябва да си отиваме вкъщи. Късно стана, а аз чух майка ви да заръчва да се върнете за чая. Аз също трябва да се прибирам. Идвайте!

Като дърпаше Майкъл, Джейн и Мери Попинз след себе си, момиченцето ги поведе през магазина към въртящата се врата.

Вън пред изхода Джейн внезапно извика:

— Но за нея няма подарък! Тя купи за всеки по нещо, а за себе си нищо не взе. Мая няма коледен подарък! — и Джейн започна да рови из пакетите, които носеше, за да отдели подарък за Мая.

Мери Попинз хвърли бърз поглед във витрината зад гърба си. Зърна своето блестящо отражение, много елегантно, много интересно, шапката, сложена както трябва, палтото — хубаво огладено, и новите ръкавици, които завършваха ефекта.

— Спокойно — каза тя на Джейн с най-резкия си тон, като в същото време смъкна най-новите си ръкавици и ги нахлузи на ръцете на Мая.

— Ето! — каза тя с дрезгав глас. — Днес е студено и ще ти е приятно с тях.

Мая погледна ръкавиците, които ѝ бяха много големи и висяха като празни върху ръцете ѝ. Нищо не каза, но се приближи до Мери Попинз, протегна свободната си ръка, прегърна я и я целуна. Двете си размениха дълъг поглед и се усмигнаха като хора, които се разбират и без думи. После Мая се обърна и докосна леко с ръка бузите на Джейн

и Майкъл. Застанали в кръг на ветровития ъгъл, един миг всички се гледаха като омагьосани.

— Бях много щастлива с вас — Мая наруши мълчанието с тих глас. — Няма да ме забравите, нали?

Те поклатиха глави.

— Сбогом — каза Мая.

— Сбогом — казаха те, въпреки че никак не им се искаше да кажат тази дума.

Тогава Мая застана на пръсти, вдигна ръце и подскочи във въздуха. Стъпка по стъпка тя тръгна нагоре, сякаш върху сивото небе бяха издялани невидими стъпала. Изкачваше се и им махаше с ръка, а те ѝ отвърщаха.

— Какво, за бога, става тук? — запита някакъв човек зад тях.

— Не е възможно! — чу се друг глас.

— Невероятно! — извика трети.

Необикновеното зрелище събра цяла тълпа от хора, които изумени наблюдаваха как Мая се завръща вкъщи.

Някакъв полицаи си проправи път, като използваше палката, за да отстранява зяпачите.

— Ай, ай, какво е пък това? Злополука ли, какво ли?...

Проследявайки погледите на хората, той вдигна очи нагоре.

— Хей! — разгневи се полицаят и размаха юмрук към Мая. — Веднага слизай! Какво правиш там горе? Задържаш движението и прочие. Слизай! Такива работи не се разрешават, особено на публични места. Не е нормално!

Смехът на Мая долетя отдалеч. Тя се смееше, а в ръката ѝ се полюшваше нещо лъскаво. Беше въжето за скачане. Въпреки всички старания пакетът се беше развързал.

Още известно време те наблюдаваха как Мая тича по въздуха, после облак закри момиченцето от очите им, но те знаеха, че то е там, зад облака, поради светлината, която се процеждаше иззад дебелия му тъмен край.

— И да пукна, пак няма да разбере! — каза полицаят, вперил очи нагоре, и се почеса по каската.

— Положително! — каза Мери Попинз така свирепо, че всеки би помислил, че е сърдита на полицая.

Всеки друг, но не и Джейн и Майкъл. Те не се подведоха от хапливия ѝ тон, защото в очите ѝ видяха нещо, което ако беше свързано с Мери Попинз, би могло да се нарече сълзи...

— Възможно ли е да сме си въобразявали? — запита Майкъл, когато се върнаха вкъщи и разправиха всичко на майка си.

— Вероятно е — отговори мисис Банкс. — Понякога си въобразяваме необикновени и хубави неща, скъпи.

— Ами ръкавиците на Мери Попинз? — запита Джейн. — Видяхме как тя ги даде на Мая. И сега ги няма. Тъй че трябва да е било истина.

— Какво, Мери Попинз? — възкликна мисис Банкс. — Твоите хубави ръкавици? Дала си ги?

Мери Попинз изсумтя.

— Моите ръкавици са си мои и аз правя с тях каквото пожелая! — отвърна тя високомерно.

И като пооправи шапката си, слезе в кухнята, за да си изпие чая.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЗАПАДЕН ВЯТЪР

Настъпи първият ден на пролетта.

Джейн и Майкъл веднага се досетиха, защото баща им запя в банята, а това се случваше само веднъж в годината.

Тази сутрин щеше да остане паметна за тях, първо, защото им разрешиха да закусят долу с родителите си; второ, защото мистър Банкс изгуби черната си чанта. Така че денят започна с две изключителни събития.

— Къде ми е *чантата*? — викаше бащата и се въртеше из вестибюла като куче подир опашката си.

И всички след него се завъртяха като пумпали: и Елън, и мисис Брил, и децата. Дори Робъртсън Ай с невероятно усилие направи два кръга. Накрая бащата сам откри чантата в кабинета и се втурна към вестибюла, като я размахваше високо над главата си.

— А сега да видим — поде той наставнически. — Чантата ми стои винаги на едно и също място. Ей тук, при чадърите. Кой я занесе в кабинета?

— Лично ти, скъпи, когато снощи извади декларациите за данък общ доход — продума мисис Банкс.

Бащата й метна толкова оскърбен поглед, че тя съжали, задето не прояви повече такт и не каза, че самата тя я е оставила там.

— Хм — промърмори мистър Банкс, изсекна много шумно носата си, взе палтото от закачалката и с него под мишница тръгна към вратата. — Охо! — рече той по-весело. — Лалетата са напъпили! — Отиде в градината и задуши въздуха. — Ха, вятърът духа от запад, струва ми се — и погледна към къщата на адмирал Бум, където се клатеше ветропоказателят телескоп. — Точно така. От запад, ще бъде слънчево и меко. Няма да взимам палто.

С тези думи той грабна чантата и шапката си и се запъти към Сити.

— Чу ли? — Майкъл улови Джейн за ръката.

Тя кимна и бавно проговори:

— Западен вятър.

Никое от децата не каза нищо повече, но в главите и на двете се промъкна тревожно съмнение.

Ала скоро се успокоиха, защото всичко си беше постарому. Пролетното слънце заливаше с блясъка си къщата и никой вече не мислеше, че тя се нуждае от пребоядисване и нови тапети. Напротив, всички си казваха, че няма по-хубава от нея на улица Черешова.

Неприятностите започнаха следобеда.

Джейн копаяше в градината с Робъртсън Ай. Току-що беше насадила цяла леха репички, когато в детската стая настъпи суматоха и някой затича надолу по стъпалата. След малко се появи Майкъл, силно зачервен и задъхан.

— Виж, Джейн, виж! — извика той и ѝ показа нещо в ръката си: компасът на Мери Попинз лежеше в треперещата му длан и стрелката бягаше бясно по циферблата.

— Компасът? — озадачи се Джейн.

Майкъл избухна в сълзи.

— Тя ми го даде — хълцаше той. — Каза, че от сега нататък е само мой. Оох, нещо не е наред. Какво ли ще се случи? Никога не ми е правила подарък.

— Може би просто е искала да бъде мила с тебе — утеши го Джейн, но сърцето ѝ се сви. Отлично знаеше, че Мери Попинз не си губи времето в любезничене.

И все пак, колкото и странно, този следобед Мери Попинз нито веднъж не им се скара. Всъщност тя кажи-речи не проговори. Изглеждаше дълбоко замислена и когато я питаха нещо, отговаряше отнесено. Накрая Майкъл не се стърпя:

— О, Мери Попинз, бъдете лоша! Скарайте ми се пак! Сякаш не сте вие. Страшно ми става.

И наистина, измъчваше го тягостно предчувствие, че нещо — той не знаеше точно какво — ще се случи на улица Черешова номер седемнайсет.

— Да спи зло под камък! — отвърна троснато Мери Попинз с обичайния си тон.

И Майкъл веднага се поуспокои.

— Може би така ми се струва. Може би всичко е наред и само си въобразявам. Нали, Джейн? — каза той на сестра си.

— Сигурно — промълви Джейн. Но и тя беше нащрек, със свито сърце.

Привечер вятърът се усили и зафуча около къщата. Той свистеше в комините, промъкваше се през пролуките на прозорците, повдигаше килима в детската стая.

Мери Попинз им даде да вечерят, после раздигна масата, подреди съдовете грижливо и педантично. Разтреби стаята и постави чайника върху решетката на камината.

— Готово! — каза тя и се огледа да види дали всичко е наред. Помълча, сетне сложи едната си ръка върху главицата на Майкъл, а другата върху рамото на Джейн. — А сега ще занеса обувките на Робъртсън Ай, за да ги лъсне. Дръжте се прилично, докато ме няма!

И излезе, като притвори тихо вратата след себе си.

Щом децата останаха сами, първият им порив беше да изтичат подир Мери Попинз, но нещо ги спря. Притихнали, оперели лакти върху масата, те я зачакаха да се върне. Всяко от тях, като си придаваше безгрижен вид, се опитваше да успокои другото.

— Ама че сме глупави — каза след малко Джейн, — всичко си е както преди!

Но знаеше, че го казва заради Майкъл, без да си вярва самата тя.

Часовникът тиктакаше върху камината. Отначало огънят пламтеше, пращеше, после бавно угасна. А те все седяха край масата и чакаха.

Най-сетне Майкъл се обади притеснено:

— Много се забави, нали?

Сякаш в отговор вятърът изсвири и зафуча около къщата. Часовникът все тъй спокойно тиктакаше.

Внезапно тишината се наруши: външната врата силно се затръшна.

— Майкъл! — извика Джейн и скочи.

— Джейн! — прошепна Майкъл пребледнял и уплашен.

Ослушаха се, изтичаха бързо до прозореца и погледнаха навън.

Долу, пред външната врата, стоеше Мери Попинз с палто и шапка, стиснала в едната ръка пътната си чанта, а в другата — чадъра. Вятърът връхлиташе върху ѝ, дърпаше полата ѝ и безочливо кривеше

шапката ѝ. Но на Джейн и Майкъл им се струваше, че тя не се дразни. Усмиваше се, като че ли те двамата с вятъра се разбираха много добре.

Мери Попинз се спря за миг на стъпалата и хвърли бърз поглед назад. После рязко разтвори чадъра, при все че не валеше, и го вдигна над главата си. Вятърът се вмъкна с див вой под него и го понесе нагоре с все сила, сякаш искаше да го изтръгне от ръката на Мери Попинз. Но тя стискаше здраво дръжката и явно вятърът очакваше това, защото вдигна чадъра във въздуха, а ведно с него и Мери Попинз. Първо я повлече леко, като върховете на обувките ѝ докосваха градинската алея, след това я вдигна над оградата и още по-нагоре, край клоните на черешовите дървета по улицата.

— Отива си, Джейн, отива си! — разплака се Майкъл.

— Бързо! — извика Джейн. — Да събудим близнаците! Трябва да я видят за последен път!

Вече нито тя, нито Майкъл се съмняваха, че Мери Попинз си отива завинаги, тъй като вятърът беше задухал в обратна посока.

Грабнаха близнаците и пак се спуснаха към прозореца.

Сега Мери Попинз летеше високо над черешовите дървета и покривите на къщите, стиснала здраво чадъра в едната си ръка и чантата в другата.

Близнаците тихо проплакаха.

Със свободните си ръце Джейн и Майкъл отвориха прозореца и се опитаха за последен път да спрат Мери Попинз.

— Мери Попинз! Мери Попинз! Върнете се, върнете се! — завикаха те.

Ала тя или не ги чу, или нарочно не се обърна, носена към облаците от вихъра, докато най-после изчезна зад хълма и децата виждаха вече само дърветата, които стенеха и се виеха под напора на развилнелия се западен вятър...

— Както и да е, съдържа думата си — отиде си, когато се промени вятърът — въздъхна Джейн натъжена, отдръпна се от прозореца и отнесе Джон в креватчето.

Майкъл не отговори, но когато сложи Барбара в леглото и я пъхна под одеялцето, подсмръкна смутено.

— Дали някога ще я видим пак? — каза Джейн.

По стълбата се чу глас.

— Деца! Деца! — Майка им се втурна с вик в стаята. — Много съм разстроена. Мери Попинз ни напусна!...

— Да — отговориха Джейн и Майкъл.

— Вие знаехте ли? — изуми се мисис Банкс. — Каза ли ви, че си отива?

Те поклатиха отрицателно глави.

Мисис Банкс поде:

— Възмутително! Само преди минута да е тук, а в следващата дим да я няма. Без дори да се извини. Просто ми заяви: „Отивам си!“, и изчезна. Толкова недопустимо, безотговорно, толкова невъзпитано... Какво има, Майкъл? — прекъсна тя гневния си поток, защото Майкъл беше хванал с две ръце полата ѝ и с все сила я теглеше. — Какво има, дете?

— Каза ли, че ще се върне? — викаше той и така я задърпа, че едва не я събори. — Каза ли?

— Не се дръж като дивак, Майкъл! — Мисис Банкс се освободи от него. — Не помня *какво* каза, освен че си отива. Но дори и да иска да се върне, никога няма да я приема. Да ме остави на сухо, без помощ и без да ме предупреди...

— Ах, мамо! — продума укорително Джейн.

— Ти си много жестока жена. — Майкъл стисна юмруци, сякаш се готвеше да се нахвърли върху ѝ.

— Деца! Срамувам се от вас, наистина се срамувам! Да искате да се върне тая особа, която толкова много обиди майка ви. Потресена

съм до дъното на душата си.

Джейн избухна в плач.

— Искам Мери Попинз и нищо друго на света! — Майкъл заплака жално и се тръшна на пода.

— Е, хубава работа, деца, наистина не ви разбирам! Бъдете послушни, моля ви. Тази вечер няма кой да ви гледа. Канена съм на вечеря, а Елън има почивен ден. Ще трябва да ви изпратя мисис Брил... — Тя ги целуна разсеяно и си отиде, сбърчила недоволно чело...

* * *

— Умът ми не го побира! Да си отиде и да ви зареже, горкичките дечица! — мърмореше мисис Брил малко по-късно, когато влетя запъхтяна в детската стая и се засуети около тях. — Не сърце, а камък има това момиче, името ми да не е Клара Брил, ако не е истина. Все една такава — потайна... И да не остави дори една носна кърпичка или игла за шапка за спомен. Стани, ако обичаш, Майкъл! — продължаваше мисис Брил, пуфтейки тъжно. — Как я търпяхме толкова време, *не знам* — с нейните фасони и превземки и какво ли не! Ех, тия копчета, Джейн! Хайде, мирувай, чуваш ли, Майкъл. Трябва да те съблека. Пък и грозна беше по мерак. Като си мисля за всичко това, питам се, дали пък не е по-добре за нас? Ей, Джейн, де ти е нощницата? Ха, що е туй под възглавницата ти?...

Мисис Брил измъкна малък елегантен пакет.

— Какво е това? Дай ми го! Дай го! — Трепереща от вълнение, Джейн грабна пакета. Майкъл стоеше до нея, докато тя развързваше канапа и разгъваше кафявата хартия.

Без да чака да види какво има в пакета, мисис Брил се зае с близнаците.

Джейн държеше в ръка развития предмет.

— Нейният портрет — прошепна тя, като се наведе над него.

— Точно така!

В изящна рамчица беше поставен портретът на Мери Попинз със следния надпис: „Мери Попинз от Бърт“.

— Кибритопродавача! Той го е нарисувал. — Майкъл взе портрета, за да го разгледа по-добре.

Тогава Джейн забеляза, че към портрета е прикачено писмо. Отвори го внимателно; в него пишеше:

„Мила Джейн,
Майкъл получи компаса, така че портретът е за теб.
Au revoir.“

Мери Попинз

Прочете го на глас, но стигна до чуждата дума.

— Мисис Брил, какво значи „au revoir“?

— Оревоар ли, миличка? — обади се готвачката от съседната стая. — Чакай да си помисля, какво ли беше? Не ме бива по тия чужди езици. Не е ли „бъди благословена“, а, не, греша, май значи „до нова среща“, мила Джейн.

Джейн и Майкъл се спогледаха. Радост и разбиране блестяха в очите им. Те знаеха какво е искала да каже Мери Попинз.

Майкъл въздъхна дълбоко, с облекчение.

— Всичко е наред. — Гласът му потреперваше. — Тя винаги изпълнява това, което казва...

И се извърна настрана.

— Майкъл, да не би да плачеш?

Той обърна глава и се опита да се усмихне.

— Не. Очите ми плачат, не аз.

Джейн нежно го заведе до леглото и когато той си легна, пъкна бързо-бързо портрета на Мери Попинз в ръчичката му, та да няма време да съжали за постъпката си.

— Задръж го тази нощ, Майкъл — прошепна тя и го зави хубавичко, също както правеше Мери Попинз...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.